

Dan Orghici

**CIOPLITURI
DE
ȚĂRUZĂ**

editura
EMMA

Toate drepturile sunt rezervate autorului.
Nicio parte din acest volum nu poate fi copiată fără
permisiunea scrisă a autorului.

Redactare computerizată: Dan Orghici
Coperta I: Valentin Lădar
Coperta IV: Dorina Enyedi

ISBN: 978-973-1866-96-3
ONLINE

e-mail : office@florema.ro ; Tel./fax: 0254 241 246
<http://www.edituraemma.ro>

DAN ORGHICI: CALEA ȘI VIAȚA

Urmăresc de ceva timp scrisul acestui autor și de cele mai multe ori descopăr predilecția sa pentru faptul divers, pentru întâmplări adevărate din realitatea imediată. Uneori le descrie până în cele mai mici amănunte, alteori sunt doar motiv pentru a da drumul propriilor păreri și gânduri. Gazetarul din el este prezent peste tot, cu ochiul-iscoadă descoperind bune și rele în această vreme de criză și răspântie.

Înzestrat cu ironie fină, Dan Orghici pornește „la atac” decis să facă lumină sau cel puțin să demaște cotidianul din apropierea sa, care îl irită peste poate, pentru că „Viața-i o scenă, marionetele sunt în sfori”... (*Iovul interior*) iar el „La fel ca Iov, rabd și aștept ca Domnul să mă audă”... Astfel că, în toate aceste „proteste necenzurate” cum le numește el, întâlnim un spirit incisiv, neiertător și fără tăgadă, justițiar.

Dar uneori obosește – „Trăiesc prea rapid; zilele au uneori măsura orelor, iar orele par, de cele mai multe ori, minute. Mă mistui, jarul timpului îmi arde chipul”... Și atunci ce face? Coboară în adâncul ființei sale și scoate la lumină texte de un lirism surprinzător. *Drum de piatră, Zile ce nu seamănă, Africa din mine, Manuscris de la... frunza moartă* și altele, stau mărturie în acest sens. Sau se lasă „citat” ca-n palmă, cu toată fragilitatea sa, cum se întâmplă în *Nud interior*, unde mărturisește: „Mă simt ca o cutie de conservă, goală”, ca și când ne-ar avertiza: „Pășește încet pe inima mea”...

Sunt și momente în care simte nevoia dialogului direct cu cititorul imaginându-și că-l privește drept în ochi, față în față, așa cum se întâmplă în *File de rumeguș*.

Ca o impresie generală asupra cărții putem spune că Dan Orghici este scriitorul-gazetar ce dă totul în vileag, notează tot ce întâlnește în cale și îl deranjează, fapte diverse, întâmplări adevărate, gazetărești, tot ceea ce îi umple viața și îi arată calea, după cum spune el în „*Adevăratul fals*”: „Calea și viața sunt totuna cu adevărul sau cel puțin acesta este crezul meu.” Ceea ce face ca textele sale să fie consemnări nefalsificate, directe.

În scrisul său se dovedește a fi un fin observator a tot ceea ce-l înconjoară, un spirit tranșant; cetățeanul care vede și notează tot.

„Fiecare om este, în felul său, un agent al libertății, așa cum i-o spune conștiința proprie.” spune Constantin Noica. Asta încearcă și Dan Orghici să fie în cartea sa: un agent al libertății de a scrie, neîncorsetat de nimeni și de nimic. Din dorința de a fi el OBSERVATORUL, în căutarea sa de a găsi CALEA spre VIAȚA cea adevărată.

Eu una cred în destinul literar al acestui scriitor, care se află, iată, la a patra carte și nu pot decât să-i doresc drum deschis spre împlinire. În cazul său gazetarul și scriitorul fac casă bună, așa că se pot sprijini cu succes unul pe altul.

Mariana PÂNDARU-BÂRGĂU

Drum de Piatră

Piatră, piatră-nsetată de apă, piatră de râu aruncată de furiile naturii în drum. Durere de piatră-nsetată, sete de apă.

Tumult de ape ce curg încet tot anul, fir ce pare un joc de copil. O dată în an firul devine fluviu, iar fluviul se varsă-n marea de pietre, pietre de apă însetate, ce vor sta căruțașilor în drum.

Drum pavat cu pietre, pietre moi de apă, ce se sparg sub greutatea zilelor ce trec. Durere ce se aude ca un trosnet de piatră spartă în drum.

Cale pe care trece încet o vacă mergând la păscut, apoi alene vine un car cu trei boi, doi ce trag și unul ce merge.

Iubire de piatră de apă însetată, ciocnire ce divide, împărțire, ce redă la urma urmei tot praful din drum. Iubire ce doare căci fracturile dor, iar piatra se frânge în două apoi în mai multe, până ajunge un fir de nisip. Nisip de piatră.

Piatră, piatră-n setată de apă, iubire... durere... rupere... praf în drum.

Măreția jumătății de om

Stau de ceva vreme parcă prostit de frigul ce-mi pătrunde tot mai adânc în oase, nu știu de ce mai suport frigul acesta, dar nu am putere să mă duc să închid geamul lăsat deschis și ffrigulllll ăsta... cine m-o fi pus și pe mine să vin aici, ei, dar unde sunt, de ce mi-e atât de frig?

Mă uit în jur și nu recunosc nimic, acum câteva clipe eram pe stradă, alergam să-i spun să nu plece, voiam să o sărut o dată, încă odată... și acum, ei, acum cineva mă strigă, recunosc glasul ei, dar vine de... de undeva departe, privesc năuc peste umăr și văd corpul-mi întins pe caldarâm. Cine sunt oamenii ăștia ce mă privesc ca pe o maimuță, de ce ea mă strigă și-mi sărută mâna plină de sânge, de unde sânge, ce e cu mine, ce este aici? Și mi-e un frig, un frig de rupe oase, un frig de crapă lemne, da, mi-e un frig... dar mai ales, de ce dau unui înger prenume de femeie? De undeva se aude o sirenă, vine o salvare, se scurge dulce viața și eu mă uit la mine întins pe caldarâm.

Ea mă tot strigă, dar nu știu ce am, nu-i mai înțeleg cuvintele, zici că vorbește străineza de baltă și ăștia doi, ce mai vor acu cu mine? Hai că pe tinerelul acesta cu plete aurii îl mai înțeleg, da' pe cănitul celălalt, cu priviri încruntate, ba! Și totuși, ce este cu mine? De ce mă privesc pe mine însumi ca-ntr-o oglindă distorsionată, de ce atâta prostime în jurul meu acolo jos pe caldarâm? De ce?

Îmi vin noian de amintiri și gânduri din trecut și-mi sunt jumătatea din ce cred eu că sunt; sunt jumătatea a ce-mi doresc să fiu iar acest adevăr mi-a fost reamintit de un intermezzo într-un loc unde se repeta călușarul. Fanaticul și totodată fantasticul joc bărbătesc ce se păstrează ca o legătură sacră între om și pământ. Îmi străjuie un legământ spunându-mi: *Jur pe acest pământ, să-l lucrez, să-l joc, să-l apăr și să-l cânt*. Ce poți face mai mult, cum poți transpune mai textual bucuria, munca și dragostea de neam? Iar asta se petrecea într-o sală prăfuită a unei vechi foste case de cultură, undeva în Munții Orăștiei. Nu Cristina, nu sunt descendent direct al lui Adam și-al Evei, deși sunt mândru

de strămoșii mei, nu împrumut de la nerozi leagănelui lumii în falnicii munți ai Daciei.

Cristina, rădăcinile ăstui popor sunt aidoma limbii „*Limba noastră-i o comoară/ În adâncuri înfundată*”. Problema-i mlădița ce-i dată din rădăcină, o mlădiță îndelung udată cu ură, cu minciună și vicisitudini. Ei bine, din ăst lăstar, ce ai vrea să iasă, ai credința unei căi, a unui ideal?

Pentru asta este nevoie de un scop, de un țel și atât timp cât nu ne împăcăm cu trecutul, nu vom avea viitor. Am văzut tăvălită din nou în tina minciunii istoria neamului meu. Mă doare când cineva dezbină doar de dragul de a face pe plac mai marilor zilei ce nu știu cine sunt.

Cine sunt? Dar mai bine, acum mă întreb: cine sunt eu?

Pot oare să spun că sunt unul dintre acei mulți oameni, care trăiesc pe Terra? Sigur că pot, diferențele sunt la tot pasul și ele dau acea diversitate în unitate; mai pot spune că aș vrea să fiu dar nu sunt, bobul de grâu de sub brazdă, ce se visează bucățița de Carne ce se Jertfește la Sfântul Altar.

Ce cred ?

În definiri ce nu au contraziceri. În alb, nu în negru... amestecate, putând da culoare „culoarea mizeriei”. Cred că, de aș crede cu adevărat, aș auzi la fel protopărinților noștri, glasuri de îngeri, mai mult, Dumnezeiasca Voce.

Ce simt ?

Dorința aprigă de a repune în viața cotidiană, adevăratele valori.

Ce vreau ?

Să pot vorbi aceeași „limbă” cu toată lumea. În cele din urmă, să pot iubi pe fiecare om al aceste lumi, ca pe mine însumi.

Ce văd?

Cercul lumii și pâinea tot mai scumpă.

De ce scriu?

Este modul în care redevin eu însumi. Nu pot trăi în permanență ca o bombă de curând amorsată, scrisul mă readuce dintre nori cu picioarele pe pământ.

Cam așa sunt, asta simt, astfel vă rog să mă etichetați. Nu pot și nici nu vreau să învăț vreodată a urf cu adevărat!

Jur pe acest pământ, să-l lucrez, să-l joc, să-l apăr și să-l cânt. Îmi revin aceste cuvinte, mă tulbură, mă rod și totuși mă simt ușor uitându-mă la mine întins pe caldarâm. Ce bine îmi este acum când pot jura aievea să lucrez, să apăr, să joc și să cânt Dumnezeiescul pământ. Iar tu, înger cu nume de *Cristina*, sărută-mi mâna și mă lasă, mă cheamă dorul ce mă arde rece...

Bob de grâu sub mantie de zăpadă. Îți doresc să renaști mereu dincolo de valul sur ce se așterne pe la tâmpile, dincolo de materie, dincolo de cuvinte, să vezi mereu adevărul din ceea ce te înconjoară și frumusețea sufletelor. Toți suntem la fel și toți suntem altfel. Orice gând, orice gest, orice fapta reprezintă marele desen ce este viața noastră.

Poartă-te așa cum ai dori să se poarte cu tine, bob de grâu cu chip de om întins pe caldarâm, iar când vei privi marele desen îți vei privi viața, vie și veselă plină de culorile iubirii, pictată pe pânza bunătății, în nuanțele luminii. Iubește atunci când merită cel mai puțin, pentru că atunci are nevoie cel mai mult de iubire, oricine.

Lecție vie și de neuitat sunt zidurile Mănăstirii Căldărușani. Stai departe de oamenii care îți micșorează ambiția. Oamenii mici întotdeauna fac asta. Cei cu adevărat mari, fac să te simți că și tu poți deveni mare.

Căutări

Cât din ce sunt este o reflexie a celorlalți? Cât din mine, din ce știu și ce fac este al meu sau cât a celor ce ne înconjoară? Pot fi eu însumi identitate separată, fără a fi avut un maestru lăuntric, un acel ceva care a schimbat cursul evenimentelor, trăirilor, stărilor spirituale din viața mea. Ce și cât din ceea ce știu și cunosc este venit de la mine și cât din ceea ce știu și cunosc este venit din afară? Pot fi identitate separată trăind în lumea ce mă-mpresoară? Ceva din mine, în dimineața asta, încearcă să se determine, să se găsească pe sine, dar cum mă pot determina, cum mă pot găsi, la ce etaloane să mă refer? Întrebări ale sufletului ce caută definirea sau... un drăcușor ce aduce mândria? Și totuși mă întreb, pot fi eu fără lume? Știu, lumea fără mine poate fi...

De ce mă rod atât de tare durerile întrebărilor mele? Cum de arsura sufletului tău mă ustură pe mine? Care din neobosiții viermi ai minților noastre îmi dă senzația de neliniște spirituală?

Ce bine și cald este la tine în suflet. Ce stabilă trăire îmi dai atunci când vorbim. Dar cu toate acestea. mă înspăimânt când văd micimea-mi. De parcă-i tot o rugăciune, dar rugăciune este tot ce este frumos, rugăciunea mâinilor când faci ceva util și bun, rugăciune sunt cuvintele ce mângâie, rugăciune este gândul bun,

rugăciune este cântul, florile se roagă înflorind, vântul se roagă adiind, marea se roagă în întinsul ei, sorele se roagă răsărind și toți laolaltă ne rugăm zâmbind!

Îmi revin tot mai des în minte, ca un strigăt mut, cuvintele Sfântului Francisc din Assisi și anume: „Cine sunt eu și cine Ești Tu, Doamne?!” Of, greu of, aidoma unui suiș pe munte, mai bine zis o potecă de munte abruptă, un traseu ce nu este deloc ușor, ce devine cale spre meditație, drum de rugăciune. La fel ca cele 14 Stațiuni ale Căii Crucii ce marchează această ipotetică potecă, ce se preschimbă pentru câteva ore, zile, ani, devenind locul în care crucea noastră este mai ușoară, loc în care motivațiile personale dispar și fac loc Crucii mântuitoare a Domnului nostru Isus.

Suiș de munte... și ce poate asemana mai bine împietrirea umană, decât bolovanii pe care călcăm? Încrângătură de rădăcini... și cum altfel poate fi asemuită viața de nu cu încrângătură de... din toate ce se-nnoadă în chip nefiresc? Eu, de când am început să văd cu adevărat lumea, am văzut viața ca o luptă, ca un drum de munte, în care rolul principal e să urci, să tot urci... unde? Depinde de fiecare; unii se axează mai mult pe partea materială a vieții, alții pe profesie, alții pe idealuri... Pragmatic sau idealist, depinzând de urcușul vieții, e ca o călătorie cu trenul... unii coboară atunci când viața a ajuns în stația lor, alții urcă... este de fapt o poezie cu versuri lungi pe care le-ai scris sau pe care le scrii.

Asta poate vom fi lăsat la poale muntelui, le-am pus pe toate la baza primei Cruci ce începe șirul de 14. Primele trei stațiuni sunt parcă special alese, urcușul abrupt cere un efort fizic mare, ăst început de încredere, dar, cu cât urci, cu atât totul devine mai lin, panta parcă nu mai este așa de mare, hăul nu este atât de adânc, parcă ceva de

dincolo ușurează drumul. Încet dar sigur, urcăm! Furnicarul cotidianului se stinge încet, încet, făcând loc liniștii, zumzetul lumii se stinge și el cu fiecare stațiune, pacea învăluie loc și oameni laolaltă, dând sens de rugăciune și meditație fiecărui pas ce urcă, și urcă, până la sfârșit. Astfel, poiana în care sunt amplasate ultimele două Cruci ce ne aduc tot mai aproape de Mântuitorul Isus, dă voie minții să facă o palidă similitudine cu Raiul Ceresc. Greu urcușul... și ar fi fost, poate, imposibil pentru mulți dintre noi, dacă ar fi lipsit rugăciunea.

Sunt atât de mic și neînsemnat, iar Tu m-ai înălțat, numindu-mă alt Tău prieten. Din rob păcatului, făcutu-m-ai frate, mai mult, numitu-m-ai fiu al Tatălui Ceresc. Iar eu, da eu... în loc de slavă-ți dau noianuri de întrebări fără răspuns.

De ce Te caut acolo și dincolo (Ești pururi și peste tot prezent)? De ce nu în mine Te caut? Din cauza albei zăpezi ce acoperă negrul asfalt, bătuta cale a păcatelor. Dar albul... Și totuși nu culoarea ce reprezintă puritatea îmi dă de furcă, ci negrul, ce în loc de a se lăsa acoperit răzbate, cu stoicism. Iese la suprafață, dând trăirilor mele acel amalgam de sur-gri. Căldicel, acesta este cuvântul cu care mă tot lupt.

De ce îmi tot caut locul, când Tu mi-ai pregătit un loc? De ce nu cred cu adevărat în Tine? Tu cel ce ai spus: „Eu sunt ușa”. De ce lupt cu morile de vânt ale problemelor ce există? Doar Tu ai zis: „Veniți la mine toți cei osteniți și greu împovărați”. De ce ziua de mâine mă frământă mai mult decât ziua de astăzi? Când tot la Tine am răspunsul: „lăsați zilei de mâine grija ei”. Îmi fac de lucru căutându-Te acolo unde nu Ți este locul. Știu că nu o să te găsesc în război, dar fac greșeala de a spune că ești printre

beligeranți, nu ai voit să vezi oameni murid de foame, dar eu te caut în scuza-mi că nu am ce face pentru ei (sunt prea departe). Sunt sigur că nu-ți plac așa-zisele crize mondiale, dar de ce nu Te-aș amesteca și pe Tine printre potlogăriile mai marilor astei lumi fără de minte... Cum de nu m-ar durea lumina ce vine în sfânta noapte a Învierii... Lumină ce apoi va aprinde, una câte una, lumânările coroanei de advent, răsărindu-mi soarele ce-mi va lumina viața. Mă ustură cald-dulce raza din steaua cea călăuzitoare.

O, tu vreme a renașterii, în care durerea devine bucurie și totul se transformă într-un mod simplu de a trăi. Durerile renașterii în suflet. Durerea țărâniei, durerea ce dă viață trăirilor lăuntrice. Mă iartă, Prieten Drag, nu pot cu buze întinate să-nalț imnul Slavei Tale. Rogu-Te, primește-mi puținul prinos de mulțumire pentru tot și pentru toate.

Ce vă spune: „luni dimineața”, eu simt asta, voi?

Multe clipe mai trec pe lângă noi. Eterna trecere din timp, la timp, dar prea se duce clipa ce mai acu fost-a lângă noi. De multe ori mă-ntreb unde se duc? Lacrimi de suflet semănate pe stropi din roua de durere. Viscere. Visare de început ce nu se va sfârși vreodată. Mă-ntreb unde se duc zilele de luni dimineața? Coli albe, acoperite de clipele ce tocmai au trecut. Unde se duc? Nuanță poate de trecere pe care nu vrei să o simți făcând probabilă orice necesitate. La ce mai ai nevoie să gândești? Se duc? Nu clipa pleacă. Duc clipe care au trecut, pe umeri gârbovi, pe părul cărunț. Dar mai ales, duc clipa trecută cu mine, în locul celor doi dinți căzuți din față. Chiar, unde ai de gând să pleci cu un buchet de clipe ce la un loc formează minutele de luni dimineața?

Tăcerea mi-e ruga de-o clipă și clipa la Tine eternitate poate fi. Să cânt cu îngerii aș vrea în noapte, bucuriei: „Gloria in excelsis Deo”. Și toate, luni dimineață.

Butoi plin cu tot felul de mizerii îmi pare astăzi cetatea natală, am ajuns să-mi privesc concetățenii ca pe niște diagnosticieni, toți ne pricepem la toate fără să soluții și mai mult fără a face nimic. Distrugem fără a pune nimic în loc.

Maică dragă, cei mai mulți au ajuns medici psihiatri fără facultate și pun tuturor eticheta de nebuni. Mă dor cuvintele auzite fără să vreau pe stradă, îmi vine să urlu când zăresc comportamente ce duc mai mult la preistorie. Să plec nu vreau, să mai stau nu pot.

Sunt cine sunt și asta datorită mie, nu datorită imaginii reflectate în oglinda imaginației, ci sunt datorită imaginii mele reflectate în viziunea reală a tuturor. Restabilind rolul lui și... Acest scurt cuvânt care nu intervine decât atunci când unește, dând frazei maleabilitatea explicită. Și parcă nu... și parcă da. Da, eu sunt eu și tu, a da, tu ești tu și fiecare avem rolul nostru în comedia vieții (tragi-comedie), cu toate negânditele fapte, sau prea gânditele idei ce zac undeva în *fiocul de la coastă*¹ bunicii. Totalități de tonalități incluse în marea simfonie universală. Culoare eu, culoare tu. Culori unit despărțite, ce dau pânzei reverberații, marea pânză ce secundă de secundă, minut de minut își schimbă reprezentarea. Oare ce pictor poate surprinde toate tonalitățile trăirilor, fiorul cotidian, instabila lume ce se învârte pe care noi nu o simțim. Și parcă nu. *Eu fără tu* nu există și *tu fără eu*. Gol cap cu... fără gând.

¹ sertarul de la bufetul

Și poate eticheta potrivită-i cu o fotografie, a unui bloc dezafectat, doar asta vom lăsa celor ce vin de nu facem nimic. Mângâierea e alta: „totul nu e să învingi, totul e să lupți până la capăt . „Biruința nu-i obligatorie. Obligatorie e lupta. Să nu te predai din prima clipă. Asta-i singura noastră datorie sfântă: de ne este dat să cădem, să fie-n zori.” Ce frumos scris-a N. Steinhardt în *Jurnalul Fericirii*.

Dar care zori în ropotul vremii? Cine să mai anunțe scurgerea timpului?

El fuge-n năvăș-iureș, nu mai este interesant cât este ora, de mai are șazeci de minute sau nu. Zi sau noapte? Chiar că nu mai contează timpul se scurge prea repede mult prea repede, încât chiar nu mai are niciun rost să fie anunțat cât mai este din noaptea ce trece ori din timpul ce se scurge cum nu a mai trecut. Huzur de netot ce crede că doar el trăiește, iar clipa îi este un ultim bun pe pământ. Apartenență la altceva, încă nedefinit sparg zăgane, corăbiile se duc de-a bușilea la fund. Poate o astfel de adormire este și noianul de neliniști ce ți-l dă dezamăgirea clipei ce vine și nu poate pleca fără să lase în urma ei ceva. Posibil străjer ce strigă fără să se facă auzit, pasăre de noapte ce zboară înainte de a pleca din cuib la vânat, înainte de a înălța un „cucuvaie” spre negura în care își caută prada. Poate chiar vrea să denunțe câteodată MOARTEA. Dar cine s-o înțeleagă, sărmana cucuvea?

Și parcă nu... și parcă da.

Zile ce nu seamănă

Trăiesc prea rapid; zilele au uneori măsura orelor, iar orele par, de cele mai multe ori, minute.

Mă mistui, jarul timpului îmi arde chipul înnegrit de cenușa unui Phoenix renăscut din arderile zilelor trăite în vanul neștiinței. De parcă, odată scursă apa din râul Timpului, întoarce-se-va-napoi. Clipocit din piatră-n piatră, zvârcolire, rostogolire, sărituri în cascade, buștean în cale urnit de torentul clipei trăite intens, vuiet ce vine-n vale, ca apoi, cu trecea-n spre șesul vârstei să devină domoală scurgere ce adună la sine mai mulți micuți torenți ageri de munte, dăruindu-se apoi Mării ce adună la Dânsa pe toți cei oboșiți și greu împovărați.

Nil, dar la altă scară, dată de fiecare ins în irosirea sau neirosirea timpului său.

Amintire?

Mai degrabă revenirea (în) devenitul trecut-prezent, ce ne desparte de ziua de ieri pe care crezi că ai mai trăit-o odată, zi din zilele ce se scurg, ce dau neplăcuta stare de neîmplinire. Acea senzație de carusel ce se învârtește înainte și înapoi, cum vrea el și în cele din urmă pare-se, fără nicio noimă. Lovitura ce-ți rupe zaua lanțului ce te ține legat de cotidianul pământ, rearanjare de spații în timpi ce dusu-s-au demult ori mai acum.

În cele din urmă, dar nu la sfârșit, cotidian retrăit în amănunt. Zbatere de pleoape ce cândva m-a vrăjit. Acum doar amintire.

În tăcerea nopții (deoarece doar noaptea se văd stelele și doar ele tac atunci când nu ai starea necesară de a le asculta) iau o carte, pe care nu voi să o citesc, mă liniștesc literele frumos înșiruite, neavând puterea să regăsesc în mine cele scrise, sau prea leuș fiind să gândesc, prefer să privesc doar, tablou de semne

negre pe filă albă. Odihnă în neant, val ce se duce-n mare grabă, conturul pietrei ce sare pe întinsul apei, săltăreață unduire ce se oprește la fund, dar nu înec, deoarece piatra, apoi, se lasă în voia apei ce modelează. Rostogolit șlefuită, mângâiată de fiecă val, dar nu alintată, meticolos aranjată așa cum ea, apa, știe, dusă în vale, ca în cele din urmă să iasă din nou la mal dar sub un nou chip, o altă formă, deci nicidecum ucisă dimpotrivă... recreată

Drum de piatră. Piatră, piatră-nsetată de apă, piatră de râu aruncată de furiile naturii în drum. Durere de piatră-nsetată, sete de apă. Tumult de ape ce par că dorm mai tot anul, firicel șopotind ce pare un joc de copil. O trezire, un zvâcnet și firul devine fluviu, iar fluviul se varsă-n marea de pietre, recizelate pietre, de apă însetate, ce le vor sta căruțașilor în drum. Drum pavat cu pietre, pietre moi de apă, ce se sparg sub greutatea zilelor ce trec.

Durere ce se aude ca un trosnet de piatră spartă în drum. Dor din care răzbate poteca de munte pe care mai ieri un căprior a trecut, dar și un vuiet de armă abia auzit. Cale pe care trece încet o vacă mergând la păscut, apoi alene vine un car cu trei boi, doi ce trag și unul ce merge biped înaintea lor.

Parcă timp rupt din trecut. Iubire de piatră de apă însetată, ciocnire ce divide, împărțire ce redă la urma urmei tot praful din drum. Iubire ce doare căci fracturile dor, iar piatra se frânge în două, apoi în mai multe, până ajunge un fir de nisip.

Nisip de piatră.

Amintirile uitate sau... Piatră, piatră-nsetată de apă, iubire, durere, rupere, praf în drum.

Toate decurg din firea timpurilor, cum de altfel apa curge la fel ca vremea, scurgeri ce modelează. Totalizând într-însele și însemnatul tablou la care letargic mă tot uit, filă albă de carte ce mă liniștește cu oi negre ce pasc din sufletul meu.

Timp de piatră frământată de apă.

Dar zbaterea, dar visul, dar năzuința, dar dorul? Oare nu-s clipe ce schimbă esența? Poate nu clipe, ci secunde, minute, chiar ore, zile, ani.

Cotidian miracol ce se împlinește de scurgerea timpului. Firicel ce zănatec clipește, nărăvaș, săltăreț printre stânci. Ca apoi să-și termine drumul, la fel marelui fluviu ce o dată pe an înapoi se întoarce, în marea cea mare sau în întinsul ocean, ce la rândul lui, clipot zburdalnic devine, din picătura de rouă sau din ploaia ce azi-noapte, când priveam fila de carte, miraculos căzu.

Dar de Timp dăruit, cotidiană minune de fiește² care zi.

Rouă de clipe

Privită de sus, lumea pare atât de mică încât cele mai grave probleme par mărunte, totul are o altă dimensiune. Dar asta, privind de sus. Revenind sau căzând, depinde de forma de coborâre pe care vrei să o folosești, vezi realul și vrei să-ți spui poate: „Acolo sus, clipa devine rouă, rouă de timp. Picături de secundă ce se topesc ca mărgăritarele de rouă în strălucirile de raze diafane ale soarelui unei noi dimineți. Clipe ce se usucă la căldura

² fiecare

uitării de sine, dulce rourând, clipă uitând.”

Din rouă uscată de clipă apare dimineața în care sufletul se înalță urcând parcă Golgota. Cu cruce sau fără, batjocorit sau aclamat, spiritual urcă sau mai degrabă e ajutat să urce, ca apoi să coboare acel munte ce definește, arătând calea ce duce spre dincolo de altceva.

Spiritual, orice om, măcar o dată-n viață urcă Calvarul alături de Isus. Dar nu toți suntem Simeon să avem privilegiul de a purta acea cruce ce mântuiește. Primim toți privilegiul de a o purta dar...

Unii o lasă în roua clipei de la poarta lui Pilat, alții, puțin mai viteji, o duc până la un sfert sau jumătate din drum.

Stăpâni pe sine, acei ce-și stăpânesc gândul și fapta cerând ajutorul mântuitor, o duc până la trei sferturi sau cu greu până la capăt. Dar nici unul, nici unul, nu mai poate fi tâlharul răstignit odată cu Isus. Și totuși, nimic nu este imposibil. Strop de timp ce poate preface durerea ce renaște bucuria. Eva căderii sau mai bine ar fi cuvânt.

Cuvânt împlinitor dintr-un început. Căci Domnul a zis și s-a făcut. Clipă uscând, rouă trecând, secunde de rouă. Frânturi uscate de căldura din suflet sau vânt arid ce nu răcorește, nu încălzește, doar usucă. Rouă de timp ce strâns împreună dau fluviu de minute, luni, ani. Treceri. Trecător sunt, deci vin și mă duc cotând doar ce rămâne în urmă-mi. Poate roua ce ajută să răsară sămânța de muștar sau poate vântul ce uscă, depinde doar...

Roua din secunda ce vine.

Eu stau

Am stat și m-am întrebat: care este diferența dintre tâlharul de pe cruce, ce se căia, în ultimul moment al vieții și „eu”, acel „eu” al meu ce nu mă lasă în pace?

Redeschid acest caiet de mai bine de o lună, scurtă lună, Făurar, nume numit și anumit pus lunii ce nu-i plină ci este mai mult semi. Lună plină Februar. Vechi și totuși nou nume. O lună - calendaristic a trecut de când nu am mai redeschis caietul. O fac acum cu „Ana”-n gând și mă gândesc la a mea mamă. Mă duc la „zorile se varsă, vreme e să merg acasă”, care casă, care masă? Care, dacă nu cea de pe care scriu acum. Tâlhar, dar nu pe cruce. Scrisul mă fură și mă duce-n alte dimensiuni, dimensiunea sa o află, distanță între cele două luni. Două lumi, două... între zorile se varsă. Totuși hoțul este hoțului, hoț și dacă nu fură din casă, de pe masă, fură din gând și pune pe bucata de hârtie, aceleași diferențe dintre două luni, lumi, luni, lumi, I..., una plină și alta cu coarnele-n sus, ca vârful opincii Anei ce nu mă lasă. „Vreme e să merg acasă, la copii și la nevastă”, Ană zorile unei noi primăveri, se varsă.

Hoț nebun, ai ajuns la culmea hoției, nu mai ai ce fura! Am pus pe hârtie tot ce vroiai să furi!!!? Na, sââc, iar tu vii, nu și nu, îmi spui: „Dă și o ultimă bucată de suflet la întors că poate o vei găsi acolo pe mama Ana, zorile se varsă, și varsă pe rana proaspăt deschisă, de tâlhar. Varsă-n rana samavolnică a faptelor de ieri, și de toată luna trecută, nu de alta, dar nu pot să-mi dau seama de ai luat doar ce am avut de dat.” Să dau și din ce a rămas, o bucată de suflet, ce hoțul nu fură, focul nu arde și totuși ceva ce poate fi de tâlharul de pe cruce – luat. Ana nu poate și nici

nu vrea să ia, ea a rămas cu cântecul din gând, cu farmecul unei noi zile și fără hoțul din vis, cu iarna ce se agață și dă în primăvară.

Eu am rămas viu, dar nu întreg la suflet, mic dar nu cât tâlharul de pe cruce, viu, dar nu cântat ca Ana, vremuri noi se varsă, primăvara intră-n casă. Am rămas cu mine, mic și cu iarna în suflet, cu ce hoțul nu a vrut să ia. Ană, zorile...

Timpuri

Timpi și timpuri, distanțe între aproape și departe, puncte de reper ale vieții, început, prezent și în cele din urmă trecut. Îmbătrânesc cu zi ce trece (o simt din cauza reumantismului și a durerilor de cap), totodată mă bucur: înțelepciunea acumulată și respectul pentru ceilalți îmi dau fericirea. Timp trecut și fără cale de întoarcere, melancolică clipă și de neînlocuit.

O, dar mă poate acuza cineva pentru faptul că mai frumos îmi pare trecutul? Pentru că în viitor aș vrea să-mi fie bine îmbinată o parte din frumosul trecut? Nu sunt cel ce pune stăvilă timpului, nu vreau și chiar dacă aș vrea nu pot, așa că-l las să curgă ca pe o apă ce urcă-n amonte în loc să coboare să se reverse la locul ei. Nu pot să-l opresc. Nu fac parte dintre acei ce ar străbate distanțe lungi cu diligența în locul mașinii și nici nu cred că un porumbel ajunge mai repede decât e-mailul. Mai cred că o luptă dreaptă (dacă pot coexista noțiunea de luptă cu noțiunea de dreptate într-o singură frază), este mai dreaptă când se duce în tête-à-tête și nu din birouri somptuoase apăsând un buton ce poate distruge mai mult decât ar fi

făcut 1.000.000 de luptători.

Și totuși...

Dar să(-mi) revin la timp și timpi, la totul și la absolut nimic. Am întâlnit odată un om ce era angajat la o firmă și câștiga bani buni pentru asta, deoarece era specialist în estomparea timpilor morți. Hotărât, energic era tipul, îmi explica cu mii de argumente cum distruge dânsul, aducând aproape de zero acești timpi, cum îi poate elimina. Oare? Și totuși... nu am înțeles: cum? Eu am rămas tâmp la noțiunea de „timp mort”, deoarece pentru mine, moartea înseamnă o nouă etapă, o nouă viață, nicidecum ceva la care m-am oprit, un stop etern. Am înțeles că omul se referea la timpul pierdut în procesul tehnologic, dar nu am putut înțelege nici ce, nici cum...

Cum poți să pierzi timpul? Timp cu minus în față sau minus timp. Noțiune pe care de mult timp încercă să o definească S.F.-iștii, mai nou și mai încoace, matematicienii, fizicienii și alții ca ei. Filozofii și astrologii caută acest minus de foarte mult timp. La mine nu a prins încă, pe mine nu m-a prins. Poate nici nu-l vreau și nici nu-l caut; de ce? nu știu. Nu am văzut niciodată timpi în care să nu faci nimic.

Nu am avut astfel de timpi, poate de aceea nu îi accept. Nu am văzut niciodată timpi morți sau timpi zero, nu cred în aceste feluri de timpi, nu mi-a înghețat niciodată timpul deși afară erau -50°C . Timpul mi-a rămas statornic trecerii lui, minut de minut, secundă de secundă.

Nu poți să pierzi (ori să omori) ceea ce nu ai, nu poți să dai din ceea ce nu ai avut, doar poți să speri că vei avea vreodată. La asta doar scriitorii de S.F. se pricep. Eu nu am creat nicio secundă, dar tu făcut-ai vreuna? Timp sau timpi mai mult sau mai puțin morți. Cum ar fi timpul în

ianuarie când afară sunt 30°C, sau care sunt timpii câștigătorului? Timp, timp, nuanțe. Trecut, de ce devii nostalgic, de ce nu mă lași să trăiesc în prezent? Dar totuși, sunt un nostalgic, îmi plac poveștile cu cavaleri, îmi place cuvântul onoare, respect eternul adevăr. Trăiesc în prezent, dar totuși prezent este și ziua de ieri, căci fără de ea nu știu ce va fi mâine, fără trecut nu există viitor!

Știu că totul e ciclic, totul revine la forma de început; recunosc, duc o altfel de viață, nu se aseamănă cu aceea din trecut. Dar totul se-nchide, totul e cerc, revenind la forma inițială; piramidele nu fac altceva decât să-mi dea dreptate; cred în ziua de mâine dar asta nu înseamnă nimic fără ziua de ieri. De aceea, nu cred că poate să fie vreodată un timp pierdut.

Viitor, te salut eu, bob de trecut! Te simt că vii și odată cu trecerea timpului, presimt viitorul cum vine. Simt cum trecutul îmi trece crud și acid prin vene.

Timp și timp, alergați prea repede, uitând de tot și de toate. Lăsați-mă în trecut, nu vreau să trăiesc într-o lume ce nu vrea să știe că timpul nu-i aparține, că nu poate să piardă, să vândă sau să cumpere nicio secundă, darămite o oră de adevăr și dreptate, că nu are și nici nu poate avea nimic din ceea ce nu a făcut sau nu va face. În numele trecutului, vă salut pe voi cei ce veniți; salut în voi și prin voi, viitorul! Vă dau dreptate în tot ceea ce veți face fără să știu ce – pentru că sper – veți ști ce faceți și nu veți trece-n viteză pe lângă trecut. Sper că veți mai avea timp și de o carte, un film vizionat la cinema, veți mai vedea natura. Din toată inima mă rog să nu salut un viitor fără trecut, că nu veți ști cât e de greu să reinventezi roata. Vă urez să nu uitați gustul ciorbei de legume proaspete din grădină și nici plăcerea matinală de a face cafea la ibric. Sper să nu

am ocazia să salut un viitor din care nu vreau să fac parte...

Timp și timp; prezență trecută în viitor, te salut!

Zbor

Astă noapte m-am identificat pe bolta astrală cu un meteorit ce-și urma spargerea stelei de baștină spre alte zări. Am văzut cum îmi curge timpul prin vene, altfel de vene, un altfel de timp. Aveam parcă vene de piatră și timpul îmi pulsa prin ele ca niște ciocane ce bat pe o nicovală, zvâcnete-n bătăi astfel părea, precum ziceam, un altfel de timp părând fluid, dar un fluid ce se scurge la fel uleiului, un timp fluid-vârtos.

Am măsurat astă noapte distanțe ce în realitate nu ar fi existat. Dar totuși, astă noapte am măsurat distanța la care au căzut față de mine doi nori. Au fost aproape de soare și asta am măsurat. Au fost doi și aceasta este bine de știut, deoarece la fiecare în parte le-am urat bun revenit în zenit atunci când după cădere au revenit acolo sus, în spargerea de stele în câmpul de meteoriți. Contopiți în vise, parcă ei m-au întrebat dacă știu locul în care căzuseră, deoarece uitaseră-n acel loc din buzunare o umbră de rouă, de care nu că nu s-ar putea despărți dar, poate altă dată, mai au nevoie și nu se știe niciodată când mai poți și unde să cazi. Noapte fără stele, noapte fără lună, noapte în care cad fulgi din aripi de îngeri, dar nu și din ale acelor îngeri căzuți din Eden.

Frântură de vis în care te-nalți și cobori, devenind piatră ruptă din stele ce se rup, care la rându-i cade sau se înalță. Plimbându-se hai-hui prin sistemul solar. Ca apoi, plictisindu-se, să plece să-și facă aceeași plimbare în alt

sistem și tot așa, ca la urmă să nu-i mai ajungă galaxiile, până când...

Treceri alene și fără sens pe lângă stele ce încă nu au avut chef să se spargă sau mai știi... poate că nici nu s-au gândit vreodată la asta.

Astă noapte m-am identificat cu o fărâmă de praf stelar ce urma nefirescul cortegiu format din doi îngeri ce urmăreau un altul, dar acesta din urmă făcea parte din tagma celui căzut. Am văzut trecându-mi prin față „Carul Mare” la care „Taurus” înjugat se opintea, iar mai încolo am zărit un „Leo” nervos cu boabe de sudoare mari pe frunte de la împinsul spre alte locuri a „Carului Mic”.

Galaxii ce păreau ființe sau lucruri, Galaxii amalgamate, amestec de stele ce nu va fi nicicând și iar stele, mixate între ele. Toate la un loc sfere de foc ce nu s-au mai întâlnit laolaltă de la „marele Bum”, de la începutul Creației.

Exacerbată veșnicie, dar așa cum scria cineva „doar de o secundă” sau poate chiar mai puțin. Atât cât a durat un vis de o noapte sau mai bine zis atât cât am putut reține din el. Dorințe de zi, vise de noapte, diferența între ce ai vrea să fii și ce ești. Acesta ar fi fost visu-mi, trezire dintr-o lume ireală dar totuși palpabilă, într-una reală dar parcă de neatins și totuși realitatea cotidiană este mai dureroasă, uneori chiar mai ireală, uneori mai nepalpabilă decât un vis, banal vis.

Cădere de jos în sus. Destrămări de stele ce se nasc apoi dispar dar nedistrugând ci implorând, explozie interioară ce totuși sfârșește ceva, deoarece toate exploziile au rolul de a fărâmița. Sfârșit. Am făcut o plimbare de vis printre stele visând ca mâine, poimâine, poate altădată, să vii și tu.

Contrarii

Uneori, aş strânge toată lumea în brațe, alteori nu mă împac nici cu mine și strig la toți să tacă, să nu aud decât natura vorbind. Diferențe. De ce? De zile, de ore? Atunci îmi vine să le spun la toți (se poartă cu un „n” intercalat): -„Vă urăsc”!

Uneori dau tot ce am celui ce-mi cere pomană, alteori îmi vine să iau și de la cel ce nu are.

Uneori dăruiesc părți mari din suflet, alteori spun cuvinte care rănesc.

Sunt om? Făcut din contrarii și ca toate să-mi dea dreptate contradictoriu trăiesc.

Totuși contradicțiile clădesc, din contradicții se nasc marile idei; Concluzionând: - Da, sunt om! Uneori.

Uneori.

Gândesc că scriitorul nu mai are nevoie de spovadă, el se spovedește cu fiecare vers, cu fiecare poem, cu fiecare rând scris, în fiecare frază. Doar așa, scriitorul poate pune bucăți mari din spiritul său în ceea ce scrie. El se spovedește cu fiecare și în fiecare. O face public, neașteptând iertarea. Doar din dorința de a împărtăși ceea ce simte. Fără ca, de cele mai multe ori, spovedania lor să fie bine primită, neașteptând să fie împărtășit.

Mărturisindu-se fără puțința de a se cumineca, unindu-se cu tot, fiind în toate, primind în schimb mila sau ura celor ce spovada i-au citit... Așteptând apoi liniștea din 'năuntru, lăuntricele gânduri, muza, ca să o poată lua de la capăt, respovedindu-se iarăși în scris.

Uneori gândesc, alteori șed. Uneori stau, alteori gândesc.

Uneori, alteori uneor,...alteor,...une,...alte,...u,...a,...
dar totuși....?

Uneori contrazic, alteori dau dreptate. Uneori râd,
alteori plâng.

Uneori...

Uneori, contradicții clădesc negândind. În ceilalți
sau în mine.

Uneori, scriu lozinci sau slogane, alteori spun ce
alții n-au gândit. Răspicat îmi strig iubirea sau ura; ieșiri
din șabloane? Nu alteori, nu uneori.

Uneori plâng, alteori râd.

Uneori spun adevărul cel mai crud, alteori mint
de bonton.

Uneori cred că scriitorul nu mai are nevoie de
spovadă, el se mărturisește prin ceea ce face, în ceea ce
scrie. Găsind adevărul acolo în cel mai întunecos cotlon,
aproape gol, doar în zdrențele umilinței. Ca apoi, alteori,
să-l aducă pe fila cu pete de cerneală, în fața celor mulți așa
cum el, cel ce scrie, cu ochii dinăuntru l-a văzut.

Contradicții, contrare firii, ieșiri din stas-uri impuse
ori pe care tu singur ți le impui. Mărturia trecerii năvalnicei
firi.

Om.

Uneori caut, alteori găsesc.

Călcând în străchinile minții

Așezat frumos în pagină, un mic anunț îmi dă
dureri de cap. Poate era doar un anunț așa, de umplutură,
un loc gol pe pagină, ce trebuia să nu apară astfel dar... și
cum întotdeauna la mine intervine iremediabil *dar-ul*, am

făcut ireparabila greșeală de a-l citi. De ce? Cum? Parcă mai are rost să-mi pun acum aceste întrebări... Este un fapt consumat și gata, l-am citit!

Ce spunea articolul cu pricina am să redau pe scurt (după mine și așa prea lung) și nu de alta dar să nu sufăr singur durerile-mi de cap „Cercetătorii unei distinse universități de nu știu unde, au descoperit leacul minune împotriva stresului canin”. Și chiar că nu știi până atunci de stresul canin. Am mai citit de stresul stăpânilor de câini, dar de cel al frumoaselor și (aici puteți pune ce calități sau dimpotrivă noncalități voiți), patrupede nu mai auzisem. Așa că apucatu-m-au durerile de cap.

Socoteli ce nu intră-n tiparele „cutiuței mele cu maimuțe”, așa că m-am apucat de discutat problema; astfel, mi-am amintit una din predici, în care părintele spune că dacă stelele ar apărea o dată la o mie de ani, câți nu ar fi aceia ce s-ar minuna de frumusețea lor. Minunea stelelor ce strălucesc, în schimb fiind cotidiană, pe câți îi mai încântă? Pentru câți stelele răsar doar așa, că așa trebuie să fie? Ce mare taină?

La fel și cu câinii, după ce stresul macină tot ce poate în ființa umană, de ce nu ar face dânsul, stresul, saltul și la patrupede, că doar câinii sunt devotați omului așa că... avem un stres molipsitor. Cine să mai vadă stelele ce au răsărit, doar suntem orbi la minunea cotidiană... Orbire, dar nu fizică, dimpotrivă, văd dânsii foarte bine, dar au orbit spiritual și nu mai vor să vadă omul de atâția căței.

Dar, cum bine zicea cineva: „Talentul dansează, dansatoarea țopăie”. Așa și cu domnii ce găsit-au câini stresăți, ei țopăie pe banii cuiva și de ai plătit, vrei să și vezi pestacol (deoarece spectacolul îl dau talentele). Că doar de aceea ai dat bani frumoși, să stai în față (din greșeală de

taste era să scriu față dar parcă nu era nicio diferență, ei sunt infantili și fără față-față).

Ce am cu știrea? Păi, parcă prea seamănă cu știrile în care un anumit căpitan de vas uită că nu el este căpitanul oceanului, pentru că, cu siguranță pe oceanul acela naviga-va întotdeauna un alt vas cu un alt căpitan. Și cum nimeni nu este de neînlocuit... E, vezi, de aici se trage stresul la câini, bietele patrupele...

Trăiesc cu crezul că suntem compuși din aceleași materii ca stelele, doar că noi nu știm cum să ardem. Depinzând doar de trăirile proprii dacă vrem să strălucim sau dorim doar să fim văzuți de ceilalți. După naștere, de obicei unui copil i se dă un prenume, doar de el depinzând apoi renumele cu care vrea, sau nu, să strălucească. Dar mai ales, de vrea să fie un simplu meteorit, sau o stea. Dacă dorește să rămână cu focul căderii ce arde deodată trecerea prin atmosferă, ori să rămână pe firmamentul boltei înstelate.

Depinde de fiecare, ce formă de stres alege. Uman, sau cea formă pe care ziaristul o tratează pe scurt în gazetă. Depinderi pe care, drept este, le înveți în tinerețe, dar ți le educi de vrei. Suntem oameni și omu-i trecător, deci toți vin și se duc contând doar ce rămâne în urmă.

Remember

Amintirile-mi vin și pleacă, prin ele remontez clipe trăite mai recent sau... mai demult. Amintirile-mi redau stări pe care, cândva le-am trăit, refăcând în șiragul de mărgele al timpului, zilele vieții.

Amintiri, stări, trăiri, viață condensat trăită într-o

clipă. Clipă trăită dar reamintită pe parcursul anilor. An trăit și repovestit pe parcursul unui minut, unei ore, unei zile, toate decurg cum vreau ele sau (de cele mai multe ori) cum nu vreau eu. Cândva clipa, minutul, ora, îmi vor deveni amintire. Iar așa cum bine zicea un înțelept, oare când ar fi bine „să-mi pot trăi în așa fel viața, încât să nu regret nicio amintire”?

Totuși, îmi pot pune amintirile pe masă, (la fel unui jucător împătimit de poker, cărțile câștigătoare) fără a regreta nimic?

Regret, dar nu, nu pot, cu tot dinadinsul mi-aș fi dorit să fie așa. Dar am trăit uneori clipa, ca și cum ar fi fost ultima, iar ziua avea pentru mine însemnătatea unui tren care vine și pleacă. Nu pot să nu regret sărutul din gară (ultimul), dăruit iubitei care frumos mă mințise că ne vom revedea. Nu pot uita palma dată celui ce m-a crescut. Mă doare amintirea anilor petrecuți în inconștiența aburilor bahici. Mă roade viermele cuvântului spus uneori în plus, vorbă aruncată, care de cele mai multe ori lovește mai puternic decât pumnul.

Astfel de amintiri mă macină, dureri de genul acesta încerc, atunci când îmi reamintesc de iubirea omisă, prietenia pierdută, mâna întinsă întru ajutor lovită, tinerețea-mi lăsată să treacă pe lângă mine, încrederea înșelată. Condensul din suflet ce arată rugina, nu patina din vechiul gând. Regret anii de școală, pașii pierduți pe alei, tăcerea celor plecați dintre noi ce nu mai pot să-mi vorbească. Îmi strânge inima cu o mână de fier, uitarea vechilor prietenii; durerea amintirilor captive-n puroiul din suflet cangrenează și simt că trebuie extirpată, scoasă afară cu cleștele ca o măsea cariată. Apoi, curățat locul și cauterizat cu biciul de foc al regretului tardiv, moment în

care am curajul să cer iertare și să iert lumea întregă, apoi să strig cât mă țin bojocii: „iertăți, v-am greșit!”

Remember funebru dar nu fără rost. Cortegiul de gânduri ce duc la înmormântare greșelile toate, punând în groapă pe cel ce se face că uită și nu o chiar face, pe cel ce doar gândește și nu pune în practică. Utilă fiindu-mi aducerea aminte a greșelilor, deoarece numai așa îmi poate fi ireversibilă durerea pe care, retrăind amintirile, o simt. În loc renăscând nu uitare, dimpotrivă, iertare, pentru că doar iertarea poate vindeca rănilor din suflet, doar iertarea este antibioticul ce cicatrizează plaga făcută de mine în mine.

Reamintire a trecutului devenit căprior ce zburdă prin codru, doar până în fața puștii. Frumos cerb! Ori, mai bine zis, a fost cel mai frumos cerb! Remember a ce a fost înainte de cartuș.

Amintiri ale copilăriei zburdalnice, adolescență cu suav miros de fân proaspăt cosit, maturizare rapidă la care tânjeam. Maturitate sau ani în care dori-mi-aș uneori să fiu iar copil. Concentricitate.

Amintiri care nu se șterg, dar care uneori mi-aș fi dorit să nu le fi trăit, dor. Secundă minut, oră, an, trăire intensă.

Intensitate ce mă face să-mi caut un mentor, un Învățător mai bătrân decât lumea, care să-mi călăuzească pașii în așa fel încât să nu mai am niciodată regretul clipei care a trecut.

Protest necenzurat

Aceste rânduri redau o scrisorică destinată unui amic imaginar, un amic aflat prin conjunctura evenimentelor și a faptelor, a neamurilor și nepotismelor, acolo undeva sus, în acele locuri în care parcă nici soarele nu mai apune nici luna nu mai răsare, iar lumea există doar în întâlnirile cu caracter electoral, în acele locuri în care se uită de bunul simț, iar uitarea are virtute de lege liber exprimată.

Ficțiune este această epistolă, precum viața noastră, care desprinsă este parcă dintr-un film de groază. De vor apărea aceste rânduri, de aceasta nu se va putea mândri imaginarul meu amic, ci doar un real prieten. Acel prieten care m-a impulsionat să pun pe hârtie ceea ce simt, ceea ce trăiește acel „Dan” dinăuntru. Îți mulțumesc, prieten drag, și îți urez și eu cum bine ne urează tovarășul nostru de fiecare zi, T. „să-ți crească veniturile și să-ți scadă taxele”, iar eu mă alătur lui și spun să o ții tot așa, iar de trăit să poți trăi măcar ca un mic nabab și să fiți cu toții sănătoși. Dar asta este cu totul altă treabă și mă gândesc să-mi văd de treabă.

Domnului amic ...

Să știi despre mine că în ultima vreme (adică de 15 ani de când nu ne-am văzut), eu am dus-o bine, așa cum ar spune și nana Ioană, no, care bine noi țâ-l dorim și țâie. De sănătos îs tare... la fel ca și fularul ăl galben ce mi-o fost dat de liberali. De rest îs toate bune căci știi, la noi îi ca la nimeni, la alții mai bine ca la noi. No, dragul meu, să știi că de la despărțirea noastră nu numai că

s-au scurs mai mulți ani, dar de atunci la noi în sat s-au întâmplat mai multe fapte dar și mai multe lucruri.

Ce crezi, că acum noi ne votăm primarășul, noi îl alegem pe patru ani iar el ne dă pace, nu doar patru ci chiar mai mulți. Noi l-am ales să facă oarece prin sat și prin comună iar el face, dar numai lui. Făcutu-și-o nu numai o casă dar și două vile, nu numai o mașină dar are o parcare plină. Că s-o săturat de căruță și de cal. Așe, să tot trăiești măi frate, că banu-i ban și prostul prost. No zâ, tu zâ!!!!!!

Colectiva bat-o vina s-o strâcat. Că știi și tu, doar ai votat acele legi ce au dat voie unora să strice și ce era bun în agricultură, să fure ce era de furat și să pună în golul lăsat, doar aer. Nu mai găsești un tehnician agronom nici să-l cauți cu lupa. De inginerii agronomi, ce să mai zici, de parcă nu ar fi fost în veac de veac la noi în sat. Iar de tractoare ce să-ți spun, mai sunt două în tot satul, din cele vechi, iar restul la fier vechi s-au dus, dar nu că ar fi fost casate... De pus în loc s-o pus doar o căpiță de fân, da și pe aia o mâncat-o tăt Jioana voastă.

Dusu-m-am ieri în sat, la cooperativă, să-mi iau tabacă³ și moșini⁴. Luat-am de luat, da' de costat, cu cât am dat, pe vremea mea luam o casă.

Pădurea noastră, tu o știi că mare o fost, măreață. Și mai știi cu ce povești noi adormeam și ce ziceau bătrânii. Din ea nu au tăiat nici moșii nici strămoșii, regimul trecut în pace a lăsat pădurea. Venit-a de vreo zece ani la noi un... talian⁵, țâdulă⁶ avea cum că i-au lăsat ai lui strămoși

³ tutun

⁴ chibrituri

⁵ italian

pădurea. Da, știi și tu că de la voi luat-a dezlegare să taie ce Traian sau Decebal i-au lăsat lui moștenire; scris era pe piatră a lui testament cu: ăi în cap de v-ar fi lovit, era mai bine! Acuma, de tăiat, tăta-i tăiată, dar nici în loc n-o pus nimic, așe că noi am pus arbuști ce vor crește și alții vor veni să-i taie. Dar mai iute le vom tăia noi capul!

O fi mai greu la iarnă că va fi frig, iar gaz știi și tu că nu este, așa că vom răbda, iar tu să știi că-i bine... Așa să-ți fie și ție îți dorim noi cu tot satul, să stați în frig să înghețați iar de îți vrea să vă încălziți, la talian să mereți, că voi i-ați aprobat pădurea să o taie.

La a me muiere⁷ (țâne-o Doamne), ieri i-o venit sorocul, un prunc ea iară mi-o făcut, da' ce am tras de ăl necaz, mă știe numa' dracu'. M-am dus cu ea la felcer, el luatu-mi-o banii și au dus-o la oraș. La oraș, un mamoaș o venit cu jebul⁸ gol și s-o dus cu el plin; la asistentă mici atenții, la infirmieră ciocolată, la primar ca să-i pună numele... Așe ficiorul meu ieri născut, costatu-m-a de când o venit pe lume atât cât am câștigat eu într-o vară la coasă. De ar trebui să dau în fiecare zi cât am dat azi, mai bine-l dau la stat, da' nu de alta, da' ei strâng dările și au de unde.

Tu ce mai faci, cum o duci, că ți-am văzut ieri chipul la gazetă și era cât pe ce să nu te mai recunosc. Ce bine-ar fi să crească și purceii noștri, cum vă-mpliniți voi acolo-n parlament, i-am îngrășa de ni s-ar face de 100 de kile în două luni sau poate trei.

⁶ hârtie

⁷ aici în sensul de nevastă

⁸ buzunarul

Se zice pe aici că-i moștenit tăt satul cu căși⁹ și țintirim¹⁰, așe că fii bun și dă-mi și mie în arendă un loc, nu de alta, dar nu mai avem nici unde să-ți săpăm groapa...

Despre ai tăi să știi că toți sunt bine, al tău tată se hodine de zece ani în capul grădinii noastre, că la voi nu l-am putut duce de gardul cel mare ce l-ai făcut cu marinari de la Popa Șapcă. Frati-to cel mare de două zile îi ține de urât, așa că nu e singur. De țintirim¹¹ nu mai vorbesc că-n el paște vaca. No, că era să uit, ieri a fost ziua morților. Nu cred că are rost să mai bați atâta drum din capitală până aici doar ca să faci ce alții au făcut în locul tău. Din tot necazul nost' am pus și pentru morții tăi, colac, lumină¹² și o liturghie. Așe că nu mai strâca din roți la a zecea limuzină. Că la a ta mamă nu-i mai rost să vii, de azi e lângă tată-to.

Așe-i la bătrânețe te mai și duci la Tatăl.

Of și of. Bătrânețe haine grele, o zâs ceterașul¹³. Da' io îți zâc că nu hainele sunt grele ci anii pe care în cârcă îi duc. Doar anii, care sunt din ce în ce mai mulți, din ce în ce mai grei. Mai vreau să-ți scriu și despre bisericuța noastră: s-o hului¹⁴ de tot, o mai rămas altarul și alta nimic din ea. Bietu' părinte, umblă prin sat să strângă bani să o refacă, dar ce să dai și mai ales de unde, când și ce am mai avut, a fost luat de ape? Pe morminte-n țintirim¹⁵ pasc vacile amu, că dom' primarăș o hotărât:

⁹ case

¹⁰ cimitir

¹¹ idem

¹² lumânare

¹³ violonistul (cântărețul)

¹⁴ dărâmat

¹⁵ cimitir

„asta vă e pășunea, iar de fânaț o să cosim doar neaua”.
Îi greu și vine iarna, iar de vom scăpa, să știi că te-om
alege iară, că mulți suntem și te-om vota și de pe lumea
aialaltă.

Astfel aș scrie dragului amic și multe alte i-aș mai
spune, dar ce pot face, sunt doar buturuga mică... Nu e
protest ceea ce scriu, frântură este de cotidian, iar dacă am
simțit să scriu, o fac din dragoste pentru oamenii care
trăiesc zilnic această disperare. Amice, grijă ai, că de vor
face toți ca mine va trebui să tăiați toate pădurile pentru
a face hârtie pe care să se scrie câtă minciună și
ipocrizie există în voi, în tine, cel căruia îi scriu aceste
rînduri, precum și în toți cei ca tine. Ați uitat că sunteți
oameni și ați devenit șacali. Rupând din ceea ce a mai
rămas din țara noastră, ne spuneți în campanii electorale
frați, iar după aceea nu ne mai cunoașteți. Ne spuneți că
vom trăi mai bine, iar la voi acasă, mor bătrânii ce v-au
crescut și pe care i-ați uitat demult. Sărman popor ce se
lasă condus de cei ca voi, sărman de noi cei mulți pe care
ne conduceți... Iar eu vă zic rușine să vă fie!

Zumzet de tristețe

Îmi este dor, un dor nebun, după clipa ce tocmai a
trecut. A fost clipa în care te strângem în brațe, dor nebun
după absolut. Mi-e tare dor de drumul tare și plin de praf
de la țară pe care mergem mână-n mână, doar eu și tu. De
tălpile roase de pietrele moi, ce parcă... plămădite din
aluatul bunicii, ar fi lespezi ce stau de-a valma pe margini
de râu.

De ulița cu tină¹⁶, în care picioarele se afundă, intrând parcă în străfund de pământ, pe care-l străbăteam desculț, doar în vis, cum altfel, doar de strajă la ușă sta bunica. Mi-e dor de tine, tinerețe, zile de mult petrecute, ani în care ne țineam de mână eu și cu tine, vis plăpând de altă lume.

Mă dor, de dorul anilor trecuți. Tare mi-e dor, durere, de toate zile trecute, de glasul moșului, ce drept dojană avea doar două cuvinte : „șezi prunc”.

Multe clipe mai trec pe lângă noi. Eterna trecere din timp, la timp, dar prea se duce clipa ce mai acu fost-a lângă noi.

De multe ori mă-ntreb, unde se duc?

Lacrimi de suflet semănate pe stropi din roua de durere. Viscere. Visare de început ce nu se va sfârși vreodată.

Mă-ntreb unde se duc?

Coli albe acoperite de clipele ce tocmai au trecut.

Unde se duc?

Nuanță, poate de trecere, pe care nu vrei să o simți făcând probabilă, orice necesitate. La ce mai ai nevoie să gândești?!

Se duc?

Nu clipa pleacă.

Duc clipe care au trecut, pe umeri gârbovi, pe părul cărunț. Dar mai ales, duc clipa petrecută în mine, o duc cu mine, o pun, poate, în locul celor doi dinți căzuți, dinții din față.

Și parcă-n zare, un zumzet trist de păsări ce pleacă se aude. Călătoare păsările ce duc cu ele alte anotimpuri ce

¹⁶ noroi

n-or mai veni. Și tot mai tare-mi este dor de toamna ce s-a dus, de urma pașilor mei pe nisipul fierbinte al vieții. Nu, nu regret, dar îmi dor de ce puteam să fac și nu am făcut, îmi este dor-durere de câte am făcut și nu trebuiau. De ziua în care am auzit prima dată glasul tău, ca mai apoi să nu-l mai pot uita.

Mi-e dor! Vărtos îmi este dor de tot ce-a fost și nu-i mai. De „dragostea din tei”. De chipul tatei ce-n mine nu s-a stins, de cei ce fost-au printre noi mai ieri. Mi-e dor... amaric de dor!!!

Mă dor de cât îmi este de dor.

Mă tulbură durerea dorului de cei ce nu-s, de cei ce înșorit-au răsăritul meu în viață. Dar... s-au dus, dusu-s-au la fel clipelor ce nu se mai regăsesc în amintirea nimănui și nu sunt pierdute, deoarece ele au fost trăite de cineva. Dar altcineva nu mai dorește să și le amintească. Clipă îndoită, până aproape se frânge, dar nu ruptă. Clipă ce parcă-i trasă să se lungească, de gumă clipă. Acea clipită ce parcă ai dori să o trăiești o veșnicie.

Nu, nu clipa pleacă, plecăm doar noi. Murim, iar moartea este de fapt acea stare de care noi oamenii râdem cel mai puțin, ne este frică de necunoscutul pe care nu dorim să-l distingem. Puțin umoriști au scris glume morbide, dar și mai puțin au râs la auzul lor. Timpul trece și nu întristează prin trecerea lui. Chiar ne dorim uneori să treacă mai repede

El doar definește, dând stărilor de fapt valoarea. Trăire sau mai bine sălășuire vremelnică în încercarea (nereușită până acum) de a deveni nemuritori fizic, trântă inegală cu divinitatea. Este ca și cum ai face din materie ceva, un acel ceva util și ai observa că-i prea târzie zămisirea mâinilor tale. Utilitatea obiectului a devenit

inutilă. Căpeneag¹⁷ după ploaie!

Cum de sau de ce?

Păi vezi tu: „trecută clipită”!

Și vezi, tot tu sau altul, atât de tare mi-e dor de oameni... Și cumplit de tare, toate mă dor.

Te salut clipă de dor al durerii ce vine... cu bine, timp trecut ce mi-ai fost dat să te trăiesc! Destin de clipă ce-a trecut.

Multe clipe mai trec pe lângă noi. Eterna trecere din timp, la timp, dar prea se duce clipa ce mai acu fost-a lângă noi.

De multe ori mă-ntreb unde se duc?

Lacrimi de suflet semădate pe stropi din roua de durere. Viscere. Visare de început ce nu se va sfârși vreodată.

Mă-ntreb ude se duc?

Coli albe acoperite de clipele ce tocmai au trecut.

Unde se duc?

Nuanță poate de trecere pe care nu vrei să o simți făcând probabilă orice necesitate. La ce mai ai nevoie să gândești?

Se duc?

Nu clipa plecă.

Duc clipe care au trecut pe umeri gârbovi, pe părul cărunt. Dar mai ales duc clipa trecută cu mine, în locul celor doi dinți căzuți din față.

Chiar, unde ai de gând să pleci cu un buchet de clipe ce ...

¹⁷ manta

Și-ți mai aduci aminte...

Da, ea-mi răspunse, te du acum și stai liniștit, totul va fi bine.

Vai mie!... Ce bine a... of ce bine mi-a fost. Durere, zbucium și chin sunt oare termeni ce înfățișează bunele?

Ah... ce bine ar fi fost de nu te credeam când înșiruiai acele vorbe, uuuf, de nu aș fi lăsat buzele-ți gingașe să-mi sărute despărțirea atât de mult, atât de dulce-dureros. Iar mai ai curajul, amintire, să mă întrebi de nu-mi aduc aminte, o gând nebun, ce durere din trecut vrei să-mi aduci...

Doamne ce dulce poate fi sărutul despărțirii, ce lung și cât de tare ard buzele ce s-au unit doar ca să se despartă. O, doamne, chiar vrei să știi? Da, așa e. Plângeam amândoi, da ne-am îmbrățișat, ne-am sărutat apăsător, un sărut sărat ca lacrimile noastre și... ne-am despărțit... pentru totdeauna... Da, atunci nu am știut.

Trecut ce parcă ieri a fost zumzet de cer ce-n despărțire plânge; peron, da, peron de gară, martor mut al atâtor sărate săruturi, loc pe care-l voi sparge cu barosul, loc ce nu doar pe mine mă doare. Cum? Cum nenorocită e minciuna.

Tu, ochii căpriei de altă dată ce-n mine taci, nu mă minți. Ai mai făcut-o și altă dată, te du, mă lasă, dor de-o zi. Tu, păr bălai ce salți în vânt ce-n amintire-mi fluturi zbor, ce din cosița-ți parcă vin se-așează lin și vin pelin pe inima-mi lovită-n seară. Uf, amintiri de doruri multe, ce parcă ieri ați fost aci, aici în *casa dinainte* a gândului din asfințit. Of zi, și vai, viitoare nopți.

Nu-i toamnă și totuși mă-ndeasă semne din viața

mea de ieri, nu-i muză fata mea frumoasă, nu-i vis, e fapta mea de ieri. Un ieri ce are ani în astăzi, un ieri trecut mai de... demult. Dar viu e azi și arde-n suflet sărutul ei. Inima mi s-a frânt în mii și mii de bucățele și acum simt cioburi prin mine.

Tu. ochi căpriei ce nu ai nume, tu. păr bălai din asfințit. Un fel de blues, de astă dată cântat doar de mine. Biu, biu, biu, biu biu...ui. Fără trompetă.

În colț de geană se frământă o lacrimă ce stă să plece, sora mai mică a celor lăcrimi ce curs-or parcă ieri. O fată blondă cu părul în vânt, cu ochii căpriei de pui de ciută, tu, mică zână din zâmbet făcută, iubita-mi de cândva.

Și parcă nu...

Diferită? Este oare vreo diferență între ziua de astăzi, pe care va fi să o parcurg și acea zi de ieri, pe care tocmai am încheiat-o? Să fie doar diferență de o noapte? Sunt oare tot eu cel ce trăiește azi, a trăit ieri și poate va mai trăi și mâine, de cumva va mai fi o altă (diferență de o noapte) zi, „un alt mâine”? Oare de unde acel sentiment de retrăire a unor stări? Până unde și de ce acel deja-vu?

Mă confrunt în dimineața aceasta cu un cap gol. Asta nu că nu aș avea pălărie, am... și la ce-mi folosește, dacă acel loc pe care trebuia să-l ocupe pălăria nu are niciun rol (poate doar de decor) în confruntarea mea cu o nouă zi?

Darul imens al vieții, ziua de astăzi, ce poate deveni zi de mâine, ori poate nu. Intens trăită clipă de lungă durată, ce-mi pare o retrăire sau poate doar pare, nu mai știu nici eu. Mi-e capul gol, nu mai am pierdutele cuvinte în

care să-mi exprim găsitele idei. Arid câmp, în care nicio sămânță nu poate răsări. Stări albastre amestecate cu roșul intens al firii. De pictor aș fi, aș pune pe pânză doar nuanțe amestecate de mov și gri. Și parcă nu...

Acel „nu” ce-mi strigă la poarta sufletului: „ești om și de om ești, te luptă”. Cu ...e cu cin...e?

Cu toate netrăitele trăiri ce-mi vor face capul să gândească la viața mai grea de cât a mea sau a ta, a celor dimprejur. Ziua ce-ncepe (diferență de o noapte) pare omogen amestec de de toate. Mixură din ou, de gând bun, bine frecat cu uleiul realităților și nițel muștar iute din concretul zilei ce-și arată zorii (citește dinții) dau maioneza, acel liant eterogen ce unește faptele cu vorbele și care luate apoi și digerate (mestecate încet, unindu-le cu sos de limbă ascuțită din negru cer de gură) dăruiesc amintirilor sare și piper. Și încă ce țineri aminte, zbori inimă din pieptul năvalnicilor foste trăiri!

Ce am, parcă nu pot a gândi din cauza rigidității, deoarece mintea-mi nu poate descompune amânarea involuntară a înțelegerii, nu acceptă acea stare de plantă. Legumelor le stă bine, frumos asezonate în salate și ciorbe, omului îi este dat să gândească. Factor mintal nu există la plante și în locuri unde regulile sunt dure, nu pot să zbor în cuburi de gheață. E ca și cum ai cere unei păsări să zboare după ce i-ai smuls penele de la aripi; nu, ziua de azi nu începe de mâine, nu vreau ca totul să fie doar diferență de o noapte. Nu am de gând să termin verde prin fotosinteză, am rădăcini spirituale, nu statice, mai bine golul din mine de cât inerția memoriei colective al pădurii. Duritatea pomului nu este egală cu maleabilitatea minții, numai în povești găsești pomi vorbitori.

În memoria colectivă, imaginația, poveștile

accentuate de timp devin realități; uneori realități ce-n mintea unora sunt mai existente, mai intens trăite, decât adevăratele fapte. Povestea, mitul, devenit adevăr. Astfel, strângem la piept cămașa, neîntrezărind măcar dincolo de material omul, ființa ce poate purta cămașa.

Vai mie, cotidiene trăiri, nevoile personale, devenind ceva greu de înțeles, insul, omul, persoana nefiind altceva decât un număr în totul comun. Această din urmă realitate fiind pentru cei ce nu o percep altfel decât o minciună, reeditând povestea oului și a găinii. Astfel, cum pot să gândesc, de nu cu golul din mine?

Sunt cine sunt și asta datorită mie, nu datorită imaginii reflectate în oglinda imaginației, ci sunt datorită imaginii mele reflectată în viziunea reală a tuturor. Restabilind rolul lui, și... Acest scurt cuvânt care nu intervine decât atunci când unește, dând frazei maleabilitatea explicită.

Și parcă nu... și parcă da. Da eu sunt eu și tu, a da, tu ești tu și fiecare avem rolul nostru în comedia vieții (tragi-comedie), cu toate negânditele fapte, sau prea gânditele idei ce zac undeva în fiocul¹⁸ de la coastă¹⁹ bunicii. Totalități de tonalități incluse în marea simfonie universală. Culoare eu, culoare tu. Culori unit despărțite, ce dau pânzei reverberații, marea pânză ce secundă de secundă, minut de minut își schimbă reprezentarea. Oare ce pictor poate surprinde toate tonalitățile trăirilor, fiorul cotidian, instabila lume ce se învârte pe care noi nu o simțim? Și parcă nu. *Eu fără tu* nu există și nici *tu fără eu*. Gol cap cu fără gând.

¹⁸ sertarul

¹⁹ bufetul

Dureri neostoite

De ce mă rod atât de tare durerile întrebărilor tale? Cum de arsura sufletului tău mă ustură pe mine? Care din neobosiții viermi ai minților noastre îmi dă senzația de neliniște spirituală?

Ce bine și cald este la tine în suflet. Ce stabilă trăire îmi dai atunci când vorbim. Dar cu toate acestea, mă înspăimânt când văd micimea-mi.

Îmi revin tot mai des, ca un strigăt mut, în minte cuvintele Sântului Francisc din Assisi și anume; „Cine sunt eu și cine Ești Tu, Doamne?!”

Sunt atât de mic și neînsemnat, iar Tu m-ai înălțat, numindu-mă alt Tău prieten. Din rob păcatului, făcutu-m-ai frate, mai mult, numitu-m-ai fiu al Tatălui Ceresc. Iar eu, da eu... în locde slavă-ți, dau noianuri de-ntrebări fără răspuns.

De ce Te caut acolo și dincolo? (Ești pururi și peste tot prezent). De ce nu în mine Te caut?

Din cauza albei zăpezi ce acoperă negrul asfalt, bătuta cale a păcatelor. Dar albul... Și totuși nu culoarea ce reprezintă puritatea îmi dă de furcă, ci negrul, ce în loc de a se lăsa acoperit, răzbate cu stoicism. Iese la suprafață, dând trăirilor mele acel amalgam de sur gri. Căldicel, acesta este cuvântul cu care mă tot lupt.

De ce îmi tot caut locul, când Tu mi-ai pregătit un loc? De ce nu cred cu adevărat în Tine? Tu cel ce ai spus: „Eu sunt ușa”. De ce lupt cu morile de vânt ale problemelor ce există? Doar Tu ai zis: „Veniți la mine toți cei osteniți și greu împovărați”. De ce ziua de mâine mă frământă mai mult decât ziua de astăzi? Când tot la Tine am răspunsul:

„lăsați zilei de mâine grija ei”

Îmi fac de lucru căutându-Te acolo unde nu Țți este locul. Știu că nu o să te găseșc în război, dar fac greșeala de a spune că ești printre beligeranți, nu ai voit să vezi oameni murind de foame, dar eu Te caut în scuza-mi că nu am ce face pentru ei (sunt prea departe). Sunt sigur că nu-ți plac așa-zisele crize mondiale, dar de ce nu Te-aș amesteca și pe Tine printre potlogăriile mai marilor astei lumi fără de minte?

Cum de nu m-ar durea lumina ce vine în sfânta noapte a Învierii. Lumină ce apoi va aprinde, una câte una, lumânările coroanei de advent, răsărindu-mi soarele ce-mi va lumina viața.

Mă ustură cald-dulce raza din steaua cea călăuzitoare.

O, tu vreme a renașterii, în care durerea devine bucurie și tot se transformă într-un mod simplu de a trăi. Durerile renașterii în suflet. Durerea țărâniei, durerea ce dă viață trăirilor lăuntrice.

Mă iartă, Prieten Drag, nu pot cu buze-ntiate să-nalț imnul Slavei Tale. Rogu-Te, primește-mi puținul prinos de mulțumire pentru tot și pentru toate. Tăcerea-mi mi-e ruga de-o clipă și clipa la Tine eternitate poate fi.

Să cânt cu îngerii aș vrea în noapte, bucuriei: „Gloria in excelsis Deo”.

De vorbă singur

Deunăzi am reușit să mă surprind pe mine! Mă miram că mai pot gândi cu voce tare. Nu de alta, dar credeam cu stoicism că eu nu mai am ce-mi spune. Că am

terminat acele vorbe adresate doar mie.

Mergeam spre un anumit loc iar în tăcerea serii am deslușit un glas cunoscut, era chiar timbrul vocii mele. Uimit căutam împrejur, să văd cine-mi seamănă atât de mult și vine tăcut în urma mea. Nu era nimeni. Împietrit mi-am dat răspunsul, nu vorbea o stană de piatră, vorbeam de unul singur în mersul meu agale spre acolo.

Mă copleșiseră gândurile?

Eram prea încărcat spiritual?

Luasem o sarcină prea grea de purtat?

Poate, sau poate nu, incertitudinea mă încearcă deoarece nu mai știu nici ce vorbeam. Posibil despre gânduri, poate despre stări spirituale, sau cruci ce uneori par mult mai grele de purtat decât sunt în realitate.

Surpriză. În tot acest amalgam gândicesc străbătusem o bună distanță din drumul ce ducea până acolo. Dar mai era ceva drum de străbătut când deodată am simțit acea bucurie ce ți-o dă certitudinea faptului bun. Nu vorbisem singur Cineva îmi vorbea răspunzându-mi. De ce nu vorbisem singur, am realizat că de fapt tot timpul dialogasem cu El. Iar El, sunt și mai sigur, că mă ascultase, mai mult mă și înțelesese. Deoarece nu mă mai simțeam copleșit de gânduri, prea încărcat sufletește și nici nu purtam o sarcină prea grea, dimpotrivă crucea mea era ușoară.

Prieteni, să știți de la mine, nimeni niciodată nu vorbește singur. El este așa cum a promis. Cu noi în fiecare loc. „Ce bine ne este nouă să fim cu Tine aici. Rămâi cu noi Doamne, că se face seară.”

Pom

Stop, este roșu! Dar ce mai roșu!

Roșu din sângele ce curs-a prin venele unui om. Nu sângele șarpelui cu multe roți ce vine și urlă-n trompetă, claxoane ce sparg timpane. Șerpii ce urlă din motoarele grele și nu au răbdare. Coloană de mașini mari ce fumează-n cale.

Descompus, stei de fiare contorsionate, amalgam impus ce pare aluat care dospește. Mister compus din praf, mult praf, plastic în forme ciudate, fum înecăcios de le un cauciuc ars, urme vagi din ceva ce oarecând fusese un om. Relative cioburi de sticlă, spun relative că-s multe și nu prea seamănă a nimic cunoscut. Final de pom, pentru că și pomul este fa fel ca toate: este un pom frânt!

Oarecând o mașină ce circula pe un drum. Drum cu mult fum. Gaze de eșapament emise de motoare turate doar din plăcerea ce a câștiga cât mai multă viteză. Nebun scrâșnet de roți, un pom în față și totul terminat sec: Oarecând om.

Om ce nu va mai veni acasă, fost om, acum cadavru.

Vai, ție, pom! Sau vai, ție, om? Om-Pom accidentați doar de dragul vitezei ce nu va mai lăsa pomul să crească și omul să-și trăiască la rândul-i bucuria nepoților ce te trag de barbă. Nepoți ce la rândul lor sunt printre cei mulți privați de bunici.

Accident sau praf ce se va depune pe piatra funerară în aceeași măsură cu cel depus pe trunchiul de pom. Pom-Om. Om-Pom. Zvâgnet de roți și apoi liniște. Fugă nebună neterminată; doare natura de două ori. Odată mă doare durerea ramurii ce nu va mai face frunză,

zbucium de sevă ce va curge-n zadar. Și totodată mă doare acel roșu de sânge întins pe șosea.

Funest tablou ce numise-va poate Om-Pom cu pălărie de moarte. Pălărie sau mai bine zbor, da, zbor, deoarece coana cu coasa plana o secundă sau poate mai multe deasupra locului unde un șofer grăbit s-a sinucis cu propria-i mașină, victimă colaterală fiind un pom. Vai om, dar vai și ție, mai vai decât tot vaiul, pom!

Valoarea unui zâmbet de copil

„Fii generos și dăruiește zâmbete!... nimeni nu are mai mare nevoie de un zâmbet decât acela care nu știe să-l ofere... Zâmbetul aduce bucurie, ușurează munca și creează prietenie!”

Deunăzi, problemele cotidiene mă copleșeau; nu mai aveam vlagă, totul părea atât de greu și fără rost... Uf! o zi din cele zile ce par că nu se mai termină niciodată. Trebuia să rezolv mai multe probleme familiale, să fac cumpărături, în plus, plească, probleme cu PC-ul. Soarele verii ardea și îmi îngreuna parcă și gândirea, nu numai mersul pe asfaltul încins. Îndreptându-mă spre casă, mult prea adâncit în gânduri pentru a mă putea bucura cu adevărat de toata frumusețea din jurul meu, nu am avut ochi să văd puritatea zâmbetului unui copil. Și totuși acel zâmbet mi-a schimbat ce mai rămăsese din acea zi obositoare și plină de evenimente Copiii au darul minunat de a spune și a face lucruri pe cât de nevinovate, pe atât de impresionante, cu atât mai mult cu cât ei nu sunt deloc conștienți de asta.

Coborâsem pe stradă și mergeam alene spre

poartă, preocupat de gândurile și problemele mele. Am zărit pe lângă arbuștii ornamentali, plini de flori cum se juca o fetiță. Zburdălnicia și chipul ei luminos mi-au atras atenția. I-am zâmbit. N-o mai întâlnisem, însă era genul de copil care te face să zâmbești instantaneu atunci când îl privești.

Deodată, am văzut-o îndreptându-se direct spre mine și întinzându-mi o mână micuță în care ținea strâns o rămurică încărcată de flori.

„Pentru mine?”, am întrebat-o, lăsându-mă pe genunchi, lângă ea. A dat din cap afirmativ și mi-a zâmbit larg. „Mulțumesc”, i-am spus, mișcat de drăgălășenia gestului și luând floarea primită, am adăugat: „Este foarte frumoasă, așa ca tine”. A chicotit încântată... avea ochii mari cât toată fața, limpezi și albaștri precum o mare liniștită și cu un zâmbet... un zâmbet pe care nu o să-l uit niciodată.

Acea fetiță adorabilă mi-a amintit că depinde de noi cum alegem să trăim zi de zi – posomorâți și supărați pe viață sau apreciind lucrurile frumoase pe care ni le oferă aceasta și savurând la maximum chiar și cele mai mici bucurii.

Copiii știu să ne dea adevărate lecții de viață, în cel mai natural mod cu putință. Când ești supărat sau trist, când simți că viața te încearcă peste măsură și că fiecare zi este ultima carte pe care o mai citești, privește în ochii nevinovați ai unui copil, joacă-te cu el și încearcă să pătrunzi acolo, în universul lui și să-ți hrănești spiritul cu inocența-i încă neștirbită de răul lumii. Îți vei recăpăta (măcar) un pic din liniștea interioară și te vei simți îndeajuns de bine încât să te eliberezi mai ușor de acele stări și sentimente negative care te hărțuiesc uneori.

Zâmbetul unui copil este cel mai bun leac pentru suflet. Nu trebuie să mă crezi pe cuvânt. Încearcă-! Simte-l cum îți încălzește inima, bucură-te de el ca de un dar de preț si protejează-l ca pe o floare rară!

Este miezul nopții, dormiți liniștiți!

În bătrâna Anglie exista oarecând obiceiul ca străjerul din turn să vestească trecerea orelor. Liniștea nopților amplifica glasul vestitorului, făcându-l mai puternic, astfel încât, să dea celor ce-l auzeau mai multă liniștire. Străvechiul străjer vestea pe lângă trecerea timpului și grija pe care o aveau suveranii pentru supuși, acel „dormiți liniștiți” tocmai aceasta dorea să întărească.

Dar tot „noaptea cea liniștită” ascundea hoți sau criminali, lăsând zorilor doar urmele trecerii lor. Acel „dormiți liniștiți” era doar un strigăt în noapte, un strigăt ce dorea să liniștească pe cei ce doreau să nu fie singuri, o nădejde, un lemn în marea dezlănțuită când talazurile sparg zăgane, corăbiile se duc de-a bușilea la fund. Poate un astfel de adormire este și noianul de neliniști ce ți-l dă dezamăgirea clipei ce vine și nu poate pleca fără să lase în urma ei ceva. Posibil străjer ce strigă fără să se facă auzit, pasăre de noapte ce zboară, care înainte de a plecă din cuib la vânat, înalță un „cucuvaie” spre negura în care își caută prada. Poate chiar vrea să denunțe câteodată MOARTEA. Dar cine s-o înțeleagă, sărmana cucuvea?

Veghe în noaptea care oricum se duce, spre albe zări. Tropotul vremii, cine să mai anunțe scurgerea timpului? El fuge-n nărăvaș-iureș, nu mai este interesant cât este ora, de mai are șazeci de minute sau nu. Zi sau

noapte? Chiar că nu mai contează, timpul se scurge prea repede, mult prea repede, încât, chiar nu mai are niciun rost să fie anunțat. Cât mai este din noaptea ce trece ori din timpul ce se scurge cum nu a mai trecut. Huzur de netot ce crede că doar el trăiește, iar clipa îi este un ultim bun pe pământ. Apartenență la altceva, încă nedefinit mie, cucuvea ce zboară doar de dragul de a zbura?

Transpunerea modernă a fostului străjer ar fi acei oameni ce dorindu-ne somnul liniștit, chiar ni-l impun rânjind slogane, vezi F.N.I. și altele la fel. Dar, cred că am luat modelul extrem, așa că mai bine să scriu despre făuritorii de basme a secolului XXI, politicieni ce ne adorm din vorbe multe în care lipsește esența, concluzionând apoi că vorbit-au mult fără să spună nimic. Totul amestecându-se la dâșii într-atât, că ai vrea să repeți la nesfârșit versurile: „...vine, vine, calcă totul în picioare...”

Vorbe, vorbe, vorbele lor mari, lipsite de finalitate. Tobogan.

Astfel, cruda realitate se zbate între măreția cuvintelor și micimea faptelor, dând totuși privitorului neimplicat din exterior sentimentul veghii permanente. Dormiți liniștiți, cineva veghează. Poate cucuveaua sau poate...?

- Da, chiar te crezi, băi nene? Se aude un glas fâlfâit.

- Cine mă apelează? Uitându-mă spre cer...!!! Dar neluând în seamă telefonul, deoarece de Sus, de unde venea glasul ești apelat dar nu la telefon.

- Păi m-ai uitat așa de repede, îi fi și tu un prunc neînțârcat, precum democrația. Tu scrii, tu ștergi? Cu o frază mai sus mă aminteai, eu sunt Cucuveaua! Zău ai mintea scurtă, vrei să candidezi pe vreun loc de parlamentar, vezi că-s la unimominale.

- Iertare matală, dragă Cucuvea! Dar, unu: democrația pe la noi serbează ca mâine majoratul, doi: sunt uninominale și nu ar fi rău să respectăm totuși puțin limba în care conversăm. Sau poate vrei să plătim T.P.A.-ul.

- Nu monșer, zic bine unimominale, deoarece tot cu momeli se va merge, momeli și șoșoteli.. și ce este T.P.A.? Cât despre română, limba română lasă că o distrug alții, de peste zece ani o să vorbiți în englezo-franco-niponă și de-abia la urmă, o vagă urmă de română.

- T.P.A. sau Taxa pe Prostia neAdăugată, este o nou-nouță taxă. Se va percepe tuturor, dar părerea mea este că cele mai mari fonduri strânse prin nou-nouța taxă se vor lua de la aparatul de conducere. Începând de la prezidenție și încheind la ultimul funcționar public (de se va găsi vreodată ultimul slujbaş). Nu zic, că și în rest este loc, har Ție Doamne, dar acolo va fi grosul, zic eu. Și mai zici ce este cu democraticul prunc... Pe care eu îl cred major?

- Greu te prinzi, păi pe tot parcursul istoriei câți ani cunoaștem de diferite forme de conducere democratică? O sută, nu-i așa, este mult zis, poate, dar să fie de la mine... Da cât timp un singur ins a făcut legea, câte milenii, asta ai uitat, chiar vrei să cred că candidezi?!? Numitu-s-a Faraon, Imperator, Rex, cum a vrut tot dânsul să se numească, dar tot el conducea, c-au fost anumite forme de încercare a îngrădirii marelui conducător, numite cum vrei de la Senatul grec sau roman la multitudinea de așa-zise diete, decizia tot Unicul o lua așa că, până la majorat mai trebuie să crească micul copil numit democrație, îngrijit de mâini dibace și nu lăsat fără mama bună care să-l educe. Sau crezi că doar cu tatăl (Tirania sau Dictatura ca nume de familie), va merge în picioare? Chiar crezi că hrănit cu laptele

minciunii v-a spune adevărul? Te înșeli amarnic, dragul meu. Astfel va muri la vârsta fragedei pruncii. Adevărată mamă acestui prunc va fi doar credința, acesta este laptele de care are nevoie pruncul să crească. Iar principiul de creștere să-i fie Mesianica poruncă: „Să-l iubești pe Domnul Dumnezeuul tău din toată ființa ta și pe aproapele ca pe tine însuși”. Cu aceste baze veți reuși de nu o să cânt cum știu mai bine a MOARTE.

- Da dragul meu. Vezi tu acum mă faci să mă asemăn lui Cyrus, barcagiul Hadesului. Acel blestemat care ducea sufletele pe tărâmul morții, dar care trebuia să fie ademenit să vină pe malul celălalt cu un ban (legenda spune că de aur). Vezi tu, dar nu cu acesta mă asemăn, ci cu consecvența lui de a rămâne în partea cealaltă a fluviului cel negru ce despărțea cele două țarmuri. Trudnică consecvență, tot legenda o numește „blestem” de a-și face portul de partea cealaltă a celor morți. Sunt eu altcum când zicala „unde-i bine, nu-i de mine”, mi se potrivește ca o mânășă. Da, dragul meu Cucuvea. Mult timp am încercat să mă înțeleg, nu am reușit. Până nu am găsit în mine portul, acel loc ascuns în inimă, nu m-am întregit. Cum nici acum nu sunt pe deplin. Atunci am înțeles adevărata menire a fiecărui om, aceea de a lua în barca sa pe toți ai lumii, de a-i transporta de la nefericirea creatului la fericirea Creatorului. Iar portul meu de dincolo se numește ISUS.

- Bine, dar atunci ce-i cu plata? Uți ce-ai spus?

- Plata vine din bucurii. Fie ele spirituale sau materiale. Barcagiul Hadesului accepta plata; eu, în locul ei, am binecuvântarea. El avea doar bani și blestemul de a duce veșnic suflete doar într-o parte. Eu am bucuria sfârșitului uman și reîntâlnirea cu Ziditorul în Slava Sa.

- Atunci care este menirea celui ce are puterea să

contemple soarele privind-l fix ore în șir? Oare portul lui nu-i altul, oare nu își va arde retina și nu va mai vedea?

- Da, da, dragul meu, și el are un port al lui, trebuie doar să-l găsească. Cât despre soare care din stele este mai generoasă cu noi ca el, care ne încălzește și ne dă mai multe frumuseți? Din darul Tatălui sunt toate. Și crezi că dacă ar orbi omul cu pricina, cine poate să-i ia ce a văzut sau ce poate încă vede? De unde știi că eu, sau tu, sau alții, simți-vom vreodată ce el a văzut? Necercetate căi vrei să încerci, iubit păsăroi! Dar gata cu Hadesul timpul lui trecut-a de mult, s-a tras cortina și zei căzut-au, legende la sobă vom tot spune, dar se face iar noapte și este cale lungă de străbătut până departe, așa că, te du, mă lasă cu gândurile mele! Salutu-te, drag Cucuvea, că-ndată se aude străjerul din Turnul Londrei cu al lui: „Dormiți liniștiți, este miezul nopții, cineva veghează!”

Ce scrise-s din mine

Am ales să scriu două rânduri despre cele scrise; zic am ales, pentru a fi dator multora cu precizări privitoare la aceste rânduri scrise, ce din rânduri devenit-au fraze, fraze ce s-au înmulțit transformându-se apoi la fel ca piatra zdrobită de tumultoasa apă în firicel. Din firicele de nisip apoi maldăr făcut-am, legat cu liant din flori albe de păr. Stropit din belșug cu roua frunții, văzut-a lumini de zile sub înfățișări de vremi, gânduri de răzvrătit condeier.

Ales-am să dau aste rânduri ca deslușiri pentru cititor. Dar miștit-am din început.

Nu vor fi doar două rânduri, am multe a spune

așa... că... înțelegători, umil vă rog, a fi. Cât despre precizări, ele vor fi la fel cu bucățile scrise de față. Dușuri scoțiene în caniculă. Am scris asta de la bun început ca să știe cel ce citește de obicei doar finalul ce a pierdut, ori dimpotrivă ce a câștigat, dacă a lăsat strângerea-mi de boabe din mine necitite, răsfoind foile doar. Cu toate că cel ce vrea să vândă își laudă marfa, eu cred că foile legate-n coperte din astă ieșitură la vedere (nu pot eu să o denumesc carte), sunt gânduri; gândind poți depăna cuvinte și ce-i alta gândul, de nu lumina ce vine din interior? Sau poate aplecarea pe-o latură!?! (hm... ce latură vedea-vor ele, negânditele).

Într-un loc poate ar fi trebuit să scriu „**Atenție, frige! aici sunt gânduri ce-mi ard și acum buricele degetelor.**” Nu am făcut-o; astfel am prilejul de a vă atrage atenția acum și în acest loc. Nu voiam să scap din vedere acest avertisment, fără el aș fi rămas un meschin al sentimentalismului. Aș fi lăsat deoparte adevăratele arderi în ciuda primelor porniri. Neîmpărtășit, un sentiment duce la alte sentimente, uneori la sentimente contradictorii primului sentiment. Nu aș fi dorit să vă ardeți mentalul și eu să nu fi spus nimic, cum altfel ați fi știut să chemați pompierii când v-ați apucat de citit?

Deci, atenție mare, aceste bucăți se citesc doar lângă o sursă de apă (puteți bea liniștit dar nu înghițiți cartea pe de-a-ntregul și nemestecată, cade greu la... intelect).

Când simțiți miros de fum, nu-l băgați în seamă, este de la țigările fumate de autor. Cartea se citește cu telefonul pe aproape (atenție 112 este număr de urgențe, nu are nimic cu scrisul meu); cum poți suna un prieten să-ți sară în ajutor, altfel, în caz de probleme

grave pricinuite de citit? Să aveți în preajmă o pușcă, poate trec pe lângă și astfel îmi mai trece și mie ceva greu prin cap, dar nu împușcați politicienii, ei nu au nicio vină; și cum aș mai găsi câte ceva de scris, de toate ar fi așa cum ei au promis?

De vină pentru cele scrise aici, este în bună măsură și scriitoarea Ileana Floran. Ea, doar ea, m-a făcut să am încredere în mine și să mă apuc să mai și scriu (ete, acum îmi dau seama, se săturase de atâta vorbit și na! mi-a închis gura... greu mă mai prind!); la „Emma” au văzut lumina tiparului primele mele gânduri, acolo am deschis pentru prima dată o pagină electronică. Așa că, de sunați la salvare sau la cei ce sting focul, să nu uitați că boala aceasta este molipsitoare și incurabilă și eu am contactat-o de la acest *om minunat*, ceea ce veți face și voi, cititori iubiți ai filelor de față.

Am pus aici ce am găsit. Găsind bucăți mari din mine am pus cu dărnicie în fiecare scriere, nu am pus totul dând definiții, deoarece nici eu nu m-am definit întru totul, de aceea, un vag *iz-sentiment* de neliniști persistă. Dar ce carte te face să nu cauți, ce scriere nu-ți dă acel sentiment acut ce te face a merge mai departe în neliniști sufletești, dând sau nu dreptate autorului, căutând acel *ceva* pe care nu ți-l poate da decât împlinirea. Cu împlinirile stau prost și cred că răzbate.

Nu, nu sunt un om împlinit, nu pot să mă consider astfel. Deoarece doar un om *împlinit* poate *împlini* multitudinea *împlinirilor* căutătoare din lumea aceasta. Nu mă pot considera împlinit, deoarece eu caut încă să împlinesc și nu împlinesc ce alții caută. Aici cred cu tărie că împlinit nu ești decât atunci când ceri împlinirea de la Tatăl Împlinirilor.

Nu pot afirma, responsabil fiind de cele spuse, că sunt chiar neîmplinit pe deplin, dar neîncheiat sunt. Încheierea și împlinirea deplină, vin odată cu lauda din curte. Toate se închid când învelișul se dă locului căruia îi aparține, iar spiritul... of, vai, spiritul, spiritul își încheie menirea pe acest tărâm de jale și lacrimi, dar tărâm și de mari bucurii, bucurii mărunte dar bucurii ce sunt prolog.

Sufletul răspunde atunci ce a făcut, iar eu consider că am trăit în lumea aceasta și clipe de rai (chiar de nu zilnic), am întâlnit și oameni (unii aveau acea carismă ce te face să faci diferența între uman și sfânt), am văzut și locuri (nu puține și multe ieșite din banal).

De aceea, aceste rânduri au devenit scrieri prinse în doăște²⁰, ca cineva, cândva, să găsească o bucată de suflet, iar la reîntâlnirea finală poate o să-mi zică: „Am adus cu mine și bucată aceasta, este de la tine”. Bucăți de inimi schimbate reciproc. Test de reciproc curaj. În fine, ce este o zi, de nu diferite teste? Teste de tărie, teste de smerenie, teste de încredere și fidelitate și alte multe. Toate laolaltă, demască marel examen al zilei tocmai trecute; diferența dintre o zi bună și una proastă sunt aceste mici, dar multe, teste trecute sau nu. Sper să fi trecut cât mai multe teste și să fi reușit să fac cât mai multe zile mai bune.

În fiecă-mi scriere, recitind-o, am găsit bucăți din mine, dar în fiecă bucată ce am scris. Nu m-am regăsit în întregime și poate și din cauza faptului nedefinit al definirii mele, pentru că nici eu încă nu m-am găsit, mă caut încă. Mă simt încă adolescent iar un adolescent astâmpărat pare

²⁰ coperte

un adolescent bolnav, nu-i firesc. De aici și sentimentul de neliniște pe care ți-l dă lucrul neîncheiat. Trunchi tăiat sau nefiresc cap ce-ți zâmbește hâtru suspendat fiind în lipsa trupului.

Orice etichetă literară, oricare ar fi modul de scriere de la vers la proză sau oricum ar fi într-o unitate încheiată, fie epopoe, fie roman, sau pot fi epigrame, de nu nuvele, toate se pot numi bucăți literare, mai lungi mai scurte cum doriți-a scriitorul.

Dar ce este pentru mine o bucată scrisă?

Ce alta decât un acel ceva adolescentin ce te face să cauți mergând mai departe cu căutarea chiar și atunci când definiția îți spune că asta nu se poate.

Tocmai de aceea și astă adunătură de *detoate*. Sunt ale mele și cred că mai bine o gafă decât mai târziu regrete.

Deci, că voi regreta acum sau mai târziu îi este totuna. Gândeam că acum sufăr mai ușor, fiind mai tânăr. Mai târziu, cine știe, poate nu mai am de ce să sufăr, ori mai ști?

Astfel, până să-mi fie țărâna ușoară, am gândit să mai dau ceva lumii. Poate o ineptie sau poate... Asta doar mata, cititor fiind, poți să faci diferența.

Lectură frumoasă! Eu vă urez. Dar rămân doar cu ur(lă)tura, veți vedea dumneavoastră cum o fi. Cu bine.

Treceri tăcute

Iarnă. Doamnă de nea cu țurțuri mărgăritare înșirate la gātu-i lung. Anotimp al trecerii dintr-un an în altul. Cumul de vise împlinite sau nu. Trăire de zilnic pasager în răstimpul amintirilor, deoarece ziua de ieri nu

mai are valoarea actuală, vorbesc de ea doar la trecut, iernatic fir alb de păr, demonstrând, dacă mai era nevoie, trecătoarea zi cuprinsă-n zile. Mai pe-nțele o zi cât anul. Iarnă.

Dar viața nu se măsoară-n zile, viața nu are unitate de măsură etalon, stasuri umane nu-și au rostul când vrei cu adevărat să trăiești. Viața are măsură doar în ce ești, ce faci, ce dorești. Ce iubești. Astfel, opusul trăirii, moartea, da moartea, este doar acea chestie enervantă ce face trecerea spre eternitatea celor trăit făcute. Amintirea fiind exact locul de întâlnire, oare nu sunt oameni ce trăiesc în memoria altor oameni? Viața și moartea se întâlnesc în concentrul trăirilor, mergând una legată de cealaltă. Necrezând că mori, nu poți să trăiești, este precum trăirea unui viitor ce nu are prezent, sau al unui prezent fără trecut. Devenind susur de izvor ce limpede se aude, dar fără curgere de cristalină apă. Auzi ceva dar ce auzi nu astâmpără setea. Însăși viața fără sete de a trăi... Anost poate fi și numai gândul.

Mult timp am crezut că viața mea va începe curând, adevărata mea viață! Dar mereu aveam greutăți de înfruntat, mereu ceva de rezolvat. O încurcătură care cerea timp spre descurcare, datorii nerezolvate... Enumerați și dumneavoastră, doar trăiți la fel ca mine După aceea viața mea ar fi început. Târziu. Târziu de tot ne dăm seama că asta se numește viață, poate atunci când iarna vieții așază pe la tâmple fire de păr ce seamănă leit cu zăpada.

Luată în totalitate, ziua de azi dă șansa fiecărei zile care vine să fie cea mai frumoasă zi din viața ta. De aceea, nu te lupta peste puterea ta cu nimic, deoarece cele mai bune lucruri se întâmplă atunci când le aștepți mai puțin, asigurându-ți trecerea prin astă lume pentru că totul este

trecător, deci toți vin și pleacă, fulgi ce pe obraz se topesc, contând doar ce rămâne.

Iarna se văd mai mult timp stelele, nopțile lungi lăsând să se vadă mai mult timp strălucirea lor. Eu cred, adică sunt sigur, că avem în noi aceiași compuși chimici ca ele, doar de noi depinzând dacă dorim sau nu să strălucim, de vrem să ardem în așa fel încât vâlvătaia trăirilor noastre să lumineze și altora. Oprită nu ne este lumina dar o putem pune sub obroc, atunci...

Tăcere de iarnă ce cald îngheță. Doamnă albă cu șirag de țurțuri la gât. Ori, poate, strigăt tăcut în ziua ce vine, trăire în marea unui nou început. Viață. Da, viață ce transcende în altă viață, alb numai alb.

Copilăria unui înger? Cred că da, altfel de unde atât de mult alb puf? Stele ce ard din compuși organici, oameni de care cu siguranță nu vom uita. Astfel cred eu că e iarna tăcutelor trecerii. Puf de albă lumină ce răzbate din mine din tine din noi toți ce ardem vizibil în lungile nopți. Frig, moale zăpadă, focul în sobă, colind renăscut, orbire ce dă sufletului posibilitatea de a vedea, moartea vederii ce face legătura cu o al viață în care chiar simți ce vezi și vezi ce simți.

Gând desprins în primăvară

Mai tot timpul revine, de parcă-i desprinsă din iarna ce trece. Primăvăratăcă sparge-n zăgazuri de gheață. Spun mai tot timpul, deoarece uneori nu-i aud bătaia ca de ceasornic, alteori....?!? Chiar așa... alteori. De parcă aș fi în stare să pun piedici anotimpurilor ce vin și-s duse.

Eternă trecere a timpului care mă apropie de un

nou început sau dimpotrivă, mă îndepărtează depinzând doar de deplinătatea trăirilor ori a stării spirituale în care mă aflu, motivându-mi sau nu singurătatea trăirilor. Dacă nu, itineranta căutare a celui care să-mi ajute să intru în apa tulburată de înger, poate fi chiar aruncare în scârbă, lehamite de suferința-mi ce strigă la alții. Aruncare în vârtoarea apelor limpezi ale vieții tulburate de suferință, fizică sau morală, poate doar uneori și în chip nevăzut de aripi de fluturi ce nu știu să zboare.

Există cu siguranță singurătate ce nu poate fi împărțită, dar singurătate de neîmpărțit nu poate exista, pentru că totul se poate împărți de vrei. Singurătatea poate fi împărțită la mai mulți sau, de vrei, poate fi cedată celui ce o poate suporta, trebuie doar să-l găsești pe cel sau pe cei ce vor să-ți dea din singurătatea lor ca tu să-mpartă cu ei sau ei să-mpartă cu tine. Devenind astfel, singurătate aruncată-n scaldătoarea îngerească.

Secundă, minut, oră, zi. Enumerație de multipli ai timpului petrecut sau trecut. Diplomatic numit prezent. Dar ce este prezentul, dacă nu un trecut actual?... astfel numesc diplomația: arta de a face totul posibil. Timpul fiind acela ce transformă până și imposibilul în posibil, deci timpul este cel mai mare diplomat, unul din acei mari ce depășesc fără a egala.

A mai trecut o oră. A trecut, cum de altfel au mai trecut multe alte... ore.

De unde știu?

Ceasul îmi arată, dar ce știe ceasul despre trecerea timpului... El doar măsoară cu o măsură găsită de om. Măsură care să dea proporție faptelor, cuvintelor... Pesemne pot spune că a mai trecut o măsură de om măsurată. Trecut-a încă un ceas.

Doar că la fel, pot scrie că a mai trecut o vorbă, o faptă, un gând. A mai trecut un... a mai trecut o... Eternă trecere. În care uneori, cuvintele sunt mai presus de persoana care le spune. Nemaicontând individul, ci doar ceea ce transmite, (iar de ideea exprimată poate să întărească sau să distrugă în interioru-mi, dacă se aseamănă cu crezul despre mine și mă înconjoară, dacă poate face să găsesc în spusele lui un drum pe care-mi doresc să-l urmez) ci doar măsura cu care măsoară.

Dacă cuvintele spuse de un oarecine întăresc, unesc, aducând în locul vrajbei pace, în loc de tulburare liniște și iubire, chiar că nu mai contează fizicul discipolului atât timp cât maestrul creează unealta. Și chiar că nu mai contează forma uneltei, estetica ei, atât timp cât este folositoare, devenind indispensabilă. Astfel, etalonul a devenit „unealta discipol” a cărui formă o accepți ca pe o necesitate, nemaicontând frumusețea ei.

La fel și ziua sau zilele, pot fi frumoase sau urâte dar într-un cumul, pot da o viață trăită frumos.

Astfel pot scrie:

- A mai trecut o zi. Trecut-a oare la fel cum trecut-au toate ce le-am trăit până acum?

- Nu, nu cred.

De unde știu? Cum pot să-mi dau seama?

Simt că am devenit mai înțelept, fiindu-mi oareșcum să spun mai bătrân. Cu toate că înțelepciunea nu este neapărat o virtute a bătrâneții. Aici chiar și aici totul are o măsură. În ce măsură voi fi măsurat și cântărit? Care va fi etalonul?

La care din timpi sau timpuri voi fi analizat?

Sper doar că nu la etalonul uman se va face această lămurire, deoarece nu voi fi găsit bun. Atunci nu voi mai fi

în stare decât să fac lipituri de cârpaci. Vai, cum ar arăta gândul rupt, lipit cu bandă adezivă... chiar de-i incoloră. Colaj de gânduri „kich-uite”! Rupturi suprapuse de ici, de colo, din viață. Conflictuală încercare de a sări peste etape. Este, dacă vreți, conflictul etern între noua și vechea generație. Adică încercarea de depășire fără start doar cu o linie de finis. Linie demarcată de fiecare generație în parte, împinsă de fiecare tot mai departe. Saltul peste etapă. Egalarea nemaiaivând sens.

Iar totul revine în formă de gând desprins în primăvară!

Feerică iarnă

Totul e alb, a nins; totul și toate sunt acoperite de culoarea purității. Alb, alb și negru, negri și albi. Da, albi de la zăpada ce acoperă până și negrul asfalt, negru. Da, negrul fum care iese pe hornuri de la focul din case... negri. Negri oameni cu inimi fără suflet. Năluci ce se plimbă pe străzi pustii deși sunt pline de oameni, alb. Alb munte de zăpadă, nămeți, munte întreg ce se mută de știi cum să spui, de ai credință. Totul devine mai pur iarna și totul începe cu *lerui ler*. În alb și negru se îmbracă natura, totul îmi pare ori pur, ori funest. Totul este alb și totul este negru și totul este; nu pare diametral opus. Totul începe și totul se termină tot ce începe are sfârșit, abis, înălțime. Feerică iarnă, bun venit și totul începe cu fulgi, dalbe flori.

Bună, iară-i primăvară!

Salut, zic zilei de azi, iar ție primăvară, bună dimineața, îți zic. Iar vouă, celor mulți și săraci, o zi bună, vă zic. Strig cât mă țin bojocii: Bună!, este iarăși cald afară, vine o nouă și dragă primăvară. Strig la fel cu sărmanii din bordeie: „Primăvara-i mama noastră, ies urzicile pe coastă”.

Dă, Doamne, bureți mulți, că iarna iarăși vine și-i lungă tare, iar mațele-s goale. Dă-i Doamne mulți, ca să-i băgăm în burți. Goale burți, mai goale decât tolba poștașului, când vine cu pensia.

No, zâua bună! Este iarăși primăvară, iar oamenii ies în grădini, să-ntoarcă brazdă cu arșeul²¹ (dar nu să caute comori, ca unii pe la Costești sau aiurea), să pună un strat sau două de morcovi, pătrunjel, ceapă ori usturoi. Și loc de mai rămâne, să pună două părădăiți²² și o barabulă²³, că-i dulce, ca draga primăvară.

No, ciao! E primăvară și este cald afară, și guvernanții-mi bat în geamul de la ușa buzunarului cu o franciză, drept cadou, mai vin și cu o majorare mică și nu de alta, dar au mai scumpit odată anul acesta toate cele. Ei nu majorează decât prețul la carburant, curent și gaze. De parcă grâul se face pâine-n parlament, acolo brutarii nu consumă energie de niciun fel, deoarece acolo sus, în alte sfere, totul se face ca în poveste, doar pocnind din degete. Și-i criză mare, de unde bani de nu din taxe, că de salariile proprii, au dâșșii grijă, doar le votează!

²¹ hârleț

²² roșii

²³ cartof

Hai, pa! Că-i primăvară și ce să facă un biet sărman, când gerul i-a înghețat bugetul? Cu ce să cumperi haine la copii, atunci când doar tu lucrezi, ca vai de lume, la firma Cucu, puțin bani și mult de lucru. Mai rămâne să pleci cu sapa după râme, cu hârlețu' pe la oameni, că-i criză și mult șomaj. Milă îmi este de mine, iar de ceilalți, mai milă îmi este. Ei, cei mulți sau cum mai sunt numiți la tembelizor: cealaltă Românie, muncesc grădina tot la hârleț, ca și strămoșii, diferența este între generații și timp, noi suntem, ei au fost. Noi nu am mai prins din partea cu bine (un bine relativ ca la români), noi vom muri, cu binele în gând și vom tot aștepta să plece urșii, că rușii-s duși demult, istoric.

Avut-a Stalin o inimă „mare”, dar noi, mai stingheri, am numit lopata de cărbuni, ca inima lui, nu de alta, dar neagră ne-a fost viața de atâta mărinimie și neagră ne este chiar și acuma după tot timpul trecut, nu numai nouă, dar și unei jumătăți de Europă. Mai bine ar fi stat acasă la ei, rușii, mai bine și-ar fi păstrat a lor fericire. Pentru noi, nu era nevoie. Sigur, fiindcă putea să fie mai bine astăzi decât ieri, ieri-ul din trecut. Dar sunt român și de aceea mă consternez și zic tot ca românul : că asta a fost să fie, așa că, asta e! Vor mai veni și alții? că pe noi, aici ne găsesc...

Dar totuși... Primăvara-i mama noastră, ies urzicile pe coastă, bureții-n pădure, măcrișul pe câmp, așa că-i bine iarăși, am mai scăpat de-o iarnă. Și bine-i zis: Iarna nu-i ca vara și din sinergia faptelor schimbatus-a anotimpul. Aceași sinergie, același vechi nărav.

Hai, noroc! Ei bine, este iarăși primăvară, au venit țigăncile cu ghiociei, berzele readuc fertilitatea, în deltă revin pelicanii, găștele și rațele sălbatice, revin. Odată cu ele, revine din nou și gripa aviară și nu pot să înțeleg, de

ce atât tam-tam, atunci când în galantar²⁴ tronează neinfectatul și totodată anticul curcan american. Iar cei săraci nu au nici după ce bea apă; de foame, mănânci ce poți și ai, doar în vis mai ajungi la copanul de pui, cu vis nu te sature decît în vis.

Se face curățenie-n case, se bat covoare, se scutură, de praf mileuri. La fel și în partidele politice. Unii se curăță de tot, alții doar schimbă partidul. Părînd că s-au schimbat și ei, dar nu au făcut-o, nici măcar o iotă, se schimbă doar la față, și doar atunci când sunt întrebați de averile personale. Asta e, unii schimbă doar masca, iar alții sunt schimbați de tot. Dar nu este asta o problemă, că de avut, au avut ei grijă, să nu ne fie nouă, celor mulți, mai bine, ci să le fie bine lor.

Salut și bun venit, acestei primăveri! Eu te-aș ruga să stai mai mult, că poate, la fel ca greierașul din nuvelă, îmi pun și eu pana în cui și să mă apuc de dat afară zăpada dinăuntru-mi.

Bine ai venit, nouă și dragă de criză primăvară, ce nu mai sperii pe nimeni, pe la noi! În criză-i toată țara, așa că pe mai departe putem haiduci. La alții, pe alte meridiane, veni-va binele. La noi...?

Și parcă nu-nțelegi?

Plăpînd ghiocel, nu te înțeleg ce cauți așa devreme afară! Mă înduioșezi, de-mi vine să dau paltonul jos și să-l pun pe tine. E frig. Da, știu că tu vrei să-mi vestești noi începuturi, prevestitor al renașterii tu ești, plăpîndă floare ce-nfloare între zăpezi. Ești chiar hotărât

²⁴ vitrină

să mă trezești? Nu fi rău, nu am lîncezit destul, mai vreau ca-n iarna ce nu mai trece să stau în pat cu dună²⁵; trosnească și mâine un lemn uscat în sobă, mai lasă-mă să zac între perne cu puf și să nu ies afară, că-i mare ger. Plăpând ghiocel, oare de ce ai mai răsărit? În definitiv, tu ești de vină! De ce ?

Tu vrei primăvara să vină, iar eu, acum și-ntotdeauna, mă simt nepregătit. Nu vezi plăpând ghiocel?!? Nu-i iarnă doar afară. E iarnă la mine-nlăuntru, de mă ustură, îmi arde sufletul, dar nu cu flăcări, dimpotrivă, acea arsură ce doare, degerătură de inimă pot scrie că este, ca să-nțelegi. Am un țurture acolo unde ar trebui să fie acel motorăș ce dă vieții trăirea. În loc de sânge, transportă prin vene-mi acel țurțur, mici bulgări de gheață. Iar tu, cu tot dinadinsul, vrei să-mi vestești că vine căldura pe care eu nu o mai simt.

Plăpând ghiocel, nu te-nțeleg ce cauți așa devreme afară! Mă înduișezi de-mi vine să dau paltonul jos și să-l pun pe tine. E frig. Mi-e greu, dar tare dori-mi-aș să pun tot patul cu soba cea mare cu tot, astfel să te astup să nu te mai vezi. Plăpând ghiocel. La ce.... ai mai răsărit!!! Hm, te rog de mă lasă să mai stau în nepăsare, că-i tare bine din amorteala leneviei să nu te trezești.

Da, ce mă ascuți, de nu ești tu acel găsit astăzi de mine, veni-vor ai tăi fărtați, astfel nu scap, rămân doar cu iarna din suflet și pa!

²⁵ plapumă

Letargie de primăvară

De mult timp omenirea și nu numai (sigur fiind că am împrumutat acest tipic din regnul animal), de cum răsar ghiociei, de vrei, zărești și gospodinele dereticând prin casă. Geamuri, uși, covoare și alte mobile (și imobile), țineți-vă, fugiți, de mai puteți, căci vineee..., energica dereticătoare. Și dă-i, și luptă, și luptă, și dă-i, ca la pașopt ar zice nenea Iancu. Praf, mizerie, bacterii, microbi. Au fost. După trecerea mândrei regine în ale măturii și pământului de praf, nimic nu mai rămâne în urmă-i. Laborator farmaceutic devine locul pe unde a trecut.

Același lucru îl poți zări și-n urbe. Apar parcă de nicăieri tarabele cu flori și mărtișoare, nu de alta, dar economia de piață își duce veacul și astfel. Mă bucură venirea lor, dar mă întristează simțul umorului pe care îl au și nu prea acești comercianți.

Poate concetățenii noștri au observat cum că unii dintre acești mici întreprinzători l-au închiriat de la primărie până și pe marele conducător Burebista, punând în săptămâna premergătoare zilei de 1 martie, un mândru afiș (chiar la intrarea pe acea mică alee ce desparte trotuarul de acel părculeț), pe care mare scria: Interzis! spațiu închiriat de... și urma un nume de firmă. Nu știu câte mărtișoare o fi împărțit în viața lui Burebista, dar știu că traficul pietonal în zonă a fost un infern.

Am dăruit mărtișoare și voi mai dăruir, nu sunt un feminist dar ca orice om, născut sunt din femeie, așa că le respect și le doresc tot binele din lume. Dar parcă în viitor nu îmi mai doresc pestrița adunare din centru.

Am încercat să sesizez acest fapt celor ce se ocupă

cu domeniul public. Dar vai, cum să pot merge într-un scaun de invalizi? „Strada ce urcă la cer” cum o numea un poet, arată de parcă au trecut pe acolo tancurile armatei roșii, nu funcționarii primăriei, la fel strada Aurel Vlaicu (străduța dintre cele două semafoare). Gropi pe carosabil, șansa de a fi udat learcă când plouă și asta nu că ar ploua prea tare, apa vine din gropi aruncată parcă în ciudă de roțile mașinilor ce trec și tot trec. Trotuarul (dar ce vorbesc de trotuar, ulița bunicilor din Cucuiș²⁶ arată mai bine) mă duce cu gândul la acei circari ce stau întinși pe cuie cu vârful în sus, aceeași senzație o au și tălpile, de nu ești încălțat cu bocanci.

Și, că veni vorba, aș vrea ca edilul nostru să ia un scaun medical și să urce scările magazinelor de la care, vrând, nevrând, trebuie să-ți faci cumpărăturile, ce să mai vorbesc de bibliotecă și casa de cultură... astea sunt pentru cei cu picioare bune și sănătate de fier.

Dacă ar exista vreun zeu al bății de joc, ar avea mulți prozești. Și din locul de unde ar sta, s-ar auzi doar hohote de râs, adresate lor. Dar cred că este un astfel de zeu și se numește „cooperativa munca în zadar”.

Numai așa pot înțelege de ce se mai fac săpături pe una din străzile ce abia au fost reparate, de ce dalele trotuarului abia aranjat sunt, adică nu sunt (vezi lângă muzeu). De ce... și alți mulți *de ce*...

Poate că odată cu dereticatul de primăvară, cine are urechi de auzit, va lua măsuri și nu voi mai fi nevoit să mai scriu despre cele redate. Că, har Domnului, subiecte sunt, nevoi sociale câte vrem și suntem prea săraci ca să mai vorbim de ce ne doare. Cât despre societatea civilă, iar

²⁶ Un sat de munte în județul Hunedoara

nea Iancu: admirabilă, sublimă dar lipsește cu desăvârșire. Dar despre acestea și multe alte altădată, acum închei și vă salut!

Povești

Mai mult sau mai puțin reale, mai aproape sau mai departe de ceea ce simțim sau vrem să simțim, poveștile rămân povești, ei și... tot povești. Ne încântă sau ne întristează, ne fac ursuzi sau ne delectează, au darul lor de fi și a rămâne totuși povești, bine așezate într-un sertar al memoriei, la capitolul cu același nume: „povești”. De vei deschide sau nu sertarul, rămâne doar la îndemâna ta, fără să se poată amesteca cineva. Povești frumoase cu zmei, balauri, feți frumoși, Ilene Cosânzene. Povești cu tâlc, snoave sau pățanii, povește multe și toate cu rost. Ele rămân pururi frumoase și întotdeauna. În povești binele învinge răul și nu invers.

Astă seară mai mult ca oricând am avut revelația povestitorului, a celui ce spune povestea cu mult drag, ceva m-a făcut să redeschid *folderul* poveștilor ce păreau de mult uitate și am dus săgeata șoricelului mental pe Moș Crăciun. Da, zic bine, cu Moș Crăciun, povestea aceea cu reni, pitici și un bătrân venit de la polul nu mai știu care să ne aducă cadouri, fie că am fost sau nu, prea cumiți în acel an. Poveste devenită realitate în anii copilăriei, curiozitate, puținel mai târziu, poveste frumos împachetată, bună de dat celor mai mici făcându-i să creadă, iar mai apoi când vor crește, la rândul lor să facă la fel ca toți ceilalți, spunând-o celor mici, cu regretul de a nu fi realitate.

Oare m-am întrebat vreodată de moșul există (eu unul nu, că n-oi fi ca toți)? Oare nu am și acum straniul sentiment de așteptare a unui fapt ce nu se mai împlinește? Oare nu am trecut de anii copilăriei, oare nu îl aștept și azi pe Moșul?

Ba da. Și vă spun un secret, sss... încet să nu audă nimeni, sunt încă copil, dar asta așa, între noi.

Da, cu mâna pe inimă o zic: atunci când de afară se aude colindul, când sarmalele-s gata și vinu-i pe masă, bradul făcut și cald este în casă și dulce miros a mirodenii vine de peste tot, când totul îți dă acel sentiment de bine, ce nu ți-l dă decât seara de ajun, îl aștept să vină. Dar de astă dată nu cu trenulețe, mașinuțe, bomboane dulci și ciocolate. Din (ne)fericire sunt matur și acum îl văd venind cu tot altcum, îl văz sosind ca pe o pace ce lin scoboară-n suflet, îl simt precum simt binele ce se transformă în cea mai pură fericire. Pe moșul cu haine roșii îl văd cu ochii minții preschimbat în Prunc Ceresc ce înconjoară-n astă noapte tot pământul, este ascuns și iese afară când E vestit tuturor, chiar și aceluia ce nu-L cunosc:

CRĂCIUN FERICIT!!!

Potop de ierni ce vor veni

Este iarăși iarnă? De unde știi? Cum a venit?

Uimit gândeam în astă noapte auzind cântecul lemnului ce arde în soba-mi. Frigul ce răzbate de la geamul deschis, amintirea zilelor trecute când măturam zăpada și lemnele ce ard cu jucăușe flăcări mi-au reamintit. Iarnă-i iar. Îmi vin în minte niște strofe, le tot repet fără' de sfârșit, focul îmi ține un altfel de ison ce blând dă potrivirea

colindului modern.

Cum de venit-a iar și iarna? (Mă mir de parcă aș trăi la ecuator.) Parcă prea repede venit-a, nu sunt pregătit să mai îmbătrânesc. Aș pune o stavilă în cale-i, oprio-aș dar n-am putere, (s-ar bucura guvernării și cei de la primărie că nu ar mai avea ce-i prinde nepregătiți) mă resemnez și îmi cer dreptul unei colinzi *hai leri-i leri*.

Deschisă-i ușa sobei și vin prin-trânsa tot felul de mirosuri, a brad uscat ce arde-n a rășinilor cântare, a carpen umed ce sâsâie ușor, un cor de trosnete melodic suprapuse ce-n flăcări jucăușe auzu-mi încântă. E iarnă și totul în natură-i parcă resemnat, se hibernează. Dorire în sine adormit ne-nțeles, trezire în spirit? O altfel de stare au toate și toate stau tăcut parcă așteaptă îmbătrânirea renașterii în sine. Un altfel de simțat au toate, aștept tăcut de altceva ce-năuntru de suflet vine. Înțelepciune câștigată o dată un iarna ce-n mine cântă colindul ce zboară cu aripe de nea, trezind acel fior ce tainic deșteaptă, acel simț ce mă face să zbor.

Stare de libertate interioară, ușurarea minții ce-n loc de brațe lasă să crească aripi îmbrăcate în fulgi diafani, albi, mari, pufoși numai buni de zor ușoor spre alte lumi. Acum zău nu-mi pare rău că m-am mai înțelepțit. Trandafir alb primit în dar, cu drag dăruit. Un proverb turcesc spune: „Omul este mai tare decât fierul, mai puternic decât piatra și mai fragil decât trandafirul”. Iar această floare frumoasă nu are parcă farmec fără spini, spini-țurțuri din iarna ce-nalță și... ger ce îngheață înălțând.

Se sparge în cioburi de ziuă noaptea, răcoarea mă duce la geam. Cad din zboru-mi visare, mă lovesc ușor de jarul din sobă dând foc unei pene omăt, revin cu mintea-mi zburliță de frig pe pământ. Mi-e rece și totuși atât de bine

îmi este. E iarnă albă afară și-n suflet îmi este atât de cald și bine. Alb pur de prunc, alb imaculat ce-ncălzește al minusurilor acumulări dând plus, asemeni simt această nouă iarnă și-mi vine să colind. La fel vă doresc și vouă, ai mei prieteni, o iarnă sărbătoare, în multele sărbători ale spiritului ce zboară lin.

Grâu de vară

În urma pasului tău căzut-am. Duceai cu tine făr' să știi un dram de viață.

M-ai strâns. Trecător zorit de timpul ce se scurge, din tina drumului luatu-m-ai în crețe de bocanc. Din sac cu alți fărtați căzut-am, nemăsurat la fel ca soarta-mi făr' de măsură; cin' să măsoare-n dimineți de iarnă grâul ce-l bagi în sac să-l vinzi? Apoi pe cel căzut pe jos...? Doar paserile-l strâng.

Tu m-ai luat, trecător grăbit din zori de dimineți. Nu cred că ai știut că duci cu tine un alt sâmbure de viață, nu aveai cum să știi, eu nu vorbesc să pot să-ți urlu unde să mă lași. Așa că am urlat în mine. Urlat-am ca lupul de pe stema dacicului steag, dar nu, nu la luna plină ci doar la micimea mea.

Înfundatu-m-am sub grea apăsare de nu știu ce. Brazdă mi-a fost locul unde am căzut din ceața bocancului tău. Trecut-a peste locul acela ceva greu, atât de greu. Încât adânc am fost semănat tocmai atunci când voiam să te întreb (că nu știam pe atunci că nu mă poți înțelege). Ce, oare, ce crezi?

Și tu cred că ai fi răspuns:

„Ce cred? Cred ca mă doare capul dacă mai stau

să mai și gândesc, darămite să mai cred ceva. Strâng iubirea în brațe și o strâng atât de tare că ar putea să se contopească cu mine. O strâng în pumnul drept, încleștat, mi-e frică să nu o scap printre degete. Îmi este teamă să nu o pierd. Dar ce știi tu, bob de grâu, despre iubire?”

Astfel am stat, am tot stat gândind la drum, ce picior m-a dus în întunecat pământ. Zbucium și contopire de întrebări. Timp al durerilor. Durerea devenită obișnuință; mă doare ce simt, ce văd, ce trăiesc. Dar trăiesc, sau mort sunt, am ochi să văd?

Durerea îmi este o nouă plăcere. Mă doare, deci așa simt că sunt, nu am murit. În taina durerii găsești și iubire, sunt de nedespărțit. Iubind cred că nu am murit, așa că mă rog. Mă rog pentru durerile lumii, nu pot să le uit, am timp să le ascult. Da, am mult timp, sau poate nu am oare timp?

Și atunci, ceva de dincolo de mine, văl negru de pământ devenit parcă mai altcumva, zvâcniri și zbucium dinăuntru-mi îmi dau ghes să ies. Mă împing, dar urma pasului tău, sau nu știu ce urmă, împinsu-m-a adânc; simt adânc și tare în juru-mi și totuși mă lupt să ies la lumina solară. Este tare drumu' pe care urma pasului tău m-a purtat și-mi vine să bântui. Să bântui prin gândurile altora, prin ale lor tăceri, nu de alta, dar mă doare atât de tare în rădăcină și-n colțul drept...

Cu mult greu și chin apuc să văd lumina zilei. Când am ieșit am înțeles de ce atât de tare era pământul ce mă înconjura. Sunt singurul bob de grâu răsărit în drum.

Ce spun? Spun că nu este nimic de spus. Tac? Nu, nu cred că aș putea să tac, vorbind mă descarc.

Mă doare, iubesc, e totuna atâta timp cât trăiesc.

Mă dor pavelele tari, nu-mi dau voie să-mi întăresc rădăcinile. Mă biciuiesc tare măturile în unele dimineți; dar mai rău biciuit sunt de sudălmile oamenilor ce trec. Dar voi crește, voi da spic, spicul se va coace. Va fi măcinat și apoi din amestec cu apă pură de munte voi fi azimă pe Sfântul Altar. Visez. Vise ce poate... sau poate... ?

Dar vai ție, bob de grâu crescut în drumul din piață, doar praful te înconjoară și până să faci spic, alte multe boabe vor mai cădea, vor da colț, dar nu știu câte, purtate vor fi de urma pașilor mei. Până să te coci, multe copite și roți vor străbate drumul.

Oameni sau animale deopotrivă îngemănatu-și-au mersul, spre mare surprindere a ta. Îmi pare rău de viața pe care purtată urma pasului meu sădit-o-a în drum. Aș vrea să-ți zic ceva, dar... Cred că tu ai spus tot, bob de grâu purtat în drum...

Tomnatică lene-gie

Uf!!! Că-i iarăși toamnă și-mi scârțâie oasele de romantism, mă doare coloana „vertebrată” și capu-mi pleznește de atâta pelin. Mă doare-n cot de tot și mai mult de toate, mi-e lene și să muncesc nu voi, mai bine zac și citesc o carte; mă lase toți în pace să zbor...

Îmi zboară prin cap toți fluturii din lume, vin stoluri de păsări nemigratoare și-mi ciripesc. Gândesc pentru că sunt, nu stau să-mi crească mucegai în cutia craniană. Tomnatică vreme, iar eu mă prostesc... Toamnă e iarăși, în holde se strânge rodul, în vii cu struguri copti se umplu coșuri, în teasuri licoarea lui Bachus din must se preschimbă, e bine afară și-n casă-i la fel; prin buzunare

îmi bate un rest de „Katrina” nereușind să strângă decât praful de pe tobă, adunat pe acolo de anii trecuți.

Vine pe drum, încet, o căruță (mijloc de transport de 3000 de ani), se duc sătenii să adune ce câmpul în a lui dărnicie a vrut să le dea. Doamne, și azi mai merg tot cu sapa la munca în zadar. Nu demult, țăranilor mai înstăriți li s-a luat tot ce aveau, să fie, cică, mai bine lucrat. Iar astăzi, într-o amarnică zi din 2005, țăranul român își strânge recolta „tăt în corfă²⁷ și tăt cu căruța lu' moși-so o duce acas”.

La București, domnii din parlament admiră carul cu boi doar pe o pânză pictată, așezată în ramă și pusă în cui. În satele noastre, țăranul înjură la fel ca și strămoși-so la boii ce în genunchi s-au pus, nereușind să scoată carul din lanul de porumb. Proastă lucrare și rea afacere făcut-au cei ce lucrează pământul. O, voi zei adormiți de milenii, sculați-vă și veți vedea pe câmpuri același mod de a lucra pământul ca și al vechilor daci. Dormiți voi în pace cei ce astă țară gândiți că o conduceți? Căci somnul celor beți e pentru a se reface, iar voi din vin tot sorbiți de la înscăunare. Îi actuală vorba: din beție omul se mai trezește dar din prostie ba. Treziți-vă dar, că poate nu-ți fi chiar cum zice vorba. Au poate nu am văzut când am votat.

Ar fi și o rezolvare la problema noastră. Intrând în Europa (de parcă țara noastră ar fi pe un alt continent), vom face agricultură ecologică pe deplin. Închideți toată industria (că și așa nu mai este mare brânză din ea) și să luăm de la muzee plugurile de lemn... cu ele să trudim, să trudim și să ne muncim pentru al nost' pământ și ale noastre pâini. Drept este ca și pe țăranul nostru, nu în

²⁷ coș

totalitate dar în mare parte, îl caracterizează gluma: „Un om trece prin sat și vede în poartă, șezând gânditor un alt om. Dă binețe și întreabă: - No, ce faci bade, stai și cugeți? La care țăranul nost' răspunde : -Ba, numa' stau.”

Așa-i în multe din satele noastre, lucrând terenul pe sole mici, nerotind culturile, „că ce, și buna tăt mălai o pus și fain o fost, da' de nu știu câți ani încoace s-o strâcat pământul și nu mai dă nici sămânța ce am pus-o.” Apropo de sămânță: mai bună-i aia din cotarcă decât cea de la „Agrosem”. Și vede omul nost' că nu-i rost de așa treabă da' se înrăiește și la anul, în loc să se ortăcească cu vecinii, mai bine o ia de la capăt și în toamna următoare înjură la boi, la car și la mama lui de pământ. E „made” în țara noastră să faci un lucru dar să începi o sută, să-l lași la jumătate și să te apuci de altele o sută, dar parcă nu ne caracterizează lenea și nici prostia cu care mai nou suntem caracterizați. TREZIȚI-VĂ!!!

Treceri tăcute

Iarnă. Doamnă de nea cu țurțuri, mărgăritare înșirate la gātu-i lung. Anotimp al trecerii dintr-un an în altul. Cumul de vise împlinite sau nu. Trăire de zilnic pasager în răstimpul amintirilor; deoarece ziua de ieri nu mai are valoarea actuală, vorbesc de ea doar la trecut, iernatic fir alb de păr, demonstrând, dacă mai era nevoie, trecătoarea zi cuprinsă-n zile. Mai pe-nțeleș o zi cât anul. Iarnă.

Dar viața nu se măsoară-n zile, viața nu are unitate de măsură etalon, stas-uri umane nu-și au rostul când vrei cu adevărat să trăiești. Viața are măsură doar în ce ești, ce

faci, ce dorești. Ce iubești. Astfel, opusul trăirii, moartea, da, moartea, este doar acea chestie enervantă ce face trecerea spre eternitatea celor trăit făcute. Amintirea, fiind exact locul de întâlnire, oare nu sunt oameni ce trăiesc în memoria altor oameni? Viața și moartea se întâlnesc în concentricul trăirilor, mergând una legată de cealaltă. Necrezând că mori, nu poți să trăiești, este precum trăirea unui viitor ce nu are prezent, sau al unui prezent fără trecut. Devenind susur de izvor ce limpede se aude, dar fără curgere de cristalină apă. Auzi ceva, dar ce auzi nu astâmpără setea. Însăși viața fără sete de a trăi... Anost poate fi și numai gândul.

Mult timp am crezut că viața mea va începe curând, adevărata mea viață! Dar mereu aveam greutăți de înfruntat, mereu ceva de rezolvat.

O încurcătură care cerea timp spre descurcare, datorii nerezolvate... Enumerați și dumneavoastră, doar trăiți la fel ca mine... După aceea viața mea ar fi început. Târziu. Târziu de tot ne dăm seama că asta se numește viață, poate atunci când iarna vieții așază pe la tâmpile fire de păr ce seamănă leit cu zăpada.

Luată în totalitate, ziua de azi dă șansa fiecărei zile care vine să fie cea mai frumoasă zi din viața ta. De aceea nu te lupta peste puterea ta cu nimic, deoarece cele mai bune lucruri se întâmplă atunci când le aștepti mai puțin, asigurându-ți trecerea prin astă lume pentru că totul este trecător, deci toți vin și pleacă, fulgi ce pe obraz se topesc, contând doar ce rămâne.

Iarna se văd mai mult timp stelele, nopțile lungi lăsând să se vadă mai mult timp strălucirea lor. Eu cred, adică sunt sigur, că avem în noi aceiași compuși chimici ca ele, doar de noi depinzând dacă dorim sau nu, să strălucim,

de vrem să ardem în așa fel încât vâlvătaia trăirilor noastre să lumineze și altora. Oprită nu ne este lumina, dar o putem pune sub obroc, atunci... Tăcere de iarnă ce cald îngheață. Doamnă albă cu șirag de țurțuri la gât. Ori, poate strigăt tăcut în ziua ce vine, trăire în marea unui nou început. Viață, da viață ce transcende în altă viață, alb numai alb.

Copilăria unui înger? Cred că da, altfel, de unde atât de mult alb puf? Stele ce ard din compuși organici, oameni de care cu siguranță nu vom uita. Astfel cred eu că e iarna tăcutelor treceri. Puf de albă lumină ce răzbate din mine, din tine, din noi toți ce ardem vizibil în lungile nopți. Frig, moale zăpadă, focul în sobă, colind renăscut, orbire ce dă sufletului posibilitatea de a vedea, moartea vederii ce face legătura cu o altă viață în care chiar simți ce vezi și vezi ce simți.

Ficțiune

Departa de Pământ pe o altă planetă numită sugestiv tot Terra trăiește o altă lume un altfel de oameni. Așa ar începe scriitorul SF să scrie. Eu care trăiesc pe Terra, planeta de origine a scriitorului, cât și a mea, aș scrie: undeva pe pământ mai există un altfel de oameni. Oameni ce nu au fost infectați cu bacilul uitării, iubiri de semeni, oameni ce trăiesc între oameni și zilnic aducând aminte celor din jur prin faptele lor de ce ne numim așa. Nu-i găsești doar pentru că ei nu se laudă cu ceea ce fac, ajută fără să aștepte mulțumiri, iar neștiuți de nimeni se duc lăsând o urmă de omenie, punând în locul gol din suflet un strop de bucurie, pe masa goală, mai mult decât o bucată de pâine, ajutând doar de dragul de a ajuta,

necerând nimic și niciodată înapoi, de la nimeni.

Ei sunt acei ce-l ajută pe bătrânul care vrea să treacă strada, dar vârsta și mașinile în goana lor nebună nu-l lasă. Ei vor da celui ce geme de foame să mănânce, celui însetat o cană cu apă vor da. Tot ei sau unul ca ei, vor arunca o coajă de pâine câinelui care a vrut să îi muște, el sau ei vor da drumul păsării ce se zbate între viață și moarte, prinsă în laț. Pe ei cred că ar fi vrut să-i descrie SF-istul. Ei sunt și nu am cum să le scriu numele altcumva *decât* cu majusculă înaintea substantivului comun Ei. Uneori Ei dar de cele mai multe ori Ea sau El.

Câteodată și tot mai des a fost acest câteodată, am crezut că nu mai există astfel de oameni, nu mai putem vedea din cauza mărunțimii mele, măreția faptelor lor. Nu îi mai puteam vedea, nu că s-ar fi ascuns dar în a mea prostie nu le mai distingeam faptele bune de celelalte fapte, nu am mai văzut binele din cauza umbrei răului general. Îmi fac mea culpa, maxima mea culpa, cu toate că faptele lor erau cotidiene, iar multe dintre ele sunt fapte de remarcat, ce nu ar trebui uitate sau neobservate. Cei ce ar trebui să le vadă sau să le audă, zărindu-i să îi ajute și pe cei ce ajută.

Cum ziceam, îmi cer iertare lor, deoarece faptele lor există și nu se fac remarcate doar pentru simplul fapt că Ei nu vor să se facă remarcați. Sunt văzuți doar când alții îi văd, auziți doar când vrei să îi auzi. Ei nu vor vorbi niciodată despre ale lor fapte nu vor spune ce fac decât dacă sunt întrebați. Tocmai de aceea, multe din ale lor fapte vor trece neobservate de nimeni, cu toate că n-ar trebui.

Acum și aici le aduc și eu prinos de mulțumire, pentru ale lor fapte. Nu este ușor să ai grijă de tine și de ai

tăi în zilele noastre, azi, când totul e greu. Ei, acei minunați, Ei au găsit de cuviință să ajute pe alții. Fie deschizând o ușă unui copil invitându-l la masă în noaptea cea sfântă de ajuns a nașterii Mântuitorului, fie ținând de urât unui bătrân ce nu mai are pe nimeni în noaptea cea magică, noapte pe care Domnul a binecuvântat-o cu Învierea Sa.

Nu pot să trec mai departe fără să fac acel pas, un pas al umilinței în fața acelor care au primit să-i ajute pe ceilalți, prin ei pe cel ce i-a trimis pe ei. Nu mai pot face niciun pas înainte spre clădirea mea spirituală de aș fi mai departe orb și surd la faptele lor. De aceea le mulțumesc că există, tocmai datorită lor mă pot și eu mândri că sunt om, creație a celui ce s-a născut și a înviat într-o noapte sfântă.

Aceștia sunt acei oameni ce au seninătatea de a accepta lucrurile ce nu le pot schimba, puterea de a le schimba pe cele ce pot fi schimbate, și au seninătatea de a le diferenția și a le face pe fiecare așa cum trebuie. Ei au puterea de a merge mai departe, de a lăsa în urmă urâtul și răul. Ei sunt acei minunați oameni ce se împlinesc zilnic fără ca ceilalți din jur să vadă. Ei sunt cu fiecare zi mai buni și cu fiecare secundă mai înțelepți. Ei sunt cei ce sunt fără să ceară să fim la fel ca ei, ei nu ne cer decât un gram de înțelepciune.

Anunț sau poate invitație

Onorat public spectator, „Țircusul European” are deosebita plăcere de a vă invita la spectacolul mileniului (aici mai avem câte ceva de tratat, dar toate lămuririle se vor regăsi la fel ca la soluțiile date de anumite guverne în note de subsol).

Deci mare bal mare, dar fără ceterași de la Cluj, deoarece taraful vine de la alții. Intrarea este liberă (ieșirea om vede' cum fi-vo), plătită de comunitatea europeană. La preț de preț, vreo zece miliarde de euro, dar poate veni tot universul, știința noastră a palpat că ar mai fi viață și pe alte planete așa că loc este pentru toți. Saltimbanci ai științei, oamenii. Iar din program vom spicui următoarele:

Descoperirea începutului universului așa cum îl cunoaștem astăzi (oare chiar îl cunoaștem?). Fără doar și poate este ceva de văzut, iar de nu, tot Dumnezeu a făcut lumea. Sătui fiind de pozitiv că de, lumea este după chipul și asemănarea cui o guvernează. Vor să știe cum arată partea negativă. A spus cineva că demonul nu are chip?

Sfârșitul lumii. După părerea unora. Și ce aici nu ar fi nimic de văzut?

Și alte multe dresuri de animale feroase aduse direct pentru marele spectacol din toate colțurile Terrei (pământul în acest caz nu mai este rotund) și de prin toate studiourile de „tembeliziuni”. Numai buni de dat cu presupusul.

Mai este și mersul pe sârma de înaltă tensiune. Că doar curentat poți fi ca să spui după ce ai cheltuit atâta amar de bănet că nu ai realizat nimic. Mai sunt și clovni. De care vor râde copios ale noastre odrasle când vor etala pe galantarul nimicului o așa-zisă descoperire. Sau mai rău când își vor cere scuze pentru că au luat miliarde și au dat în loc nimic, sunt curios cum vor privi în ochi un copil flămând sau un bătrân care cerșește-n colț de stradă paneuropeană.

Pâine și circ. Asta i-au învățat imperatorii romani pe toți urmașii. Dați lumii pâine și circ. Astfel, cei mulți nu

vor mai fi atenți la ce veți face!

De data asta pâine mai puțin. Dar circ, circ cât încap.

Și totuși din toate nu pot desprinde decât nota de subsol. Care sună cam astfel după umila-mi părere:

Nici o teorie din cele prezentate până acum nu exclude prezența Divinității. Fiind creștin vorbesc despre cele ce cunosc și doar pe acelea le împărtășesc și celorlalți.

Evoluționismul, mai puțin Darwinismul, nici măcar nu încearcă să spună că nu a fost un Creator a toate, ci dorește să dea o măsură umană a tot ce s-a întâmplat, denumind ere acele perioade de timp pe care Biblia le numește zile.

Marele *bum* sau „BIG-BENGUL” Nu putea exista de nu o FORȚĂ ar fi acționat. De ce ne este frică să denumim această Forță cu acel nume cu care însuși se numește: EU SUNT CEL CE SUNT, EU SUNT ALFA ȘI OMEGA, ÎNCEPUTUL ȘI SFÂRȘITUL. Și tot acolo de unde am luat aceste denumiri dar mai la început este scris: „La început Dumnezeu a făcut cerul și pământul. Apoi lumina ce lumina fără ca soarele și luna să fi fost create. Stelele, soarele și luna luând ființă după Cuvântul Creatorului doar a patra zi. Cerul fiind zidit de Cuvânt în cea de a doua”.

Chiar de creația vrea să distrugă pământul, Cel ce l-a creat nu ne va lăsa. Aceasta este convingerea mea.

Cât despre cercul făcut în jurul unui experiment, îmi rezerv dreptul de a spune că nu au fost bani mai bine aruncați în van decât aceștia. Orice vom demonstra noi, va fi demontat de o generație următoare. Mai devreme sau mai târziu.

Tot ce rămâne este de la Dumnezeu și prin

Dumnezeu. Oricât de greu ar fi să credem asta nu putem face altfel pentru că suntem puși în fața faptului împlinit, ori de câte ori am nega. Au poate cineva contesta microuniversul uman? Din câte ori fi în lună sau în stele (cum bine zicea moșu') nici una nu egalează creația. Iar de-i creație... cum oare o fi creat fără Creator?

Contestă cineva curcubeul? Și curcubeul este semul legământului făcut de Dumnezeu cu Noe.

Contestă cineva Sfinții? Da. Cu toate astea ei continua să existe și să facă minuni.

Ce vor să vadă acum oamenii, au văzut înainte babilonienii și bine nu le-a fost.

Dar asta nu mai face parte din notele de subsol. Este un adevăr, adevăr științific demonstrat.

Mă întristez doar când observ cât de consecvenți suntem în a ne face rău. Dintr-un început Domnul a creat și s-a bucurat de ce a zis și s-a făcut. Văzând că-s bune toate. Apoi cum mâna ziditu-l-a pe om și nu a trecut mult și s-a căit și i-a părut rău. Dar Dumnezeu fiind L-a dat pe Singurul Său Fiu, ca tot ce crede în El să nu piară ci să aibă viață veșnică. De la El vin toate. Așa că le primim pe toate mulțumindu-i.

Cât despre circ? Las saltimbancii să-și facă numărul.

Lume, lume, hai la circ că-i fără bani!!!

Negru impur

Orașul este un monstru fără cap și fără coadă, un balaur cu multe capete care înghite pot ce îi iese în cale, tot din jur. Monstrul oraș devine din ce în ce mai searbăd mai

fără-nchinare, mai fără niciun Dumnezeu. Devine negru, acea esență de negru ce dă culoare răului absolut. Înghițind tot albul din lume, lăsându-ne seci, goi, fără de-nceput și fără de sfârșit.

Negrul orașului, acel negru ce nu poate și nici nu este acel negru pur. Orașul are o altă nuanță de negru decât veșmântul monahului sau a noapților fără lună, acea culoare a nopții pe care îndrăgostiții o caută, întunericul numai bun de a fura inocentul sau pățimașul sărut, fără ca alții să te vadă, fără să poți fi văzut, ci numai simțit cum obrazul ți s-a înroșit. Poți pune semnul egal între acel negru și negrul impur al orașului, negrul rău, negrul crud, culoarea monstrului din iad?

Iar acest negru devine tot mai negru cu cât te afunzi în suburbiile orașului, acolo unde doar pumnul sau șişul fac legea, acolo unde nu se mai aude străjerul din turn și nici ceasul cum bate secundele din viață. Viața ce cu fiecare clipă se stinge în cel care pe acolo a trecut.

Acolo veghează (neștiut de cei ce ar trebui să știe), de veghe stă zic, în noapte, negru, murdar de sânge, mirosind dulceag a hașiş, Viciul. Aici este locul în care doamna cu coasa se spetește să taie suflete, aici este locul în care de ieși din casă ai șansa de a nu te mai întoarce, aici negrul devine un alt fel. Negrul își urmează cursul devenind mai pur către centru, dar tot murdar.

Negrul acesta vorbește, vorbește-n argou. El aruncă cuvinte, le urlă, le împrăștie cu lopata, doar pentru a fi spuse și nu pentru a comunica. De spus el nu are ce spune vorbește vorbe. Își cântă manelele pe strada pustie, urlând din toți răunchii de negru beat, ce iese din cârciuma în care băutu-și-a banul din ziua aceea, cu greu câștigat. Nemâncat negru, înfometat la propriu cât și la figurat,

flămând de hrană cât și de sângele ce va curge din gura consoartei curând, atunci când el va ajunge acasă, atunci când ea îl va întreba ce-a făcut cu salariul. Ce copiilor de mâncare va da. Lovi-va cu setea setosului, cu pofta pofticiosului și cu forța ce doar nebunia ți-o dă. Va lovi, lovi, lovi... Orașul, monstrul fără cap și coadă, monstrul fără început și sfârșit Știți de ce? Pentru că nu are nici cap nici coadă, nici început nici sfârșit. Miriapod, multicefal, pluricodal este orașul, el începe acolo unde începe și de sfârșit se sfârșește unde începe sau dacă nu, unde acolo vrea el. Flămând, miriapod înnegrit și hapsân, nebun este orașul, cel a cărui culoare înnegrită și veștedă o văd.

Mai are prin centru orașul și o palidă nuanță de gri, nuanță în amestec de negru din suburbii amestecat cu o mică bucată de alb murdărit. Acest gri îl vei găsi în tripouri, cazinouri și baruri sau case deocheate, nu trebuie să-l cauți că vei da de gri în mașini luxoase, la braț cu cele mai frumoase femei. Are bani mulți griul, are averi la fel de negre ca și negrul din care mai ieri a venit. Cu toate acestea nimic nu are, nici mamă nici tată, nici elementarul bun simț. De ce ar avea, la ce să le fie de folos? Doar sunt puternici. Nu are cultură și nici nu ar avea la ce să-i folosească, doar nu o să pună chiar el castraveți, manelele nu au versuri prea greu de reținut, iar danga-larrga nu are nevoie de atâtea note. Au parvenit peste noapte, dar nu din noaptea în care cei doi îndrăgostiți se sărutau ci din negura în care șișul e lege.

Nu pot lăsa orașul cel negru de nu îmi amintesc și de cei de generații negri, de acei cu biblioteci citite, cu mii de simfonii ascultate, cu alb var pe case, dar negri în suflet, nimic nu s-a prins de ei, ca apa de găscă. Tot gri ei sunt iar la fel ca cei gri ei sunt văzuți în tot și în toate. De nu este

bogat, atunci scârțar este, de-i dascăl nimic nu ai de învățat de la el, medic de este feritu-ți-o sfântulică, ai să mori cu zile, de-i hârțogar atunci mai rău, nu vei primi vreo aprobare de la el decât atunci când îți vei vedea ceafa, iar de-i patron de firmă mică atunci e vai și amar de ai lui angajați, pentru că neștiind nici el ce vrea, ce poate cere de la alții?

Gri murdar, urât este orașul, urât și de nedescris, mizer oraș cu multe începuturi și tot atâtea ieșiri, amestecuri de negri și albi, cotidian amestec de impuritate. Din tot și din toate nimicul este lege, nu sta cu negrul deoarece vei merge la fund și ca-ntr-o mlaștină cu cât te zbați mai tare cu atât te duci mai adânc la fund

Picior sau picioare tăiate, infirmități de negru cu alb.

Negru impur 2

Orașul este un monstru fără cap și fără coadă, un balaur cu multe capete care înghite pot ce îi iese în cale, tot din jur. Monstrul oraș devine din ce în ce mai searbăd mai fără-nchinare, mai fără niciun Dumnezeu. Devine negru, acea esență de negru ce dă culoare răului absolut. Înghițind tot albul din lume, lăsându-ne seci, goi, fără de-nceput și fără de sfârșit.

Negrul orașului, acel negru ce nu poate și nici nu este negrul pur. Orașul are o altă nuanță de negru decât veșmântul monahului sau a noptilor fără lună, acea culoare a nopții pe care îndrăgostiții o caută, întunericul numai bun de a fura inocentul sau pătimașul sărut, fără ca alții să te vadă, fără să poți fi văzut, ci numai simțind

cum obrazul ți s-a înroșit.

Poți pune semnul egal între acel negru și negrul impur al orașului, negrul rău, negrul crud, culoarea monstrului din iad? Iar acest negru devine tot mai negru cu cât te afunzi în suburbiile orașului, acolo unde doar pumnul sau șişul fac legea, acolo unde nu se mai aude străjerul din turn și nici ceasul cum bate secundele din viață. Viața ce cu fiecă clipă se stinge în cel care pe acolo a trecut. Acolo veghează (neștiut de cei ce ar trebui să știe), de veghe stă zic, în nopțe, negru, murdar de sânge, mirosind dulceag a hașiș, Viciul. Aici este locul în care doamna cu coasa se spetește să taie suflete, aici este locul în care de ieși din casă, ai șansa de a nu te mai întoarce, aici negrul devine altfel. Negrul își urmează cursul devenind mai pur către centru dar tot murdar.

Negrul acesta vorbește, vorbește-n argou. El aruncă cuvinte, le urlă, le împrăstie cu lopata, doar pentru a fi spuse și nu pentru a comunica. De spus, el nu are ce spune, vorbește vorbe. Își cântă manelele pe strada pustie, urlând din toți răunchii de negru beat, ce iese din cârciuma în care băutu-și-a banul din ziua aceea cu greu câștigat. Nemâncat negru, înfometat la propriu și la figurat, flămând de hrană cât și de sângele ce va curge din gura consoartei curând, atunci când el va ajunge acasă, atunci când ea îl va întreba ce a făcut cu salariul. Ce copiilor de mâncare le va da. Lovi-va cu setea setosului, cu pofta pofticiosului și cu forța ce doar nebunia ți-o dă. Va lovi, lovi, lovi,....

Orașul, monstrul fără cap și coadă, monstrul fără început și sfârșit. Știți de ce? Pentru că nu are nici cap nici coadă, nici început, nici sfârșit. Miriapod,

multicefal, pluricodal este orașul, el începe acolo unde începe și de sfârșit se sfârșește unde începe sau dacă nu, acolo unde vrea el. Flămând, miriapod înnegrit și hapsân, nebun este orașul, cel a cărui culoare înnegrită și veștedă o văd.

Mai are prin centru orașul și o palidă nuanță de gri, nuanță în amestec de negru din suburbii, amestecat cu o mică bucată de alb murdărit. Acest gri îl vei găsi în tripouri, cazinouri și baruri sau în case deocheate, nu trebuie să-l cauți, vei da de gri în mașini luxoase, la braț cu cele mai frumoase femei. Are bani mulți griul, are averi la fel de negre ca și negrul din care mai ieri a venit. Cu toate acestea, nimic nu are, nici mamă nici tată, nici elementarul bun simț. De ce ar avea, la ce i-ar fi de folos? Doar sunt puternici. Nu are cultură și nici nu ar avea la ce să-i folosească, doar nu o să pună chiar el castraveți; manelele nu au versuri prea greu de reținut, iar danga-larga nu are nevoie de atâtea note. Au parvenit peste noapte, dar nu din noaptea în care cei doi îndrăgostiți se sărutau, ci din negura în care șișul e lege. Nu pot lăsa orașul cel negru, de nu îmi amintesc și de cei de generații negri, de acei cu biblioteci citite, cu mii de simfonii ascultate, cu alb var pe case, dar negri în suflet... nimic nu s-a prins de ei, ca apa de gâscă. Tot gri ei sunt, iar la fel ca cei gri, ei sunt văzuți în tot și în toate. De nu este bogat, atunci scârțar este, de-i dascăl, nimic nu ai de învățat de la el, medic de este feritu-te-o sfântul că ai să mori cu zile, de-i hârțogar atunci mai rău, nu vei primi vreo aprobare de la el decât atunci când îți vei vedea ceafa, iar de-i patron de firmă mică, atunci e vai și amar de ai lui angajați, pentru că nu știe nici el ce vrea, ce poate cere de la alții. Gri

murdar, urât este orașul, urât și de nedescris, mizer oraș cu multe începuturi și tot atâtea ieșiri, amestecuri de negri și albi, cotidian amestec de impuritate. Din tot și din toate, nimicul este lege; nu sta cu negrul deoarece vei merge la fund ca-ntr-o mlaștină: cu cât te zbați mai tare cu atât te duci mai tare la fund, infirmități de negru cu amestec de puțin alb.

Alb impur

Pictură de iconostas este viața, reprezentare a 12 apostoli; doar unul îl vinde pe Cel ce salvează, unul nereprezentativ, dar unul dintre ei. Înger căzut. Spovedanie făcută doar de dragul de a sta de vorbă cu un preot, gând necurat ce mai mult strică decât să repare, situație aranjată, moft de copil răsfățat. Toate redau cotidianul, pas de ceas și viață de zi cu zi, totul răsfrânge impură realitate, redând nimic.

Alb? Nu cred că este alb, ci mai degrabă, un alb impur. Alb. Cum aș putea defini albul? Puritate - este bine? Joc de copii? Crini prinși în cununa de crini, fulg de zăpadă dus de vânt, om ce nu cunoaște noțiunea de rău, bunătate dusă până la plus infinit, sfințenie; cuvinte ce nu dor ci dimpotrivă, potolesc durerea, totul din toate definește albul, albul cel pur.

Albă este și rochia miresei, halatul ginecologului este tot alb. Dar cât alb mai rămâne din viața miresei? Copilul venit pe lume, oare cât de alb sau în cât alb va trăi? Întrebări cu sau fără răspuns, depinde *cum* sau *cui* le (ori *când* și le) pui. Curat este gândul ce determină facerea de bine, curat gândești când ajuți. Pură clipă și mai mult

înălțătoare când te unești cu Trupul și Sângele Celui Ce a făcut albă calea spre cer, dar.... Uite că vine și darul (nu cadoul), păresimi, din impurul alb.

Cum spuneam, vine darul atunci când îl judec pe altul, atunci când sunt nervos și înjur, când celui ce-mi cere o bucată de pâine îi dau o piatră, celui însetat, în loc de apă, oțet îi dau. Adevărat că nu le dau în realitate, dar nedându-le sau aruncând în silă celui ce cere, piatră sau oțet în loc de pâine și apă îi dau.

Curat pare totul de a nins afară, pur este glasul de copil. De cum arunci zăpada din curte afară, strigând la copilul ce se joacă, să tacă, topești albul zăpezii punând în locul albului un altceva ce nu mai este alb. Distrugi ce este curat înăuntru și pui la locul rămas gol mărunțișuri, mai mult și mai rău de atât nu mai pui nimic.

Albă ar fi viața de nu ar fi minciuna, puri am fi dacă nu am urî alba zi în care nu mă mândresc; frumos timp afară când sunt speranțe și mult mai ușor când ai încredere în ceva și mai presus de toate, sperii.

Alb, nu gri sau sur. Alb îmbinat cu cântec de îngeri. Liturghie cântată de sfinți în al *enșpelea* cer. Totul se rezumă la alb și la negru, început și sfârșit. Iubire; totul e alb când începe și se sfârșește cu zece porunci. Alfa și omega sunt scrise cu negru pe alb. Doar pentru a întări că albul este suportul, iar negrul...

Da, negrul este doar pentru scris. Gând alb, frumos, viu, aproape de mine rămâi și te rog ajută-mă să te trăiesc, nu voi ca să devii vis alb.

Zidire

A fost odată un băiat căruia-i plăcea să viseze, visa oricând, fie zi, fie noapte, dormind sau stând de veghe. Acel baiat avea un frate. Un frate căruia îi plăcea să zidească, lucra frumos, zidind din cărți de joc, bețișoare sau uneori nisip, necăjindu-și fratele mai mare cu ceea ce făcea deoarece tot ce zidea se năruia, din cauza vântului de seară sau a refluxului mării.

Totul a fost până în ziua în care cei doi frați au visat împreună, iar visele lor reunindu-se au luat viața stabilizându-i unuia visele iar celuilalt dându-i temelia pe care frații au construit prima lor casă. De atunci, frații construiesc împreună cele mai frumoase palate și case. Unul cu vise și idei iar celălalt cu cărți de joc, bețișoare sau nisip. Adică cel mare are proiectul, iar cel mic zidește. Astăzi, sunt cei mai mari constructori iar ceea ce fac nu mai este luat de ape sau vânturi; Împreună au și dau stabilitate.

Povestioara aceasta mi-a amintit cât de mic sunt, căci sunt încă în faza de a construi din cărți de joc, cu toate că cineva, cândva m-a ajutat să clădesc o temelie, dar am fost un asistent, un simplu „băgător de seamă” atunci. Nu numai că nu am învățat, dar nici nu am băgat în seamă ce mi s-a spus și arătat. Nu am fost ucenicul cel ascultător, iar astăzi sunt încă la stadiul de a construi din cărți de joc, nisip și bețișoare.

Deunăzi, am văzut doi oameni, un bărbat și copilul său. Se îndeletniceau cu o meserie mai rău mirositoare, căutau în gunoaie. Părintele își îndruma atent fiul, care era în tomberon, ce și cum să caute, de unde

să ia și ce să arunce.

Îi spuse să ia punga cea mică și curată, să o lase pe cea mare și grea. Cea grea este aruncată de cei săraci, îi zise, „n-ai să găsești în ea decât mizerii și coji de cartofi”. Așa făcu și îi dădu dreptate părintelui său. Tatăl îi mai spuse: „Ia doar de caută în punga mai curată, de îi legată la gură; să știi, mai multe vei găsi”. „Gajei” îs curați și nu le plac putorile. Cel mic, sigur sunt că a băgat ceva în „devlă”, iar de nu a făcut-o e rău pentru el.

Bădie, viața este grea iar unul ca el...?!?!?!?

Da, frate, este grea viața și pentru tine, sau pentru cei ca tine, ceva mai bun nu are să-ți dea și părerea mea este că de nici nu lupți, nici n-o să vrea.

Eu încă mă joc cu bețișoare, cărți de joc, nisip. Oare sunt „gajeu”? Nu cred, nu duc o viață chiar atât de roză. Și totuși mă joc și totuși clădesc...

Iovul interior

Cândva, nu demult, am fost la o mănăstire în Moldova, unde am întâlnit un adevărat ascet; numele lui este ușor de recunoscut pentru simplul fapt că a avut destule de spus. Învățătura-i de bază era răbdarea, acea răbdare întinsă la infinit; să rabzi durerea la nesfârșit. Acea durere sacră, la care și îngerii ar vrea să ia parte, durerea umană, ce în interior te arde ca un fluviu de foc. Durerea ce ne diferențiază de tot ce trăiește pe acest pământ. Biblia zice, că până la suflet, drept avea satan asupra bunului Iov. Întrebarea-mi firească: de ce atât de mult?

Cotidian mă întâlnesc cu Iov cel plecat, din

păcate nu înaintea lui Dumnezeu, ci înaintea acelor nimicuri ce nu-i lasă pe ei înșiși să moară, dar nici pe alții să trăiască. Acei mici „satani” cotidieni ce au gemulețe la un metru douăzeci, pentru ca omul să stea umil în fata lor, gâb de a lui durere și mai gâb de sfidarea ce-i aduce micul „satan” întruchipat fiind în cel de la geam...

Viața-i o scenă de teatru, marionetele sunt în sfori... mă încurc... ieșirea-n decor e... când îmi vine rândul ori pe sărite, cum sforarul o vrea. Și tot ca Iov, îmi plec capul. La aceasta nu poate nimeni împotriva să stea. Îmi vine să strig: „până când, Doamne?”

Aminte-mi aduc că am strigat, ca și sfântul mă plec cu credință și spun: „Domnul a dat.” De luat, ia tot Domnul căci până la suflet – satanei i-a spus. Atât că mijloacele sunt altele acum decât pe vremea lui Iov. Astăzi dau dări peste dări și le plătim, că-i musai; birul pe prostia altora o dau. La fel ca Iov, rabd și aștept ca Domnul să mă audă, iar darea cea mare, Lui i-o voi da. Nu-i musai să fie azi, dar nici mâine, se știe că și timpul e opera Sa. Atunci, ce vor zice cei de la geamul pus la un metru și douăzeci, când în loc să ne ia pielea, pe a lor o vor da? O rugă se aude venind de sus din munte, un călugăr coboară un psalm intonând, coboară încet roșie zarea, iar soarele apune peste pământ; se duc la culcare jivine și oameni, păsările-și cântă un ultim tril.

Dori-mi-aș ca mâine să mă găsească Domnul cu sufletul curat de al lumii chin. În gând îmi mai spune acuma și vântul, că mâine va fi o nouă zi. Să fie mai bună dori-mi-aș și pace la tot omul în casă să fie, răbdarea lui Iov s-o găsim!

Nu voi să vă sfătui dar și capul plecat sabia-l taie,

mai bine semeț decât linge-blide, pe dinăuntru smeriți ca să fiți. Minuni ne dorim și nu le vedem, dar zilnic se întâmplă minuni. Zilnic se scrie de câte o icoană ce plânge lacrimi de mir. Eu cred că nu este nevoie să căutăm prea mult pentru că le găsim la tot pasul și în orice loc. Celor sinistrați – o căsuță a lor minune-i, setosului apa, săracului flămând – bucata de pâine, celui cu sila închis libertatea adusă de semeni miracol este. O carte bună, ori poate pe scenă simfonia la fel o pot numi. De nu mă credeți, citiți-l pe Blaga, de nu, ascultați Enescu și dreptate îmi veți da. Miracol este ziua câștigată de cel bolnav! Cum altfel pot numi râsul zglobiu de copil, când o viață-l dorești, de nu: minune? Sunt zilnice aceste miracole, dar cine le vede? Cei mai mulți – și mai rău – celor ce li se întâmplă, le trec cu vederea uitând de ele, neluându-le în seamă. Miracol e răbdarea și toate-s miracol, chiar și cele de o clipă. Sperând într-o lume mai bună, minune e.

Ai avut vreodată senzația ca după ce ai discutat cu un copil, vrei să arunci toate cărțile din bibliotecă, să uiți toți literații din lume, considerând că toată filozofia nu mai face nici măcar doi bani, că tot ce știm este nimic pe lângă înțelepciunea unui copil? Este miracol să vezi cum gândește acea pură bucățică din noi, acea bucățică ce nu a citit nimic din toata filozofia lumii. Miraculos și mult mai spectaculos este să faci acel copil să râdă. Miracol este când acel copil te face să râzi. Miracol.

Dar ce înseamnă miracol? Este ziua de azi, este ziua de mâine. Miraculoasă este viața în sine. (Doar pentru urechile care pot să vadă și pentru ochii care pot să audă).

Doar pentru cei ce știu și nu pot.

O altfel de fericire

Ce este fericirea? Nu știu. Nu cred că am să pot să dau vreodată o adevărată definiție. Dar nici nu încerc, nu o voi face și nici nu-mi doresc, nu de alta dar nu vreau conflicte cu nimeni pentru că fiecare încercăm acest sentiment în alt mod, fiecare avem un mod aparte de a o trăi. S-au dat atâtea definiții încât mi se pare că încă una ar fi prea mult și cred că nu greșesc când spun că ceea ce este prea mult strică.

Voi încerca să redau o altfel de fericire, deși cred că mulți au gustat-o; unii o gustă puțin, doar ca un desert, iar alții o mănâncă zilnic la toate trei mesele și este pentru ei o altfel de hrană, una spirituală. Voi încerca să-mi exprim acea fericire de a trăi în fiecare clipă, bucuria de a trăi în fiecare zi. Fericirea nemărginită că și mâine voi exista, fericirea că și poimâine voi mai fi. Trăiesc, exist iar mâine – cred – va mai fi o zi.

Nu cred în prognoze fataliste și sunt unul dintre acei oameni ce nu pot concepe să distrugă ce s-a construit cu multă trudă și fără odihnă. Nu pot să-l înțeleg pe cel ce distruge o operă după ce o realizează; și asta doar pentru simplul fapt că așa îi place, că așa i se năzare lui. Cred în purificare dar nu ca Nero, știu că focul distruge totul, iar în urma lui nu rămâne numai cenușă dar mai rămâne și îngrășământ care pus în pământ va ajuta sămânța să dea noi roade. Cred în cel ce bate, căci celui ce bate i se va deschide. La fel ne zice și Isus, iar eu bat cu fiecare cuvânt scris, cu fiecare literă pusă pe o bucată de hârtie. Bat la poarta sufletului vostru rănit de atâtea probleme și vă rog, lăsați-mă să intru în

urma lui Isus. De ce spun asta? Pentru că nu-mi pot imagina apocalipsa, nu cred și nici nu pot crede în acel ce strică iar apoi reface. „Crede” mai zice Cel ce a fost când s-au făcut toate. Mai cred că aveți puterea de a înfrunta valurile vieții, cred odată cu voi că ziua de mâine mai bună va fi. Cred și mărturisesc o taină sfântă, Nașterea Ta, Doamne. Odată cu nașterea Ta și noi renaștem.

Adevărat este că atunci când vrei să refaci o ruină cel mai bun lucru este să o dărâmi complet iar apoi să o refaci. Dar acea ruină nu va mai avea acea patină dată de trecut. Cum vi se par piramidele cu termopane? Cere și ți se va da. El dă în Sfânta Taină chiar Trupul și Sângele Său. Eu, mai neputincios, vin a vă da din plinul sufletului meu un gând, o vorbă sau mai nimic. Îți mulțumesc ție, Doamne, că ai bătut la ușa mea, că mi-ai cerut să mă întorc la Tine și cred că nu mă vei uita.

De aceea mă bucură fiecă zi. De aceea cred în ziua de mâine.

Nu Creatorul o să distrugă creația Sa, ci creația cea mai de preț (diamantul coroanei – omul) va fi acel ce va începe distrugerea sa. El, cel din urmă creat, va face să fie și cel din urmă distrus. El va face focul care să curețe planeta. Omul va fi cel ce distruge, a și început. Dacă nu credeți, uitați-vă bine împrejurul vostru și veți vedea că nu mint.

Mai ieri, adică nu cu mult timp în urmă, râdeam sarcastic de ecologi când ne vorbeau de distrugerea stratului de ozon; azi plâng, dar lacrimile mele nu pot acoperi gaura formată de noxe și acizi.

Mă întrebați de ce mă bucur atunci?

Mă bucură ziua de astăzi și de-o fi mâine iarăși mă bucur, mă bucur că sunt și trăiesc.

Conjugarea încrederii

Crede-mă, ai încredere în mine – cuvinte devenite prea uzuale, dintr-o dată de neluat în seamă, cuvinte fără valoare într-o lume nebună în care trăim. Crede-mă, este proaspăt, îți va zice pescarul, iar peștele pe care vrei să-l cumperi are vechimea lui Tutankamon.

Crede-mă, ai încredere în dragostea mea, va zice el iubitei a doua zi după ce a călcat pe alături.

Crede-mă, ai făcut o investiție bună, îți va zice agentul imobiliar, dar casa cumpărată este doar o ruină.

Încredere – un cuvânt care tradus în toate limbile acestui pământ nu ar trebui să aibă non-sens, cuvânt idee ce ar trebui să întărească orice relație, fie ea în scop lucrativ ori partenerial. Cuvânt sau idee – un tot unitar – „a avea încredere” ar trebui să însemne totul. „A avea încredere” în cineva, ar trebui să însemne un adevărat pod între ireal și real. Minciuna este exclusă.

Astăzi (nu ca noțiune de timp, ci ca realitate) pierdem definiția acestui cuvânt și se poate întâmpla ca atunci să ne pierdem pe noi în minciună. Tot astăzi (nu ca noțiune de timp), să nu mai avem încredere în semenii noștri, să nu mai stabilim o relație cu adevărat bazată pe realitate. Mă întreb, atunci ce vom face oare? Vom putea să devenim cu toții asceți sau sacerdoți, să ne trăim viața rămasă doar cu noi înșine, nemaiaivând nevoie să ne încredem în semenii noștri ci doar în Cel ce ne-a dat viața. Cum credeți că va arăta planeta?

Redând valoare ideii de încredere, punând în ea la început adevăr, iar apoi suflet, vom redeveni oameni.

Atunci vom putea spune celui iubit, cu adevărat, să

aibă încredere în dragostea noastră. Atunci, cuvântul celor ce vând sau fac servicii, va fi cuvânt. De-abia atunci, încrederea în semenii noștri va deveni într-adevăr realitate. Dar, din păcate, este greu să găsim încrederea, ne-am risipit în cotidian, aruncăm zilnic minciuna, așa încât nu mai avem încredere în oameni, iar uneori nu mai avem încredere nici în noi și nici în înțelepciunea noastră.

Din cauza minciunii am devenit neîncrezători în semenii noștri. Am devenit imuni și ce este mai grav, când ne spune cineva cu sinceritate, să avem încredere în ceea ce face, ajungem să reflectăm de două ori și de-abia după aceea să-i dăm dreptatea cuvenită.

Totuși, mai există cineva care are dreptate și mai există cineva în care putem avea încredere, pentru că El a spus întotdeauna adevărul și pentru că cineva acolo sus ne iubește.

Încă mai cred că există oameni și mai cred în iubirea de aproape, mai cred în încrederea celorlalți, mai cred în sinceritate.

Mă întreb și eu...

Uneori mă întreb și eu: de ce scriu? Nu este nevoie să-mi pui și tu, cel ce citești aceste rânduri, întrebarea... Doresc să aflu dacă e bine sau rău? Îmi vei răspunde doar tu, cel ce ai avut răbdarea de-a-ți arunca privirea, mai mult citind din ceea ce am scris; că-i bine ori că nu, doar tu ai dreptul de a-mi spune.

Gândesc deci trăiesc; exist nu doar pentru că mai respir (pe o nară și aia înfundată). Sunt om, nu doar prin

naștere ci și prin faptul că doresc să împărtășesc și altora din ceea ce eu simt (deoarece nu pot fi unul din mulții nesimțiți) și simțurile îmi spun că multe sunt de zis; le zic deoarece nu le pot face, le fac pentru că cei ce îmi sunt semeni și se numesc oameni nu au curajul de-a lupta. O luptă-i viața, iar acum știi tu, cel ce citești aceste rânduri, cu ce doresc să lupt.

Te cred când îmi vei spune că sunt un Don Quijote, iar morile de vânt îmi tot flendură steaguri de luptă. Iarăși te cred că în astă luptă au mai luptat și alții, te cred când îmi vei spune că și alții au mai încercat să miște din loc o piatră mare, îl știu pe moș Ion Roată, dar tot ca el, de voi putea să-mi strâng alături mai mulți din cei ce nu sunt plante, deci mai și gândesc, voi reuși nu doar să-i fac pe alții să gândească, ci mai mult, ne vom împlini cu toții, spiritual vobind.

Nu sunt apocaliptic dar cred că la fel ca toate și viața are un sfârșit, nu sunt ateu dar nu pot să înțeleg neînțeleșurile acestei lumi și nici nu zic „hop” înainte de-a zări groapa ce trebuie sărită. La fel ca toți eu sunt, nu mă diferențiez de alții în mulțime și totuși, la fel altora, nu pot să zac în minciună și în ipocrizie. Este greu și pentru cei ce nu cred; au nevoie de un milion de motive ca să creadă, iar pentru cei ce cred, este nevoie de un milion plus unu motive ca să-i faci să nu creadă. Aceasta îmi este soarta și mă supun, plec capul (dar numai pentru o clipă) în fața ei. Nu din ipocrizie ci doar din respect.

O mică povestire chinezească spune: *Un om (poate bărbat, poate femeie), deci un om, a vrut să scrie cândva o poezie. A tot privit în jurul lui și meditând, a simțit cum tot ce-l înconjoară cântă.*

N-a mai scris nicio poezie.

Dar alt om (poate bărbat, poate femeie), cu siguranță o va scrie.

În aceste rânduri, eu sunt cel ce a încercat să scrie și până la urmă am scris. Mă simt la fel celui ce a auzit cum cântă natura și fac greșeala de a o spune. Așa sunt eu, nu am puterea de-a ține pentru mine, firea mea nu mă lasă, nu mă lasă a nu-ți împărtăși și ție din ceea ce simt. Nu pot să tac!

Nu descriu numai natura, ci încerc să trezesc în tine și lupta împotriva sistemului ce ne conduce. Doresc să te angrenez și pe tine, tu, acel ce cred că mă vei citi. Este greu și atunci când ataci sistemul în totalitatea lui; toată lumea te aplaudă (chiar dacă primești aplauzele pe obraz). Spunând tot ce vezi că nu e bine, ai dușmani, dar nu pe față. Dar când încerci să despici firul în patru, să iei bucată cu bucată, lovind nu doar în general ci în mod direct persoane, spunând tuturor pe nume, în acel moment, ori dispari în neant, ori ai sprijin și îți continui lupta. Aici te vreau pe tine, cititorule, mereu aproape! Acel ce citești, nu încerca să mă înțelegi cu bucata (nu ca la măcelarie, la kilogram). Ia-mă așa cum sunt, un întreg. Ia totul ca pe o pastilă amară și las-o să se dizolve înlăuntrul tău, de-abia atunci, ca un antibiotic, eu sper să-ți facă bine.

Tot poveste chinezească este și aceasta: *O dată, un tăietor în piatră văzu într-un vârful de munte o stâncă mare. Stâncă cea mare se bucura că nu-i trecătoare ca ploile, ca vântul, ca și copacii. Dar mărășia ei a durat până în ziua în care un tăietor de piatră a zărit-o. De ce? Pentru că a doua zi, tăietorul în piatră stete să o asculte (și ca un bun chinez avu răbdare să asculte tot); auzindu-i bucuria, o sparse ca să-i găsească sufletul, din ea făcu o mică*

statuetă, ca să poată sta singură în micuțul lui altar.

Scrisul înseamnă pentru mine acel spirit ascuns în piatră; la fel ca cioplitorul și eu sparg cu fiecare literă scrisă încă o bucată. Când voi găsi sufletul din piatră, nu cred că îl voi pune în altarul meu din casă. Sunt sigur că îl voi pune pe o foaie în cuvinte cât mai bolovănoase. De am greșit cu aste rânduri, să-mi spuneți și voi lua măsuri (la doamne la mănuși, la domni la căciuli), de cred că-i bine, voi îndrepta ce-i strâmb, de nu, părerea ta n-oi ști-o niciodată, iar asta nu mă va încânta.

Aici închei, și-ți spun adio, la revedere, ciao, ori cum îi vrea. Un gust de anost mai are viața asta, neică, să mai trăiești? Nu cred că asta-i viața ce ți-ai dorit-o, dar alta nu mai e și gata...

Amintirile mai și dor

Adevărat, adevărat vă scriu: sunt amintiri care nu numai că dor, dar îți dau o senzație de neliniște, de parcă atunci trăiești acea amintire demult uitată. Cât doare, cât dor amintirile ce credeai că sunt demult uitate... Cât sunt de grele clipele-n care retrăiești emoții, cât ai cere „cerului” să nu le fi avut niciodată...

E groaznică clipa în care-l conduci pe cel iubit la gară, dar cum pare sau apare când îl vei conduce pe acel drag la groapă? Nu cred că vei dori să retrăiești acele clipe; mai mult, emoția despărțirii va dura și mai tare. Cum ți se pare o reîntâlnire cu un „amic”? De mult ai uitat ce era groaznic în relația voastră. Vine o zi când reîntâlnești „amicul”, e bine și falnic, îți râde în față. Tu știi că o vorbă spusă în dodii îl poate arunca la pământ,

dar lași ca totul să treacă de la sine. „Amicul” pleacă. Trăiești acele clipe amare – sunt ca fierea – lași timpul să șteargă amintirea lor. După o vreme reîntâlnești „amicul”; la fel îți râde în față; atunci, cum te simți când nesimțirea lui devine durerea ta, iar el îți este piaza cea rea?

Cu câtă grijă îi spui unui cardiac că-i vine pe lume un nepot? Dar el cum simte acea amintire a celor ce nu mai sunt... Groaznică clipă, dar la fel ca oricine și cardiacul trebuie să moară.

Da, sunt amintiri care mai și dor, adevărat vă spun că viața în sine este făcută în majoritate dintr-o astfel de amintire. Așezată inconfundabil între real și ireal, amintirea îți dă putere și aripi să poți să zbori. Amintirea este puntea de legătură între trecut și prezent, ea reprezintă unica legătura între noi și cei ce nu mai sunt.

Undeva în Tibet, un ascet avea un ucenic. Nerăbdător, ucenicul dorea să ajungă mai repede în comuniune cu Creatorul; în nerăbdarea sa, îl întrebă pe călugăr cum poate să ajungă mai degrabă în Nirvana. Bătrânul ascet i-a spus: „în primul rând uită-ți amintirile, apoi uită de tine și în ultimul rând, dar nu în cel din urmă, renunță la viață.” Tânărul ucenic a încercat și cu timpul a putut să renunțe la amintiri; după o lungă perioadă a renunțat și la sine; bătrân fiind a murit de-abia atunci renunțând și la viață. Sufletul lui urcându-se la judecată a întâlnit sufletul bătrânului dascăl, iar acesta l-a întrebat: „Mă mai cunoști? Eu sunt cel ce te-a învățat.” Tânărul ascet i-a răspuns: „Nu îmi amintesc de nimeni, nu tu m-ai învățat să îmi șterg amintirile?”

Amintirea este oglinda în care se răsfrânge tot ce am făcut. Iar unele dor și ar fi bine ca măcar pe acelea să le putem uita. Noapte; cineva în noapte veghează ca și paznicul din turnul Londrei ce strigă: „dormiți liniștiți, cineva vă veghează”. Iar pe străzi se comit oribile fapte. În timpurile noastre, cel ce veghează se numește „trecutul”. Trecut ce poate fi identificat cu o piatră, o piatră aruncată într-un lac. Cel ce aruncă, chiar eu sunt, iar undele lacului devin tot mai puternice, se apropie de mal, iar piatra (trecutul piatră) cu toate că ajunsă-i la fund, reverberează în undele ajunse la mal. Noapte. „Cineva în noapte veghează.” Trecutul care se întoarce pe căi nebănuite la mine, amintire sau faptă, vis neîndoielnic, realitate. Se poate ca piatra din lac să sară, să ajungă pe celălalt mal... atunci nu numai unda, dar și piatra vor aduce consecințele trecutului. Trecutul este acel prezent al zilei de ieri, trăite în așa fel încât să nu-ți fie greu sau rușine s-o rememorezi, să nu poți fi niciodată judecat de nimeni pentru acel prezent. Început și sfârșit devine trecutul, când sfârșit este totul, nimic nu mai poți face, dar fă așa încât să nu regreti nimic. Adevărul îmi este crez în viață. Nu ai voie să-l poți uita. Amintire – trecut, trecut – amintire.

Distincții sau poate iubiri

Motto: De ce fugi de aia dai

Iubesc iar iubirea este cea mai mare poruncă, trăiesc în iubire și nu pot să cred în ură, în acea stare ce desparte, în acea ură ce nu mă diferențiază de fiare.

Iubesc ciripitul de păsări, vântul ce suflă alene,

femeia ce-ncântă, iubesc soarele în apus, dar și la răsărit, iubesc și cred că toată lumea cântă al dragostei imn. Nu port în piept medalia ce spune că în iubire trăiesc. Nu am ca evreii pe rever o stea a lui David să mă disting de cei pe care nu-i iubesc.

Iubesc și-mi strig iubirea la cer. De acolo îmi vor răspunde îngerii spunându-mi: „Nu faci decât să respecti cea mai mare poruncă, «iubirea de aproape»”.

Medalii nu port, nu am nici de ce.

Iubesc, nu sunt primul nici ultimul care o face!

Tata

„Dacă greșesc, vreau mai degrabă să greșesc din prea multă bunătate decât din prea multă asprime” această afirmație a Sfântului Francisc de Sales, mă face să-mi reamintesc de tata. Ce fac acum, nici eu nu știu, am redeschis caietul, luat-am plaivasul²⁸, da' nu știu de ce? Oare ce fac acum când gândul îmi fuge doar la tata? Târzie vreme, cu toții în casă dorm, am mai băgat un lemn în sobă, în jucăușul foc găsit-am chipul celui de mult plecat de printre noi, chipul lui tata. Nu știu de ce și cum, acum nu înțeleg de ce în plină noapte l-am regăsit pe cel de mult plecat, dar ce să-i fac, l-am regăsit și gata. Mă bucur și mă întristez, mi-e cald, mi-e frig și-mi este frică. Aș vrea să vi-l descriu dar îmi este greu, nu e stafie ori ceva urât, e doar un chip, o amintire, amintirea lui, înfățișarea lui. Cu greu îmi revine în minte o față, nu-mi este ușor să vă descriu, dar energia lui mi se reflectă și acum în zburdalnicul foc.

Cum nu mă costă nimic, hai să o fac și pe asta,

²⁸ creionul

să-ncerc să vi-l descriu: micuț de statură, nu depășea un metru șaizeci și cinci, slăbuț, cu fruntea lată, ochii mari de dac, de un albastru ca și cerul senin, albastru ce scânteia atunci când devenea nervos. De veți vedea un dac pe columna lui Traian, imaginați-vi-l puțin mai scund apoi îl veți vedea pe tata.

Așa era și așa mi-l amintesc, așa îl văd acum pe dânsul. Nervos din fire, agitat în permanență, având câte ceva de făcut. Iar când nu mai găsea ce să facă, chema zugravii, ca să văruiască din nou casa. Prezent peste tot cu firea-i năvalnică, se descărca pe mobile mutându-le dintr-o cameră în alta, rearanjând, ca peste o lună, cel mult două, să le repună la loc. Mama, biata, avea de tras curățând după el. Nu că nu ar fi ajutat-o, plăcându-i să facă pe gospodina, pot să mă laud, deoarece de la el am învățat să spăl și să fac mâncare, fiind el însuși un bun bucătar.

Era atent până la ultimul detaliu, metodic, dar nu de o meticulozitatea militară, ci una împrăștiată. „În dezordine, zicea el, există întotdeauna ordine de știi să o faci”. Distins în modul de a se îmbrăca și de a purta o conversație, dur, dar totodată duios, harnic, dar nu de acea hărnicie care îl face pe om să uite că mai trebuie să mai și trăiască. În tinerețe mai puțin creștin, dar nu ateu, mergea la biserică din Crăciun în Paști, dar preotul venea la noi în casă nu numai de Bobotează, ci și cu alte ocazii sau cu alte treburi. Creștin convins apoi, până la ultima suflare, tata mi-a insuflat iubirea de aproape și mila creștinească. Născut în Maramureș, dânsul nu a uitat niciodată locul de unde venise, la noi acasă în permanență spunându-se în loc de Strîmtura (locul natal), acasă.

Întotdeauna primitor, pentru neamuri mai mult sau puțin apropiate ori, fie doar pentru un ins de „acasă” și

nu numai de „acasă”, mulți alții ce-au bătut la ușă au și intrat, străini sau necunoscuți, cu toții era primiți.

Precum se vede, nu pot să îl descriu fizic pe tata, deoarece pentru mine, la fel ca și pentru orice copil din lumea asta, mai ales băiat fiind, tata este tata, model de bărbăție și ultim cuvânt în casă (chiar dacă acesta era: *no bine dragă*).

Îl văd acum la gura sobei, punând un lemn pe foc: meticulos, împinge jarul, ca să nu cadă pe tăvița dinaintea teracotei. Îl văd acum cu ochii dinăuntru, deoarece știu bine că el nu mai există, fizic nu mai este, dar amintirea lui mi-e vie și acum după mulți ani. Îl revăd cum dimineața, pune ibricul de cafea la foc, cum ia Snagoava și-o aprinde, apoi ne pune mie și sorei mele pachetele pentru școală. Îl văd în curte chinându-se cu motopompa să scoată apa din beci, la masa de scris, deoarece venea mai întotdeauna cu fișe de magazie ce trebuiau rezolvate până a doua zi. Nu pot și nici nu vreau să uit zilele în care tata ne scotea la iarbă verde, nu că nu am ieșit și fără el, ori după ce a plecat dintre noi, dar erau zilele cele mai frumoase, speciale zile. Nu-i uit nici pe frații Petreuş, ce-și spărgeau bojocii în boxele pikup-ului. Nu pot uita încrederea insufletă, lăsându-mă în clasa a IV-a fiind, să fac de unul singur călătoria către bunici, cu trenul, cam vreo 500 km, cu două schimbări, la Teiuș și Carei, lăsându-mă să-mi cumpăr singur biletul și dându-mi bani de cheltuielă, cadouri și pentru dus și întors. Cum pot să-l uit pe cel ce mi-a spus mai mărișor fiind: „banii, dragul tatii, se câștigă prin muncă, fie ea fizică sau intelectuală, mai grea sau mai ușoară, dar numai prin muncă, restul este furt și furtul se condamnă fie de oameni, fie de Divinitate. Dacă furi ești un stigmatizat”.

Cum și de ce să-l pot uita? Tata, ori de câte ori pleca într-o călătorie, lua cu el valiza mai mult goală, excepție făcând mersul „acasă”. Iar când se întorcea, valiza îi era plină cu de toate, hainele lui făcând obiectul unei plase. Printre cadourile pe care le făcea cu atâta dărnicie, în permanență în bagaje erau prezente și cărțile pe care le primeam eu și Cristina, sora mea. A fost un exemplu nu numai pentru mine, dar și pentru mulți alții care au trăit în jurul lui.

Ca exemplu vă relatez următoarele: „Nu cu mulți ani în urmă, am fost plecat undeva (tot de la tata am moștenit pasiunea călătoriilor cu trenul). În compartimentul în care aveam loc, era și un om care venea din aceeași direcție cu mine, discutând discuții, vorbe de doi bani, spuse doar ca să avem ce discuta, să ne treacă vremea până la destinație, cum bine ne șade nouă românilor,

Am aflat că acel om era un vechi colaborator de-al tatălui meu. Nu mică mi-a fost surpriza când acel om îl descria pe dânsul ca pe un neamț după ordinea în care îi plăcea să lucreze și ca pe un jidan după modul în care făcea tranzacții. Nu ale lui, ci ale firmei la care lucra. Nu l-am văzut până atunci pe acel ins și nici după aceea nu am mai avut ocazia să-l mai văd, dar el îl văzuse pe tata. Eu îl vedeam altcumva, blând, calculat, iritat când greșeam, binevoitor, gata să ajute, dar totodată foarte hotărât în deciziile luate. Dar eu, nu am văzut niciodată în el altceva decât pe Tata. Mândru din fire, ar fi dorit tot binele din lume copiilor lui, dar nu a mai apucat să vadă acel bine. Se mândrea cu cei din neamul lui, cu toți acei ce făceau ceva în viață, cu cei ce lăsau un semn al trecerii lor pe pământ. Cred că și el ar fi vrut să lase, de firul vieții nu i s-ar fi rupt prea repede. Îl revăd cu cât drag am stat de povești atunci

când m-am întors din armată, dar îl revăd și plângând, ori de câte ori o dădeam în bară. Mă încuraja în stilul lui spartan și mă făcea să merg mai departe, făcându-mă să uit că este greu; glumind, mă împingea înainte.

Acum că este dus, îi simt lipsa, am nevoie de el, aș mai dori un umăr pe care să plâng, aș mai vrea să fie aici, să mă certe sau să mă laude, depinde de ce și depinde de cum.

Dar nu mai este, îl văd cu ochii minții, dar nu-mi mai poate fi aproape. Îmi este atât de dor de el...

Da, tată, cât îmi doresc să îți întind o mână, să simt cum și a ta mână o strânge pe a mea, că lacrima ce cade pe pământul umed nu este-n van, că este primită de tine, tatăl meu, să știu că sunt iertat. Iertare-ți cer, părinte al meu, căci am greșit în astă lume, nu am greșit prea mult, prea tare, dar am făcut-o și sper să fiu iertat.

Îmi este greu fără tine, dragă tată!

Amarnic de dor îmi este de tine, dragă tată, mă doare și mă arde dorul de tine, e trist de greu fără de tine.

Soba e fierbinte, e cald și bine-n casă, afară bate vântul, e frig și ger, eu mă gândesc la tine, dragă tată.

De ce nu ai mai pus un lemn în soba din camera mamei? Îmi pare că mă întrebi, dar nu este așa, tu ești tăcut și-n țintirim niciun foc nu arde la noapte.

Adio, drag părinte, eu sper să ne revedem când o vrea Domnul. Să-mi poți spune că ești mândru de mine, iar eu la rândul meu să te pot strânge în brațe. Atunci, nu cred că-ți voi spune multe, nu cred că aș avea multe de spus, dar sigur îți voi spune, precum ți-am mai spus: TE IUBESC, TATĂ.

În amintirea tatălui meu...

Dan, fiul tău...

Cristina

Îmi doream atât de mult să-mi pot descrie sora, am gafat atunci când am început s-o descriu pe cea ce este și va fi SORA mea Cristina.

Sunt atâtea sentimente ce vor să iasă la lumină, încât nu pot să le prind. Dar cred că am descris-o pe Cristina.

Zbucium de sentimente, vânt cald de primăvară ce strânge frunze moarte pe alei, făcând curat în urmă-i. Atentă când crezi că nu te bagă în seamă. Dar sunt atâtea de scris...

Nu pot să o prind în foi de carte, nu cred că ar sta nici tipărită, așa că închei.

Îți mulțumesc, soră dragă, mulțumind Tatălui Ceresc că am privilegiul de a te avea soră. Să-mi trăiești!

Bătrânul dascăl

Zilele trecute, stat-am de vorba vorbelor, spuse doar așa, de trecerea vremii, cu un fost dascăl, de la liceul la care am studiat, prin optzeci și ceva. Am realizat trecerea vremii; a vremurilor trecere, o realizasem de mai mult timp, observând albul părului dascălului; am înțeles cât sunt de bătrân.

Melancolie de vremi trecute m-au prins acum în mrejele lor. Nu melancolia fostei orânduiri comuniste, (iertată-mi fie spusa, dar nu regret din ceea ce a trecut, decât anii tinereții) de bine o fi fost, nu a fost bine decât pentru unii. De a fost rău, a fost pentru cei mulți, dar... asta este. În perioada în care un politruc de la cenzură era cel ce

impunea cine publică și cine nu (chiar de tipul nu avea nici liceul terminat), fericit erai dacă îți puteai citi ceea ce ai scris într-un cenaclu literar, sau între prieteni ori confrăți de scris, putând să arunci apoi ce scriseseși până atunci, la coșul de gunoi sau în foc. Tot în acea perioadă, în care dacă aveai o invenție făcută puteai să o pui în practică doar dacă aveai carnet de partid.

Cum scriam, în acea perioadă, preda la liceul „Aurel Vlaicu” acest dascăl. Spun dascăl deoarece nu numai că era un profesor ce își știa meseria, ca mulți alți profesori de la școlile oraștiene, dar era și un pedagog desăvârșit, nu avea momente de ezitare în predare, dar nu numai că preda, dar ne și expunea din vasta-i cultură, făcându-ne să vedem din fizicienii și din formulele expuse la lecții, niște oameni ca noi, iar din lecțiile predate, lecții de viață. Ne bucuram atunci când credeam că am scăpat de-a fi examinați, atunci când unul dintre noi venea cu un montaj electronic; apoi cu mulți ani după, am văzut cât de bine mi-au prins lecțiile practice.

Tocmai în acea perioadă, acel dacal despre care am relatat mai sus, era acel om ce ne numea pe noi elevii, domni, el nu folosea în raportul dintre elevi și profesor niciodată cuvântul tovarăș, din contră, avea curajul (deoarece doar curaj putea fi numit în acea perioadă să spui cuiva domn), de a-și începe lecțiile cu cuvintele: „începem domnilor!”; pentru noi, domnule elev, erau cuvintele cu care dânsul ne făcea atenți sau cu care ieșeam la tablă; domnilor, era cuvântul magic prin care dumnealui ne făcea să fim atenți la ce spune sau face; de la dânsul știu care este diferența dintre domn și om.

Era un acel om, cum frumos zicea Dostoievski, ce stârnise vâlvă în jurul numelui său și a felului de a fi,

încât ar fi inexplicabil să nu ți-l reamintești peste ani. Având o cultură generală extrem de vastă (aici pot spune că întrecea mulți dintre colegi și mai toți erau foarte bine pregătiți), reușea prin lecțiile dânsului, nu legate numai de știința predată, să dăruiască o dragoste anume pentru materiile exacte. Cum spuneam, preda o știință, deoarece cum pot numi altcumva fizica, acea materie, nu dragă la început mie, dar la sfârșitul liceului, devenită o materie interesantă datorită actului pedagogic pe care acest profesor îl făcea.

Mai era recunoscut în școală și pentru viteza cu care mergea... feritu-te-o sfântul să fi intrat în fața lui când trecea pe culoar, sau mai grav, să te fi interpus între el și ușa clasei lui, te puteai considera strivit, atât la propriu cât și la figurat, deveneai atât de mic fizic și psihic, încât îți venea să mori.

Acesta era în anii tinereții mele bătrânul și totodată veșnicul tânăr dascăl Ioan D. Valeriu Aristotel, „Aristo” cum îl numeam noi, elevii, și pe care cred că ai mei concetățeni, mai bătrâni sau mai tineri, l-au recunoscut; nu pot să mă abțin să nu îmi reamintesc de Einstein și a lui $E=mc^2$, ce mi-a rămas proaspătă încă în memorie tot datorită fostului meu profesor, dragului meu dascăl.

Au fost și cred că mai sunt și astăzi adevărați pedagogi, ce au știut și vor ști să educe o nouă generație, de aceea, salut odată cu dascălul meu, generația ce-a trecut, iar printre cei ce au rămas încă la catedră, generația ce vine.

Nu pot să trec mai departe pe stradă atunci când îmi văd foștii profesori, atunci când îi văd bătrâni și gârboviți, bolnavi și stresați de ziua de mâine, pe ei, ce i-au format pe cei ce conduc astăzi.

Aici nu scriu numai despre dascălii mei, dar și de ai voștri, domnilor parlamentari, foști și actuali miniștri, foști și actuali președinți. Nici unul nu ați fi ajuns acolo unde sunteți fără un dascăl la fel ca IOAN D. VALERIU A. Iar ca și el au fost cei mai mulți ai mei dascăli, de ei îmi pare rău...

Haiducul

Îmi amintesc cu o deosebită plăcere de basmele copilăriei, pline de Feți Frumoși, Ilene Cosânzene, balauri și haiduci. Haiducii, fie ei ai lui Toma Alimoș sau Pinteaua, aveau cu toții ceva monden. Nu am auzit de haiduc urât ori slab, erau cu toții frumoși, vânjoși și întotdeauna puși pe fapte mari. Copilăria mi-a trecut și odată cu ea, plecat-au și basmele. Anii s-au dus și nu mi-a rămas altceva de spus decât „Unde ești copilărie?”.

Trecând de la una la alta, încerc să revin la oile noastre și să scriu despre „haiducul modern”, acel om ce trăiește în contemporan. El nu este mai puțin chipeș, doar are la dispoziție sălile de fitness din capitală; nu mai are cal, dar ține hățurile cailor putere ce pun în mișcare o limuzină (fără T.V.A.). Vânjosește până peste poate, se ia la trântă cu legea și chiar o și învinge, ciupind pe ici pe colo cât poate și de unde i se dă locul, fără a ține cont de la cine ciupește. De pus pe fapte mari oricine în astă țară poate fi pus, cât timp în fruntea ei stau neaveniți. Atâta timp cât mai poți duce cu zăhărelul un „Nimic” ce nu știe nici măcar cum îl cheamă, dar este pus să conducă, să aibă-n grijă soarta unor oameni cu toate că numele propriu îți arată ce este de fapt, adică un „Nimic”.

Haiducul modern nu ia de la bogați să dea săracilor,

dimpotrivă ia de la stat (că tot este a nimănu și tot plătim toți taxe) și bagă în buzunarul propriu. El nu stă la drumul mare, îl vezi pe culoarele tribunalelor, așteptând ca *Nimicul* ajuns prin diferite cumetrii într-o funcție în care poate greși, să se „prindă”; În acel moment, haiducul făcutu-s-a cu arginți. Din toată povestea nu pierde și nici nu suferă nici *Nimicul*, ce nu a știut să-și facă bine treaba și nici haiducul nostru ce se va înfrupta cu voluptate din despăgubirile date de tribunalele internaționale în numele „dreptății” sale. Despăgubiri ce nu le va plăti *Nimicul*, ci un întreg popor ce geme-n sărăcie.

O, voi zei ai Olimpului, bucurați-vă și vă uitați cât de bun este haiducul, cum a curățat de la buget banii alocați pentru un an unui azil de bătrâni. O, voi „Nimici”, plecați din lumea asta, să nu ne mai jecmănească haiducii ce bine se-nfruptă din prostia voastră!

Nu ne mai încurcați, lăsați-ne!

Adio poveste cu haiduci, am crescut mare... Acum prefer în locul micimii voastre, povești cu „Făt Mișto” și „Leana” de la Vacanța Mare.

În ape tulburi...

Vai ce dor îmi e de tine, măi salamule cu pâine... Ce? Ce vrea să fie și asta?

Nu-i baladă și nici oda rănitului în bătălia cu inflația și sărăcia, ci este una din perlele celui ce este și va mai fi, pescarul ce nu prinde mai niciodată pește, dar nu vine niciodată cu ranița goală de la pescuit. Îl știți sau mai

bine zis, cine nu îl știe pe cel ce întreba cândva din boltă²⁹ în boltă: „cumpărați pește?”

Urla cât îl țineau răunchii și nu că ar fi trebuit sau că ar fi avut nevoie, dar parcă i-ar fi plăcut să se audă pe el și să nu îi mai audă pe alții. Țipătul era unicul lui mod de negociere, altfel nu ar fi știut. Părându-i că toată lumea își duce viața doar prin al lui pește, nu era mulțumit de nu îi ieșea din negociere la fieștece³⁰ kil de pește și lui un deț³¹ de rachiu. Rănit în amorul propriu era, de nu îi ieșea „pasența” și nici nu se lăsa înduplecat cu una cu două. Nu puteai cere mai multe de la el și îl lăsa în plata Domnului spunându-ți: „Ăsta-i Osman și dă-i pace, altu' mă-sa nu mai face”. Daniel (ăsta îi este realul prenume cu toate că puțini știu asta), deci Daniel spuneam, face parte dintre acei oameni nenorocoși în viață ce se apucă de toate și de multe altele și nu termină nimic. Este acel om „nu mare la stat” și bun la sfat, nefiind întreg la trup, (ochiul cu cataractă îi dă un altfel de șic) și cred că nici la minte. Având o gură cât o șură și o sonoritate de ar fi putut să vestească cu ea reînvierea morților, haios și plin de șiretlicuri, blând dar prost la beție, în ultimul rând dar nu și cel din urmă, un mic hoț, ăsta era și este Osman. Nu pot să spun că îmi este dor de el dar parcă aș vrea să-l mai aud cum își striga morții în noaptea de Înviere de parcă ar fi făcut apelul nominal un ofițer beat, în armată. Nu cred că poate trăi un om la infint, la fel și Daniel își va găsi sfârșitul, dar până atunci, te salut frate Osmane, iar pe acolo pe unde umbli să ai sănătate!

²⁹ magazin

³⁰ fiecare

³¹ 100 ml

Vasile

VASILE Vasile!!!

Vasile, taci Vasile!

Nu, nicidecum nu e vorba de acel Vasile al amicului Florin, nu-i vorba nici de Vasile din guvern este vorba de un singur Vasile. Deci despre Vasile... Vă mai amintiți de Vasile, înalt, deșirat, buzat, mirosind mai tot timpul a alcool și urină, dar bun la suflet și darnic; ăsta era Vasile.

Despre acel Vasile și despre cei ca el doresc să scriu aceste rânduri, care mă dor amarnic de tare. Vă spun și de ce: pentru că l-am cunoscut pe Vasile, pe unul dintre acei mulți Văsii.

Nu l-am uitat pe Vasile, acel om care în fiecare dimineață ne cerea un ban, o sută de lei vechi, de acela ce în marea-i mărinimie împărțea din sticla de spirt cu Toni ori cu alții asemenea lor. Acel care împărțea puțina-i mâncare de la cantină cu păsările ori cu câinii comunitari, de nu cu cei mai sărmani dintre oropsiți.

În graba zilnică uităm să mulțumim celor ce ne ajută, ființe dragi, amici și nu de puține ori necunoscuți. Uităm să spunem „mulțumesc”. La fel și eu am uitat să pun o lumânare la crucea celui ce a fost Vasile. De trăit a tot trăit, ani, câți Domnul i-a dat; buni, răi, cum fostu-i-a soarta. Dar nu despre asta voi a scrie aici, ci despre OAMENII ca acel Vasile despre mulți alți Văsii.

De ce despre ei? Deoarece în noi mai zace și omul, scorpia fiind vizibilă zilnic printre noi. De aceea, poate nu vedem în Vasile omul, nici în el dar nici în cei ce îi avem aproape. Fie el alb, negru ori galben, Vasile ca toți Vasii din urbea noastră, trece nevăzut și este uitat a doua zi după ce

a plecat dintre cei vii. Sunt mulți... Trăiesc ca vai de lume, de cele mai multe ori făcând umbră degeaba pământului, având rolul de a ne aduce aminte că viața mai trebuie și trăită, nu lăsată să treacă pe lângă noi ca un rapid prin haltă. Să ne aducem aminte ca la bine să răspundem cu bine, iar la palmă cu celălalt obraz. Acesta este rolul lui Vasile și a celorlalți Văsfi de felul lui; rolul acestora e să ne facă să ne pese de noi, de ei și să nu uităm că suntem oameni.

Vasile, și de dincolo de mormânt, vorbește, Vasile!

Drum bun, amice, drum bun!

Aflat-am astăzi că unul dintre cei pe care-i știam printre noi nu mai este. Un om.

Vestea venit-a năpraznic, la fel oricărei vești de felul ei. Ascult „Hotel California”. Acel vechi amic, cândva o cânta, mai fals puțin și nițel mai altfel.

Eram la un bal, unul dintre multele baluri și nedei ce aveau loc atât de des pe tot cuprinsul zonei noastre. Cântau mai multe grupuri, iar într-unul dintre ele putea fi găsit și cel ce s-a dus. A fost unul dintre acei nebuni frumoși la suflet, acei nebuni care fac să vibreze totul în jurul lor, răspândind din firea lor boemă acel parfum cu iz de violete, al amintirilor dragi, uitate într-un sertar din acel dulap interior la care nu umbli decât atunci când visele nu îți dau pace, sau când vine acel „ceva” din exterior și te face să îl deschizi.

Acel „ceva” era și amicul. Prieten al celor ce înțeleg sau au încercat să înțeleagă freamătul unei corzi de chitara ori clinchetul cinelului. Așa fost-a acel suflet ce clocotea

încontinuu încercând din toate, făcând din toate. În lupta pentru supraviețuire a făcut tot ce putuse încercând tot ce știuse. Nu puțini sunt aceia ce își amintesc și azi de vechile agape ori mai noile seri de karaoke.

Nu poți uita năvalnica-i fire, căutător a tot ce putea fi cunoscut, iar de puține ori când nu îi ieșea un lucru cum ar fi dorit, improviza, făcea mici ghidușii care îi erau caracteristice, chiar dacă reușea să rupă o coardă la chitară sau să ardă un terminal de calculator, toate le făcea în așa fel încât ți-l aduceai aminte multă vreme, smulgându-ți un zâmbet, uitând de pagubă, zicându-ți că doar lui i se putea întâmpla asta, altcuiva, nici să încerce o viață. Avea acel dar, pe care doar ghinionistii și boemii îl au, darul de a nu strânge pentru sine nimic material ci doar să-și facă comori în cer. Era un adevărat Phoenix care renăștea din propria-i cenușă, în care de multe ori mulți dădeau cu piciorul.

Poate ați recunoscut că încerc să îl descriu pe cel pe care toți îl știm drept Charly, puțini fiind aceia ce îi cunoșteau numele în întregime. Dar ce rost mai au numele personale când la noi în oraș Charly a rămas la fel ca o marcă înregistrată, la care doar firea-i năvalnică și-a dat aportul?

La Mercedes au lucrat nemții zeci de ani să-i dea mașinii marca, lui Charly nu i-au trebuit atât de mulți să ajungă pe același postament e marcă (chiar dacă asta este doar pe plan local), „marca Charly”.

Adio ție îți spun, cel ce m-ai făcut să știu că dintre tigăi, doar cinelul nu se folosește la gătit, iar printre buruieni mai sunt și flori.

Drum bun amice, drum bun !

Africa din mine

„În fiecare dimineață, o antilopă se trezește în Africa și în fiecare zi știe că trebuie să alerge mai repede decât leul dacă nu vrea fie mâncată, ca a doua zi să se gândească la a doua zi.

În fiecare dimineață, un leu se trezește în Africa și în fiecare zi știe că trebuie să alerge mai repede decât antilopa dacă nu vrea să moară de foame, ca a doua zi să se gândească la a doua zi.

În fiecare zi, cineva se trezește și nu numai în Africa și în fiecare zi știe că trebuie să alerge mai repede dacă vrea ca a doua zi să se gândească la... a doua zi”!

Am găsit replica asta la sfârșitul unui film, nu mai știu care, m-a marcat nu acțiunea în sine, ci aceste cuvinte. Animalelor le este simplu, știu că-n fiecare zi trebuie să facă ceva, să fugă, să rumege sau să rupă, să sfâșie ori să moară.

Mie ce-mi este hărăzit în astă Africă?

În fiecare dimineață mă trezesc și după scurta-mi conversație cu Mântuitorul, dau leului dintr-o bucată de antilopă, sub formă de cafea și fum de țigară, apoi fug. Fug spre vremelnicele-ndatoriri ce mi se pare că de la mine leul lumii le așteaptă; astfel, dau iar jertfă bucata de antilopă pe altarul cotidienei nebunii. Bucăți din mine răsrfrânte-n timp și semeni. Alerg apoi spre magazine, atenta antilopă din Africa cea mare nu are a se teme decât de leii cei flămânzi, flămânzii-mi prădători mă-mbie în suave măști pe palide fețe cu marfa lor, ei nu vor carne, ei o vând, ar vinde și suflete, dar nu le stă în putere; pe bani cumperi doar marfă și ei în asta se afund. Parcursul vieții te face să întâlnești mulți oameni și dintre ei există o persoană care nu este ca

toate celelalte. Este acel cu care ai putea să vorbești ore în șir și să nu te plictisească, acel căreia ai putea să-i spui lucruri fără să te judece, acel pe care nu-l vei lăsa să-ți scape niciodată.

Mai apoi, alerg de hienele flămânde ce pândesc; ele nu au curajul leului să atace, nu fug după pradă ci așteaptă un dărab de hoit pe care vremea-l lăsase în urmă-i, eu l-am uitat, dar ei îl aduc pe tapet, dându-i trecutului valoarea zilei de actual, de hrănesc hienele mele cu amintirile ce dor, au sadica plăcere de-a veni în haită să-nfulece. Trăiesc din trecut ca să nu poată vedea viitorul, sunt prea mici și slabe pentru ziua de azi, de privit în ochi, nici vorbă să te poată privi, nu au demnitate, ele doar îți mănâncă nervii tocând ce a trecut, dorindu-te jos acolo în cloacă, că doar, cum poți tu să nu fi parazit când ele sunt, de ce să ridici capul, de ce să fi tu însuși, de ce să alergi spre mai bine, când trebuie să te ferești de hiene? Astfel, mai dau leului un crâmpei de antilopă, un ceva scris să poată citi. Aci, în Africa din mine, în fiecă dimineață, un leu rage ca antilopa să fugă, cum și eu fug.

La amiaz', fug din căldura Africii, mă trag la hodină³², dar leul, leul nu se oprește, mai vrea hrană, el, prădătorul, nu cere, vine și o ia. Din liniștea-mi sufletului rămâne o scrijelitură, din tot se-nfruptă el. Îmi ia, hapsânul și foile scrise și gândurile ce nu au prins viață. Încercări mentale de răzvrătire, mai bine zis repunere în adevăr, nu leul a trăit în locul meu, el lasă acvilelor din hoitul de povești și vorbe, fără să simtă o singură clipă ce am simțit eu.

Seara, ei, seara, nu știu ce va mai face leul, sunt

³² odihnă

doar la amiaza Africii dinluntru-mi. Las Timpul să decidă de va mai fi o seară și o zi a sufletului meu. O certitudine am din fugă-mi reținută: o să-l ascult doar pe cel ce-mi vorbește cu ochii, o să-l înțeleg doar pe cel ce îmi atinge sufletul fără ocolișuri și o să mă implic doar atunci când am încredere deplină în cineva. Și mâine:... „de va mai fi mâine... o să mai dau și mâine prinos de rugă Creatorului și jertfă de cuvinte-nsâgerate leului.”

Antilopele Africii fug zilnic, dar nu zilnic un leu se hrănește cu ele. Însângerate vremuri, sofisticatul leu. Cu toată-mi fuga în Africa mea, am iubit, am pierdut. Mi-a fost dor și milă, dar am rănit, am avut încredere, dar am făcut greșeli. Din toate acestea, cel mai important, am învățat! Am învățat să mulțumesc zâmbetului ce-mi face ziua lumină, am învățat să mă ridic atunci când cad și de cad, iar să o iau de la capăt pentru că nimic nu mă oprește să stau drept, cum nimic nu mă oprește, căzut fiind, să stau în tină. Am învățat că trebuie să știu să mor și să-nviez în fiecă zi, deoarece viața-i continuă moarte...

În fiecă zi, în Africa, o antilopă fuge de un prădător, cum în fiecă zi, Africa-mi renaște.

Despărțirile care rod

Viața mă face uneori să-mi revăd trecutul, mă uit peste umărul vremurilor trecute și nu pot să nu scap o lacrimă de sânge din sângele lăsat de vraciu din trecut, să-mi scadă tensiunea. Las lacrima să cadă pe pământul jilav de atâtealacrimi, las gândul liber să-mi zboare în trecut și îmi revin în ochii minții toate (sau aproape toate), paginile nescrise ale cărții memoriei mele de om ce

uită și iartă. Atunci când eram copil, îmi doream ca timpul să-mi treacă mai repede, ca ziua să fie lună, iar luna, ca în poveste, un an.

Timpul trecea prea încet pentru mine, iar tutela părintească îmi era un chin. Prietenia celor vârstnici îmi părea o simplă joacă din partea lor, iar sfaturile păreau doar dădăceală și nu puteam să cred că ei îmi doreau doar binele, nedorind să mă lovesc cu „capul” de aceleași lucruri de care ei s-au lovit neascultând de cei ce odinioară îi învățaseră și pe ei.

Amintirile acestea dor și nu cred că există un om pe Terra, să nu simtă la fel și totuși fiecăruia în parte ni se pare că doar nouă sau doar „mie însumi” mi se poate întâmpla. Timpul trece și anii se duc, vine o zi când timpul trece prea repede, când o oră pare să fi trecut ca o secundă, când trecerea anilor nu o mai vreau, atunci când totul este prea rapid și viața mi-a trecut în van (ori poate mi se pare).

Când tânăr ești, totul îți pare posibil, nimic nu îți poate sta în cale, timpul nu are limite superioare, iar viața, oricât îți este de grea, ușoară ți se pare. Atunci alegi, la fel ca cei mulți, să trăiești doar clipa sau să trăiești pentru tine la fel de mult ca și pentru alții, copilăria poate fi influențată, iar cei ce pot schimba asta, sunt acei ce spus-am mai înainte, că dau sfaturi, acele sfaturi pe care nu le digerăm cu gândul, iar faptic nu le săvârșim mai niciodată. Atunci apare partea frumoasă a vieții. Acum, vin cei ce desăvârșesc partea cea mai grea, aici intră în scenă adevărații prieteni, acei ce ne dau tot ce au mai bun în dânșii. Acei oameni care ne deslușesc adevărurile ascunse ale unei meserii pe care, deși am învățat-o la cursuri, n-o putem pătrunde bine fără a-i cunoaște adevăratele taine. Aici și acum le revine rolul adevăraților dascăli de viață, fie

profesori, ingineri, sau simpli oameni de pe lângă noi. Ei sunt cei ce au lăsat și în mine ca în atâția alții un sâmbure de adevăr; ei nu clădesc ceva ce să se vadă, dar lasă în fiecare și cu fiecare clipă, un bob de înțelepciune, un mugur de adevăr. Sunt acei ce zic unii, că de nu-i ai acasă, să-i cumperi, iar de îi ai să ascuți de ei, sunt prietenii mai vârstnici. Acei cu adevărat Oameni - și scriu cu „O” (mare) – pentru că merită mai mult decât o majusculă, ei merită toată stima și dragostea mea. Lor într-adevăr, acum le este greu să se mai scoale dimineața, să își privească în oglindă chipul plin de riduri, le vine greu să își spună durerea, iar eu, acel ce am primit de la ei tot ce au avut mai bun, nu numai că uit de dâșii, trăindu-mi clipa ca pe o viață, dar nici nu le aduc nici cel mai mic prinos de recunoștință, spunându-le că-i simt aproape, că mai au încă nevoie de ceea ce ei au de dat mai mult: un sfat ori o vorbă bună.

Le simțim lipsa doar atunci când pleacă, fără gălăgie și fără a atrage atenția cuiva. Se duc și atunci îmi readuc în gând un sfat, o vorbă de spirit, o glumiță sau și mai mult o zi însorită la pescuit. Tăcerea lor de dincolo de moarte îți aduce și tăcerea ta, nu este o liniște prevestitoare de furtună, ci liniștea din adâncul sufletului. Ea poate fi asemănată cu acea tăcere siderală a universului dinainte de marea zi a creației, acea tăcere ce desăvârșește ceea ce ai creat, în inimă, în suflet și în toată viața.

Plecarea lor ne reamintește că și a noastră plecare este aproape, că nu poate, ci sigur într-o bună zi nu vom mai fi. Reamintindu-ne că nu vom fi veșnici și de ceea ce ei ne-au zis, că într-o ziii... Învățând de la ei nu numai meseria am reluat-o ci și din sufletul lor o bucată mai mică sau mai mare am luat. Iar amintirile ne fac să retrăim acele clipe ce nu vom vrea niciodată să le trăim. Adio spun vouă, prieteni

dragi, ce nu mai sunteți, iertată-mi fie uitarea ce voi ați semănat-o în sufletul meu (cum Sadoveanu o scrie), purificat în focul cel veșnic al amintirilor, o creangă de aur răsări-va. O creangă cu roade de aur ce nu îmi pot fi luate de nimeni și asta nu pentru că ar fi păzită de sofisticate sisteme de securitate, ci doar pentru că amintirile nu îmi vor putea fi șterse niciodată.

La revedere și drum bun vă zic. Odihna să vă fie în pace. Iar tot ce de la voi am învățat și ce în suflet ați pus, acolo va rămâne până ce ne vom revedea.

Vă mulțumesc, cu toate că e poate tardiv, dar cred că și de acolo îmi sunteți mereu aproape.

File de rumeguș

Salutul meu ție, celui ce vei citi aceste rânduri; te salut și te compățimesc. Salutul meu îți este adresat, deoarece salutar este faptul că mai vrei să și citești, totodată, te compățimesc pentru că, nu cred că vei găsi ce cauți, în scrierea aceasta.

Aș vrea de pot, să mă descriu, dar nu știu cum. Nu voi să las pe alții să strâmbe ori să îndrepte imaginea mea. Nu mă înțeleg eu pe mine însumi, așa că nu văd cum m-ar înțelege ceilalți? În mine trăiesc mai mulți alții, mai multe vieți trăite sau nu, conviețuiesc în mine; cred că nu sunt singurul ce simte așa, dar cum zicea oarecine „în mine conviețuiesc și alții asemănători mie, (doar fizic) dar fiecare are un cu totul alt mod de a gândi, un cu totul alt caracter”. Adevărat vă scriu, nu împărtășesc teoria, dar practic, numai așa pot să descriu cum sunt și ce simt. Numai așa pot face inteligibilă trecerea bruscă de la vorbe

sau fapte mai puțin ortodoxe, la aceleași vorbe sau fapte, lucruri sau gânduri în care devin mai catolic decât orice papă. Numai astfel pot înțelege și totodată pot face înțelese contrariile dinăuntru, sau cele aparente.

Diferențe. Ori, cum aș putea numi trecerea bruscă de la visarea cu ochii deschiși, la realitatea ce uneori (și în ultima vreme tot mai des) este foarte crudă? Cum altfel aș putea înțelege diferența între mine, cel ce dă celui ce cere, ajută pe cel neajutorat și mine, cel ce dă cu sudalme după cerșetorul din colț? Cum aș putea face înțeleasă lenea la un tip energic, căruia nu îi plac lucrurile făcute doar pe jumătate? Numai conlocuirea nefirească a mai multor „Dani” într-unul singur mă poate face să înțeleg cum pot trăi atâtea stări diametral opuse una față de cealaltă. Numai așa pot să înțeleg cum încap într-un singur om dragostea și ura.

Doar așa pot trăi așa numitele „clipe de rumeguș”, clipe ce schimbă esența faptelor, secunde, minute, ore, chiar ani, ce formează un tot unitar o „clipă de rumeguș” – trăire sau drum regăsit. Acele clipe ce mă pot face să înțeleg și să trăiesc, mai multe sentimente deodată, mai multe schije din bomba numită trăire, frânturi din mine, suflet bucați, fărâme de viață. Sunt fluidul din suflet. Mesianică alunecare (deoarece Mesia se traduce prin cel uns) spre viața dinăuntru, gânduri ce bat la poarta cea mică a minții, urmând calea cea strămtă. Clipe ce se scurg rapid la fel rumegușului la gater, la fel nisipului printre degetele mâinii, lăsând în locul sentimentului, faptei, lucrului, trăiri care denotă ură și răutate. Bunătate, iubire și tot ce arată a faptă bună.

Stranie fire schimbătoare, ce mă poate înălța așa cum zicea un bătrân moș odată: - „să trăiesc în fiecare zi o

clipă de rai”, ca apoi tot acea fire vulcanică să mă facă să pot trăi restul zilei iadul cotidian. Înălțătoare cădere, generoasă avariție, miloasă ură și alte astfel de trăiri îmi fac viața să nu fie banală. Sunt prost uneori, atât de prost de nu știu cum de nu dau în toate gropile lumii acesteia, iar alteori am prezență de spirit, idei și alte giumbușlucuri. Toate aceste trăite într-un singur trup, dar în alte stări, în cu totul alte clipe. Oare or fi de rumeguș?

Recunosc, sunt la limită cu toate, practic extremele, trăiesc zilnic un sport extrem, cu toate că nu îmi prea place, dar nici nu îmi doresc calea de mijloc, acea cărare bătută de cei mai mulți. Nu pot și nu îmi doresc să trăiesc în mediocritate. Nu fug după ele dar îmi plac „clipele de rumeguș”, acele clipe ce se scurg rapid ducându-mă dintr-o extremă în alta. Clipă trăită împreună cu un cuc care cântă și cântă: cu-cu, cu-cu, cu-cu... poate primul cuc a tăcut demult, un altul răspunde, apoi un altul și altul și altul... și tot așa.

Număr anii ce vor să vină: unu, doi, trei... zece... o sută... o mie... sunt tânăr și voi trăi... la infinit... zice cucul, cucii? Nu pot să le disting glasul, nu sunt ornitolog, dar clipa îmi place, are acel iz aparte de nesfârșit, mirosul deosebit al „clipei de rumeguș”. Eternitate? Extremă? Trecere între una și alta. Trecere bruscă între a fi și a nu fi. Spații și timpi, teleportate între animal și mine. Diferență între caiet și scândură, între scândură și pom, între pom și arbustul ce cândva va fi pom și pomul la rândul lui nu va fi om. Imposibilă unire între mine și plantă. De „rumeguș clipă”.

Esența trăirii, restrânsa diferență... Ori poate lumină-n drum și Domnu-n gând!

Cuvinte ștrincănite³³

Adevărat, coșetez cuvinte, le iau de ici, de colo, le strâng la un loc, grămadă de gânduri. Apoi caut. Caut andreele potrivite și diferite culori. Căutarea andreelelor este o treabă relativ ușoară, se întâmplă să le găsesc foarte des și de multe ori le folosesc pe aceleași, uneori trebuie să aștept andreele potrivite, pentru firul vorbelor ce-n nepotrivit răbufnesc, așa că aștept.

Problema este culoarea, nu pot lucra fără culori, iar de nu sunt culori potrivite, sau care mie îmi displac, nu lucrez, nu pot să o fac. Este ca și cum ai fi forțat să porți o pereche de ciorapi ce au drept sursă două perechi de două culori. O zi piciorul stâng poartă ciorapul portocaliu, a doua zi pe cel verde și se schimbă zilnic, dar culorile alternează la fel. Să tot porți costum unicolor. Desperecheată treabă. Chiar fără noimă purtarea a ceva.

Și iar aștept. Tânjesc după momentul în care văd, simt culoarea (moment ce vine pe neașteptate, asta-i acum pun culoarea și la fel de repede pleacă, precum a venit), atunci pun culoarea în vasul mental de colorat, o iau, o fierb, o întorc, până ce grămada de gânduri capătă o anumită nuanță (nu poți lucra cu culori definite, au făcut-o alții, tu trebuie să fii tu) și nici asta nu-i destul nuanța este doar uni...!?!)

Odată ce prima nuanță este gata compusă, iau grămada de vorbe și o fac scul de cuvinte, pe care, de nu mai vine o culoare, iar îl las. Într-un târziu (și asta vine indiferent de timp) nemaiținând cont, vine moara ce macină cuvintele din scul. Într-adevăr asta nu prea

³³ croșetate

seamănă a croșetat, dar moara face diferența între lucrul de mână și scrisul de cuvinte. Nu pot fi cuvintele făcute ghem dacă sunt ale altora atât ca formă cât și coloristic. De sunt la fel, plagiezi, nu mai ești un altul, ești folositorul aceluiași cuvinte de două ori. Ești tot aceeași persoană de mai multe ori, devenind plictisitor. Eșec total.

După moara ce macină, sculul devenit acum ghem de fraze și idei, iese ca din neant într-un târziu, pofta buricelor de deget ce iau ghemul de cuvinte ce bate la ușă. Nobil parfum de creier ars. Nu stau mult pe gânduri nebunele idei bat o dată, de te găesc pregătit, răzbat. Și vin, vin torent, cuvintele devin propoziții, propozițiile, ce se umplu parcă de la sine, fraze se fac. Fraze ce se stâng laolaltă unitar scrijelind parcă, pictură de cuvinte că încheiate dau una bucată de ceva scris. Și vin cuvintele, vin, de parcă pe jilipul³⁴ morii vine apa ce macină bucate. Vin și se duc și nu mai ai de unde să le iei, noroc cu memoria, altfel, ce să mai zici, timp pierdut.

Mai sunt momente în care ideile curg molcom la fel unui fluviu, lent, cu acea grație și candidă maiestate pe care vastitatea i-o dă. Sunt momente plăcute în care poți lent să te scufunzi, te duci tot mai la fund și tot mai în larg. Furat de momente poți să te îneci de nu știi bine să înoți. Malu-i departe, trebuie să te ridici întâi la suprafață, ca apoi din larg, voinicește, să dai din brațe spre mal. Colac de salvare nu ai altul, decât unealta de scris, unealta cu care, atunci când îți tragi sufletul, tai tot. Rupi andrelele, deșiri ce-ai lucrat, de ai ce salva, salvezi (dar doar idei, idei ce de multe ori vor sta cuminți în diferite sertare) te strâmbi fără vlagă la noianul de cuvinte și asta este scris fără rost.

³⁴ jgheab

Alteori, mic și zburdalnic firicel de râuleț montan, părănd șăgalnicile idei ușor de prins. Dar cum la munte ploaia este imprezibilă, să mi te ții: firicelul devine nervos, se umple în sine, ia forță de titan. Atenție, unealtă de scris, veniți, voi coli albe, hoo, stați voi idei, ușor, că nu am apucat să scriu. Dar ele nu și nu, ele vin și vin și vin. Amestec de tulburi ape cu bolovani, înșfacă câte un pom, un pod, un om. Astea sunt momentele de adevărată forță.

Ștrincăneli³⁵.

Adevărate împletituri de cuvânt, aducând cu sine tot ce ai nevoie. Culoare, andrele și model, ce mai, poftă de a scrie. Dar, vai, te poți ușor lovi de-o piatră, de un pom, de un pod sau, mai rău, de un om. Na, că te ridici și vezi împletitura ce știi că atunci ai făcut-o cu găuri, cu ochiuri lipsă. Din perechea de ștrinfii³⁶ a ieșit ceva fără formă, doar lacune și ceva bolți prin care stă să intre reumatismul cardiac.

Nimic bun, totul este ca o sită, legături nu ai ce să mai refaci, călcâiul este în față și la început; în loc de guler găsești ceva scris ermetic, nimic de rearanjat. Cât despre culoare, ceva tărcat³⁷, mai ceva ca bufonul de la un circ ieftin și în plus murdar, muncă-n zadar.

Unii trec mai departe, refac, mai taie, mai pun și iasă ceva, unii. Eu nu pot să revin asupra celor scrise, cu greu pun ce am scris cu mâna, pe curat la calculator. Astfel dau focului jertfa neatenției de-o clipă. Se mai întâmplă, dar rar, să sparg tricotajul până la un loc ce-mi pare mai bun, las torentul să mă poarte în voia lui. La mal, nervos,

³⁵ croșetări

³⁶ ciorapi

³⁷ în dungii

sparg monitorul, schimb tastatura (că are năravul de a-și pierde tastele de câte ori trântesc cu ea). Pe urmă îmi vine să urlu, mă uit la stelele ce nu se văd ziua la amiază. Dau cu capul de pereți și-mi zic:

„Am muncit degeaba, scriind fără rost, așa că mă paște reumatismul cardiac pierzându-mi timpul pentru o scriere ce se va numi eșec total sau poate doar unicolor”.

Toate acestea sunt zbateri.

Multe trăiri; pliat, amestecate laolaltă, se omogenizează. Cum după furtuni vin zile cu soare, mă apuc și încep altă bucată de gânduri-cuvinte strânse și nevopsite; ele vin de peste tot, am de unde să le acumulez. Și cum se poate numi cel ce scrie, de nu colecționar de cuvinte. Cuvinte ce apoi mental se transformă. Metamorfoză?

Poate că nu, ori poate ceva aproape de nu. Toți folosim cuvintele. Nu sunt puțini acei ce scriu, în fiecare dintre noi se zbate acel ceva ce te face să-și așezi gândurile pe foi de hârtie, ca apoi să le dai altora să le citească. Nu oricine are curajul de-a ieși din el însuși. De aici diferența dintre scriitori și ceilalți. Unul este în față (cel ce scrie), altul stă cuminte și citește ce alții au scris, ignorând. Nu de puține ori aud: „asta o puteam scrie și eu, sau, și eu puteam face asta”.

Scrisul este acea meserie ce te face să-ți scoți ciorapii de tine ștrincăniți la mezat, nu-ți vine să o faci, dar o faci. O faci ca să poți împleni alte cuvinte ca apoi să le poți iar dăru.

Ce se înțelege? Poate că-n croșetarea de cuvinte pun mari bucăți de suflet. Și pun atât, că uneori par un altul, mai gol, celor ce mă cunosc, după ce m-au citit. Acesta

este adevărul te dai la citit, te deschizi încât nu mai ai nimic al tău, totul fiind al cititorului.

Dumnezeu a creat miliarde și miliarde de cuvinte de suflete. Dintre acestea, o mică parte dau cuvântului șirag, culoare și unele, chiar valoare, făcând cuvântul să răsune într-un alt fel. Un altfel cu fiecare în parte, fiecă scriitor având un ceva personal. Tricotaje din fire de cuvinte, ciorapi titrați a căror valoare este mare pentru mine. Dar a căror valoare doar cititorul o dă.

Căldura din tricotaajul acesta vine din suflet, dintr-un suflet ce se dăruiește astfel.

Levitație

Suit-am pe o scară.... Înaltă. Și de acolo de sus... v-am zărit, apoi am coborât. De sus am văzut oamenii așa cum sunt: „furnici bipede”; ei nu măobservau, nu au oamenii moderni timp să își ridice privirea spre furnica ce cocoțată în vârful de scară îi urmărea. Unii nu au văzut nici scara, astfel împiedicatu-s-or de ea, prea dezinteresați să vadă pe unde merg.

În furnicarul uman nu am văzut regina, matca. Cu toate că am tot căutat cu privirea de acolo de sus. Deci am tras următoarea concluzie: „în mușuroiul uman nu există matcă”, dar asta de-abia după ce am coborât, revenind iar furnică la locul ce-mi fusese hărăzit în mușuroi, lucrătoare la fel ca....

Am plutit printre nori (fără ajutor tehnic), iar acolo am dat aripa dreaptă (numită pe Terra mână) cu aripi de vultur ce-n abisuri zburau. Am descoperit pe lângă frumusețea văzută de sus a norilor, oamenii. Păreau niște

fire de praf, praf adunat de pe șoseaua pe care gonește nebun mașinăria distrugerii. Totodată observasem de acolo de sus, de unde vulturul zboară, cum firele de praf jucându-se parcă-ntr-o haotică horă a neființei redevin oameni fără de chip. Doar niște mici puncte aureolate ce străluceau în milioane de culori spărgând în tot atâtea milioane de ciobulețe fantastica noapte a vulturului ce zboară. Coborând din spațiul vulturului, am revăzut fețele umane și am înțeles multitudinea culorilor din noaptea vulturului. Oamenii aveau tot atâtea chipuri câte aure colorate văzusem eu de sus și cu nici una parcă nu semănau.

Am coborât pe o scară mare sub pământ, iar de acolo nu am văzut nimic, ce era să văd pe pământ. Singura-mi observație de acolo a fost: „scheletele sunt tot schelete, fără aure frumos colorate și fără de chipuri.”

Am coborât mai apoi să înot în adâncuri de oceane la fel ca-n văzduh, tot lipsit de orice tehnică. Din acele abisuri albastre, nu am mai văzut deloc suprafața. Apa, apoi apa, spală până și cele mai negre pete, apa are beneficul efect de a curăța. Acolo m-a însoțit un pește ce m-a întrebat: „dar cum rămâne cu matca, cu sufletul, cui îl lăsați?”

Început de sfârșit, astfel pot numi locul în care acum zbor cufundându-mă, acest loc de continuă transformare ce este atomul. Minusculă parte din tot și din toate, el este cel ce se mișcă-ncontinuu chiar când totul stă. Înălțimi sau abisuri de cuget, locuri în virtual, create de un suflet ce toate și le dorește. Apoi, neînțeleasa autodistrugere. Amar răs ca o declarație de dragoste făcută pe peronul unei gări între două trenuri. Găsești poate cui să-ți declari iubirea, poate că o faci chiar curat, dar ce șanse

ai de a-ți fi împărtășită de doamna pe care o ai drept muză?
E doar străina pe care acum două clipe ai zărit-o. Niciuna
sau poate...

Dar, atenție la spini, deoarece trandafirii îi au
întotdeauna. Atunci ce rămâne? Nimic altceva decât
miliarde de suflete, locuri făcute de noi cum voim. Aici sau
dincolo, fără de materia material, totul fiind nu alta, ci
miliarde de atomi.

Destin de clipă ce-a trecut

Multe clipe mai trec pe lângă noi. Eterna trecere din
timp, la timp, dar prea se duce clipa ce mai acu fost-a lângă
noi.

De multe ori mă-ntreb unde se duc?

Lacrimi de suflet semădate pe stropi din roua de
durere. Viscere. Visare de început ce nu se va sfârși
vreodată.

Mă-ntreb: unde se duc?

Coli albe acoperite de clipele ce tocmai au trecut.

Unde se duc?

Nuanță, poate de trecere, pe care nu vrei să o simți
făcând probabilă orice necesitate. La ce mai ai nevoie să
gândești?

Se duc?

Nu clipa plecă.

Duc clipe care au trecut, pe umeri gârbovi, pe părul
cărunt. Dar mai ales duc clipa trecută cu mine, în locul
celor doi dinți căzuți din față.

Arderi degeaba

Ne naștem ca o flacăra. Din două bucăți de materie, noi oamenii ne naștem din părinți, iar focul din ciocnirea unei bucăți de metal și o piatră, având între ele o scoarță de mușchi de copac uscată, pe care bunicii o mai numeau și iască. Venit-au chibriturile la foc. La oamenii mai vechi decât chibritul, venit-a roata. Apoi a apărut bricheta cu benzină, cu gaz, având drept amnar roțiță și piatră. La noi oamenii motorul cu aburi, ardere intensă (la fel musculiței din reclamă). Urmată urgent de focul cu aprindere electronică. Moda umană schimbându-s-a și ea. Calculatorul cu mult mai tânăr decât cuarțul, dar mai folosit. Copiii făcuți de alții, apoi înfiați.

Toate acestea sunt arderi degeaba. Amnarul dă focului scânteia, omul se arde de multe ori fără fum, cei mai mulți dintre noi nu lasă nici un semn al trecerii lor pe pământ. Aprindere irosită sau perpetuare?

Dar nu numai astea par arderi degeaba. Poți scrie o tonă de cărți de nu crezi nimic din ceea ce-ai scris. Poți citi biblioteci de rămâi doar cu cititul, iar numele îți rămâne consemnat aidoma nebunului ce dat-a foc bibliotecii din Alexandria. Poți filozofa cât o sută de filozofi, dacă filozofia ta este strămbă. La fel poți înțelege toți oamenii acestei lumi, de tu nu știi să te faci înțeleș sau tu pe tine nu te poți înțelege.

Minciuni poți spune. Farse poți face, gogomării, oricărui om, dar toate și după toate acestea nu rămâi decât cu ce rămăsese focul aprins într-o mână de paie.

Flacăra copilăriei se naște odată cu noi și să nu uităm domnilor, se și stinge la o anumită vârstă, mai

devreme sau mai târziu. Depinde de noi cum vrem sau cum suntem făcuți să vrem să ne maturizăm. Dar ea renaște la artiști (și nu numai), întărind fiecă trăire uitată în clipa prezentă. Copilăria. Dar divin, rămâne în fiecare din noi, mai devreme sau mai târziu, ea dă valoare înnobilând operele de maturitate. Opere artistice sau nu, de caritate sau distructive. Fiecare își are opera sa. Nu putem arde cu toții în același timp, flacăra fiecăruia se naște atunci când găsește loc și timp. Aprinderi de mai devreme sau de mai târziu, de mai aproape sau mai departe.

Nu poți spune sau pune o vârstă unui începător. Totul în lume se învață și nu poți pune limită de vârstă învățăcelilor, cum la fel, de nu ai învăța la vreme, de vrei și ții cu tot dinadinsul, poți să o faci și la maturitate, nu poți să numești tânăr pe artistul începător de patruzeci de ani, ce are curajul să-și facă public ce lui îi pare frumos, totodată plăcând și altora. Nu cred că cel ce scrie nu este un începător în ale scrisului. Chiar dacă a publicat la zece ani sau la o sută. În artă și în viață găsești tot timpul ceva ce nu ai știut sau ceva nou. De aceea nu poți da vârstă consacrării sau numi începător pe cel ce a început viața artistică mai târziu. Cum altfel am fi aflat de Pliniu cel Bătrân? sau credeți că o scrisoare trimisă de nea Ion lui nea Văsii va fi vreodată licitată la Londra? Chiar dacă acea epistolă va fi citită peste o sută de ani, chiar dacă ea conține multă înțelepciune...

Deci cum scriam mai înainte, nu poți da vârstă artiștilor, deoarece sunt opere de început la optzeci de ani și opere de maturitate la șaisprezece. Și cum spuneam în titlul acestea, sunt arderi dar nu degeaba. Cu toate acestea, e diferență între o sută de volume și zece mii, un șlagăr sau o operă, un tempera pe o coală de hârtie la cinci ani sau

volumele de artă a marilor pictori. E diferență și între zonele în care te înscrii (pur geografic) deoarece e una să îți faci apariția la Cuca Măcăii și alta în București. Dar toate acestea și le rezolvă doar hazardul, tot el îți poate da un loc ce poate fi chiar bine meritat.

De nu mă credeți?

Luați un baci ce scrie poeme, cunoaște dânsul definiția ritmului sau a rimei, nu cred. Cum nu îl va interesa intensitatea versului alb. Dar stai. Stai și ascultă-l. Ascultă poemele lui și ai să vezi cum clocotește pământul sub picioare, ia aminte la vântul ce bate la fel cu rimele lui, la câini ce latră ritmat la lună. Atunci, frate al meu cu trei facultăți, bucureștean sadea, aruncă pixul, stiloul sau pana, dă dracului cu ele sau cu unul dintre și vino sus la munte. Revino iute, iute la stână în natură.

Arderi degeaba? Cred oare în ele? Transpuneri de stări sufletești ce te fac să gândești de două ori înainte de a te apuca să scrii. Dar ce fac? Scriu și vorbesc despre mine la persoana a nu știu câtea, de parcă ar fi vorba despre un altul. Nu de alta dar mă uit la mine cel ce scriu și mă gândesc la cel pe care îl vor Uniunea Scriitorilor. Sunt un provincial ca și mulți alții, asta sunt și așa vieții s-ar putea să mă ducă în altă parte, dar și acolo unde voi fi tot eu voi rămâne. Nu sunt un tip reprezentativ, nu sunt un cineva în literatură. Dar dacă sunt reprezentat de cineva doresc și eu să știu pe ce criterii a fost ales cel ce mă reprezintă ori de au fost impuși de U.S. Ai lor sunt iar pe unul ca mine mai nebun sau nu știu cum nu mă vor reprezenta.

Întra-adevăr sunt buni condeierii noi. Cei aleși de U.S. dar parcă mai suntem și alții și noi cei ce trăim în alte locuri și nu ardem degeaba. Nu suntem întra-adevăr brichete cu quartz, dar nici nu scriem pe bucăți de papirus

uzate. Se poate să nu fiu nici un băț de chibrit, dar nici nu vreau și nici nu pot să cred că am trăit degeaba.

Arderi degeaba, asta ar putea defini crezul celor de la U.S. Despre provincia mai toată. Arderi în van pot numi colocviu din "Sala oglinzilor". Deoarece o mână de oameni, nu pot să știe tot ce se scrie în țara aceasta.

Începători pot fi și cei mai în vârstă, dacă scriu bine. Ori eu sau noi nu avem nici un merit deoarece nu am avut cum să scoatem mii de volume. Dar domnilor bucureșteni plecați de la țară, uitați că în provincie există sute de edituri mai mici, puteți să-i întrebați pe editorii care de multe ori sunt și redactorii, corectorii și criticii de carte. Poate așa ați fi descoperit noi oameni care scriu, așa cred că ar fi fost mai echitabil și pentru unii și pentru alții. Ați aflat astfel că există și alte curente artistice, nu doar de acele ce sunt produse de ușile și geamurile deschise în capitală. Va-ți fi dat seama că energia nu este doar electrică

Dar astă este crezul meu. Păcat că unii mai cred că totul începe și se termină cu Arderi Degeaba.

Cuvântul

Cuvânt; Fantastică definiție a tot și a toate, plenară definiție a orice are nume, a oricărui element, oricărei ființe sau oricărui lucru este remarcată și demarcată de un cuvânt unit sau separat. Cuvântul este alfa și omega început și sfârșit la tot și la toate. Mă tot întreb ce vrea să spună bebelușul când gângurește, iar întrebarea-mi rămâne fără răspuns. Ce a spus bolnavul în ultima clipă, atunci când pare că îngână ceva? Poate o rugă sau poate...

Început ori sfârșit de cuvinte, trăim zilnic cu ele, în ele. Puțini sunt aceia ce se pot despărți de ele, foarte puțini sunt aceia ce reușesc să nu fie muți, dar să nu vorbească. Cochilie ce închide în ea melcul definiții, *zicerea*. Vorbe vorbite, zise uneori de dragul de a te face auzit, fără a spune oareșceva. Comunicare?

În locul lor (cuvintelor spuse în van), prefer tăcerea pustnicilor. Exemplul viu de liniște grăitoare, ruga lor tăcută umple pământul și-l salvează de la moartea pe care cei ce grăiesc o creează. Tăcerea lor creează fapte, faptele lor făcând mai mult decât toate cuvintele spuse. Cuvânt.

Minunată și încărcată definiție a tot ce ne înconjoară, minunat și perpetuu cuvânt scris. Început, zic unii cu primele tăblițe, iar alții de la Seth până în prezent, cuvintele au avut și vor avea câte ceva de transmis. De la legi până la gânduri, de la planuri de piramide până la fâlfâitul unei aripi, de la circuite integrate până la jocuri de copii. Totul și toate pot fi transmise prin cuvânt. Scris ori vorbit, cuvântul unește doi sau mai mulți oameni. Pentru că un om vorbind singur pe o stradă pustie este considerat de cei mai mulți drept nebun. La fel și cel ce singur stă scriind, pe o tăbliță de lut, bucată de piatră, pe un papirus, mai nou pe hârtie reciclată, tot nebun este. Dar totuși, frumos nebun. Sau nu vă plac nebuniile poeților? Dar cele scrise de marii prozatori? Nici nebunia contabilă (deși este scrisă mai mult cu cifre) nu cred că displace tuturor; frumusețea matematică vă displace?

La început era cuvântul, (o spune chiar de la început Apostolul Ioan) iar omul (creație divină și cel lăsat să stăpânească), a luat cuvântul și l-a pus pe o

tăbliță. Așa s-a născut scrisul! Scrisul, formidabil lucru, a luat-o la vale cătinel, s-a rostogolit, a devenit rotund și... iacătă, versul! Astfel, cred eu, venit-au pe lume poeții, prozatorii și alți intruși în anele divinității.

Poeții au tot vorbit (cum la început era cuvântul) și prins-au rima. Alții, dat-au cu presupusul, iar ne-rimat fiind, scris-au proză, mai rău, unii gândind, scris-au filosofie. Dar cei mai mulți și cei mai cuminiți dintre toți au rămas la cuvântul vorbit, rezervându-se doar să citească din cele ce ceilalți au scris. De nu le-a plăcut, făcut-au pe criticii cuvintelor.

Cuvânt sau cuvinte, spuse sau scrise. Unesc ori divid, depinde de cum și unde, în ce ton sau gamă sunt folosite. Tratate de pace sau de război au fost, sunt și vor fi modul cel mai firesc de a transmite mesaje de un fel sau altul.

Au fost și sunt început, sfârșit și la mijloc spuse cuvinte. Scrise sau povestite. Rotund în rimă. Liniar, pătrat, sau dulce curgător. Dur, moale sau altcumva depinzând doar de ipostaza sau genurile literare în care este pus. Cuvântul se deschide tuturor, dar, oarecum rămâne totuși închis.

Cuvânt plecat de nu știu unde, prins de oarece ori poate de cineva, în mreje de pescar cu pană-n mână, el nu numai că zidește dar și ridică celor ce-l citesc, palate de cleștar, redând încrederea în propriile forțe.

Rotund, pătrat, obtuz (în vorbe de ocară). Cuvântul rămâne cuvânt și nu va putea nimeni și nimic să-l oprească din al lui curs. El frate e cu timpul, ne este dat odată cu prima suflare, iar totodată cu ultima ne este luat. Dar divin fiind, cuvântul nu pleacă (fantastică proprietate), cuvântul le rămâne și celor ce vor urma, iar

ei la rândul lor nu-l vor putea opri. Și lor, ca și nouă, deodată cu nașterea le este dat. Vorbă duioasă, aprig strigăt, cald, umil, simplu, compus, fioros. Cuvântul rămâne cuvânt. El poate și chiar definește a noastră trecere, al nostru trecut, prezent, viitor cuvânt. Cochilie de cu totul altceva, „închis-deschisă” zicere în scris.

Cercul cu colțuri

Oare, de ce ?

Interogație uzuală, cotidiană formă de a întreba. Murphyo-logică antologie a figurinelor geometrice, cuprinsul unei banale propoziții, supoziție banală? Uneori nechezol de cunoaștere. Substituirea formei verbului *a face*.

Oare când?

Când ce?

Nimicuri ce fac starea de amorțeală improprie. Ieșire din tipare (impuse de alții) ce dă clar nonsensului sens. Concluzionând, banalitatea vorbirii degeaba, logos în vânt. Cuvinte-șirate, mărgăritare depozitate la un loc cu biluțe colorate. Folie de plastic suprapusă brutal deasupra unui diamant. Acel spațiu în care te tot poți roti, fără ca regula de a merge înainte să fie încălcată, giratoriu sens poli-mili-țist pus pe fugă de atâtea învârtiri ale mașinii de pus întrebări. Custode al muzeului ineptiilor, încercările definirii ori ale nedefinitului neînsemnat. Asta ne fie înțelepciunea?

Cuvințele de retori impuse. Viață ce sparge cu ale ei talazuri, diguri impuse. Boabe de pietre

semi-prețioase puse în blid³⁸, banal pilaf? Anatomia bicicletei medicinale, pătrate roți.

Colțuroase cercuri neconcentrice, vieți în care primează interogația „cât costă?”, neavând timp de „cum” sau „de ce?”.

Sferă de cristal în care zace deshidratat gândul cel bun. Închis acolo de pătrășoasa limbă mecanică, cuvinte de lemn. Pătrat sau dreptunghi menit locuirii. Piatră-cărămidă, ciment-var, nisip-apă, alte materiale până și țiglă. Laolaltă puse una peste alta, doar așa ca să mă facă să cred în confortul interior. Locuri numite și case. Absurditatea nimicului ridicat la grad de necesitate cu o sută de camere prin care doar vântul se plimbă.

Amăgitor cerc ce închide ciclul redeschizând spirala neconcentrică a căii spre o altă viață, un alt drum de cercuri. Pătrunderi ale mulțimii de culori, unire amestecată dar totuși cuminte, așezată între definitoriile alb și negru. Osmoză sau poate simbioză.

Cerc colțuros. În numele monstroozității ce nu-mi încapă în cutiuța cu maimuțe, protestez!!! Totodată legiferez în mine și pentru persoana ce scrie aceste rânduri, următorul edict: proclam: *Cercul este rotund și are colțuri*. Viața este eternă precum spiritul.

Alte figuri geometrice. Le las pe altă dată sau le împing ușor către alții, lăsându-i să se împungă și ei în colțurile impuse de ale altora geometrice legi. Coduri impus pătrășoase. Nu mai vreau să mai sar unghiuri, mai bine fac un π la puterea a doua și mă tot duc.

Nu de alta, dar nu-mi plac versanții drepecți, greu

³⁸ farfurie

accesibili, nici hăurile abisal de adânci, mai bune sunt dealurile, iar la câmpie, de este posibil, mai vreau și coline, ondulatoriul îmi dă acea senzație de confort, starea de bine.

Concentrică mi-e lumea, cuvinte în formă de cerc. Închidere în ceea ce spun și ce fac. O fi logos, o fi arta de a-mi vorbi? Nu, nu cred, mai degrabă arta de a spune. Deoarece cu vorbe multe poți năuci, fără a spune nimic, ori dimpotrivă poți clădi definiții clare cu care poți să-ți consolidezi teoria, poți crea și susține de crezi în ceea ce spui. Speranța poate zidi în sine cu cuvinte frumoase, rotunde cuvinte. Dar și poți nărui cu unghiul vorbei, acel ceva ce face diferența dintre circular și liniar. Forme rotund bătute, oral construite dar forme ce totuși cândva se închid (nu la plus sau minus infinit).

Spirală ce urcă, închidere vitală dar nu confucianistă, cuvinte rotunjite de ondulatoria curgere, apă.

Câte, oare, cuvântul nu spune... Care o fi acel ceva zis ori scris ca celălalt să nu uite, cât de multe oare, cuvântul nu arată doar pentru a nu fi reținut, ce oare cuvântul nu implică doar pentru a nu mă face înțeleș. Dublu sens sau nonsens.....

Castanul meu

Pe strada mea, cândva creștea un castan. I-am urmărit viața, i-am numărat florile, culesu-i-am roadele. Cu toate că fructele lui nu îmi folosesc la mai nimic. Nu că nu ar putea fi folosite, dar nu le mai dorește

nimeni în zilele noastre.

Castanul meu era mare și rămuros, doar vântul i se juca printre frunze. Ascultam simfonii nemaiauzite de nimeni, cântate de adierile de seară, simfonii scrise doar pentru orchestra frunzelor sale.

Mă iertați, dar am uitat să vă spun că sunt orb și surd, iar pe strada mea „cresc” doar pietre plantate cu pichamărul de edili. Sunt pomi de piatră ce nu fac nici flori nici frunze, nu au niciun rost, cu atât mai puțin un rod. Castanul meu este pomul dinăuntru, este acel „ceva” nebănuț pe care nu îl putem găsi decât în vis. El este acel pom din fructele căruia au gustat Adam și Eva în grădina Edenului.

Fructele castanului meu nu-mi folosesc, deoarece cei ce văd și aud nefiind infirmi ca și mine, nu dau nimic pe ele, neluându-le în seamă, nu dau un ban, un amărât de ban pe ele, lăsându-le să putrezească.

De ce ar da? Cum ar putea să dea, când acele fructe se numesc: *Onoare, Cinste, Dreptate*, iar cel mai amar dintre ele și cel mai urât dintre toate: *Adevăr*?

Cine mai vrea astăzi asemenea fructe, când „a minți” este cel mai conjugat verb de pe pământ, cinstea fiind doar pentru proști, iar adevărul umblă legat la ochi, pe căi doar de el știute, nebănuț de zdrențuit, rupt de toți maidanezii lumii?

Castanul meu a fost tăiat, edilii (viselor vor pune capăt) vor pune în curând o jardineră în acel loc și în ea vor pune flori. Acele urâte flori ale discordiei și ale urii.

Florile ce vorînflori fără să aibă miros, fără să aibă vreo formă. Din castanul meu, poate cineva va face scânduri, iar un altcineva un pat va face. Ca și în poveste,

împăratul dormi-va în acel pat, în somnul lui auzi-va glasul castanului; și tot ca în poveste, trezindu-se, dreptate va face, sădind la loc castanul pe strada mea. Jucase-va iar vântul în frunzele lui, flori multe și frumoase va face, fructele lui, da, ale lui fructe vor fi din nou căutate.

Și totuși...

Am încercat deunăzi lozinca „Gândesc, deci exist”. Am încercat-o într-un alt fel decât până acum. Am vrut să văd dacă doar gândesc, exist? Dar pentru a gândi trebuia să-mi găsesc o temă la care să meditez. Amplă scurtcircuitare de creier ce mirosea deja a afumat. Așa că am lăsat mintea să-mi fugă haotic, da de-o găsi o temă la care să gândesc o zi.

Aveam teme, viața-mi oferă în fiecare clipă una, dar socoteam că cotidianul este prea uzual, astfel căutam altceva nedefinit. Prea sătul de anost, voiam ceva nou. Temă preferată de reflecție mi-ar fi fost religia. Cum vine „Postul Mare”, Crucificarea Mântuitorului Isus îmi părea prea la îndemână, așa că am renunțat și de data aceasta. Drept, nu ușor și nici la fel de simplu ca la cotidian, dar voiam altceva.

Am luat-o razna prin natură simțind într-adevăr că exist (o durere de cap cumplită reamintindu-mi aceasta). Aveam parcă plumb în cap și în picioare dar am continuat în căutare. Ce căutam parcă nici nu mai conta, totul devenise pentru mine doar căutare, cu rost sau fără, asta nici nu mă mai interesa. Încercam să definesc ceva, dar nici măcar nu voiam parcă să găsesc acel ceva

de definit, un de-a brambura total se încropise în „cutiuța-mi cu jucării” (numită de unii și cap) încât cred că-mi lăsasem toate păsăricile să zboare. Erau stoluri, de parcă la mine-și făcuseră toate loc pentru iernat. Migratoare existențe, deci gândesc. La ce? Asta era chiar întrebarea de la care am plecat așa că.... La ce?

Totul până când datu-mi-am seama că nu doar pentru a gândi trăiesc (îmi era foame). O altfel de senzație, o altfel de foame, eram flămând de a ști, nu de a gândi, deoarece foamea de știință îți dă aripi să poți zbura spre gândire.

Dar cine poate împleti cununa ce o poartă gânditorul? Cine altul de nu Cel ce înainte de a ști eu, **El A Gândit** și **A Făcut**. Nu îmi doream cu tot dinadinsul să revin la Creator. Observ că chintesența gândirii pentru mine este totuși puntea ce mă duce la **El**. Astfel, las gându-mi să zburde liber, nemaidorind să mă chinui, concluzionez.

Da, omul este ființă rațională. Drept consecință, trăiește doar dacă gândul îl poartă mereu la **Părintele său**. Da, omul trăiește atâta timp cât gândește, dar este un „mort viu” cât folosește ce știe doar ca laudă a sinelui, făcându-se că uită cine l-a înzestrat cu voința, ca apoi să poată acționa în consecința gândirii sale, fără a-l constrânge cu nimic. Da, omul gândește, deci trăiește, dar nu acționează fără consecința faptelor. Conștiința faptelor.

Consecința lor (pe care nimeni nu o întrevede) se răsfrânge asupra celor din jur făcând astfel din individ comunitate. Comuniunea de care depinzi mai mult sau mai puțin, dar în care exiști (dacă nu ai de gând să devii pustnic), în care trăiești, apoi după ce termini cu

gânditul, te duci și te tot duci până la locul pe care cu gândul împlinit ți l-ai pregătit (fapta sau vorba fiind împlinirea gândului). Cine oare îmi cizelează gândurile, cine m-a învățat cum și ce să gândesc?

Mă întreb, deoarece am deplina libertate să gândesc apoi să pun în practică tot ce am gândit, fie bun, fie rău... Cine-mi conduce pașii gândirii? Unii vor spune:

- De ești creștin, ai cele zece porunci. Pe care Isus le-a redus la două:

1. Să-L iubești de Domnul Dumnezeuul tău din toată inima, din tot cugetul și cu toată ființa ta.

2. Să-ți iubești aproapele ca pe tine însuși.

Alții:

- Păi tocmai pentru asta sunt legi, coduri penale și civile, codurile bunelor maniere, școli și multe altele.

Mai simplu îmi pare să-i urmez pe primii dar... Nu tot ce pare simplu este și ușor. Iar simplitatea are acel ceva ce nu lasă loc la întrebări. Deci nu-mi mai pot manifesta gândirea în acel sens pe care eu îl doresc. Deci sunt îngrădit să gândesc; fără îndoială, atunci voi fi îngrădit și să exist.

Fals. Deoarece Creatorul simplității este și Creatorul celorlalte. El a creat totul și toate dându-le apoi omului ca să le stăpânească. Dar el, nesăbuitul, nu s-a stăpânit nici pe el (asta fiind deja altă mârșăvie umană petrecută tocmai în Eden).

Aș urma calea celor din a doua tabără. Dar cine să se încumete să învețe atâtea tomuri? Să fim serioși, nici cei ce le aplică nu le cunosc, așa că...?

Dar stai, îmi vine acum în fața ochilor, dinăuntru, bunicul cu sfaturile lui (râdeam de ele

oarecând).

- Prunc, zicea el, măi prunc, în viață să faci acel lucru sau acea faptă de care ești sigur că peste ani nu îți va fi rușine. Vorba să-ți fie faptă, iar fapta să nu nedreptățească nicicând pe cineva, două măsuri să n-ai, nici două vorbe; de ai de unde, dă și celui ce-ți cere, de nu, tăt dă-i, că de unde dai și vei primi. Stăpân pe ce-i al tău să fii, dar nu sluji la alți doi. Femeia ți-o cinstește, astfel ea copiii în frică și-i crește, dar nu de Dumnezeu, ci doar de tine. De drumul lung și omul rău să fugi mâncând pământul, și de nu poți, atunci te du pe cale-ți, dar de la calea dreaptă fă bine să nu te abați. Unde nu știi, nu-i rușine a întreba și de știi oarece și nu spui celui de-ntrebă ești nimuruc³⁹. De dragoste primești, iubire să întorci, pe bolnav să-l grijești, străin de-i fi să nu uiți de unde ai plecat. Apoi de toate tu să știi, că acela n-o fo' om, de-un pom în viața lui n-o pus, o' n-o făcut o casă.

Și eu căutam reguli, mă gândeam că trăiesc doar dacă gândesc.

- Nu Moș, nu vâjul⁴⁰ meu cel drag, eu nu trăiesc decât în **Dumnezeu**. De acolo îmi iau seva, la fel pomului pe care tu l-ai sădit în mine. Astea îmi sunt gândurile, oricât am fugit de ele, la ele m-am întors. Deoarece și râul de la izvoare pleacă, iar curgerea lui poate înfrumuseța orice piatră, fără ca piatra să spună vreodată că șlefuirea apei ar fi durut-o. Gânduri ce aș dori să fie pământ; ce frumos se modelează în voia Creatorului! Maleabil fel de a trăi.

³⁹ bicisnic, neputincios

⁴⁰ moșul, bunicul

Întrebări

Îmi pun adesea o mulțime de întrebări. Mă întreb când plouă, de ce plouă? Când este cald, de ce arde soarele? Mă mai întreb, când ninge, de unde vine atâta frig? Am o mulțime de întrebări, atât pentru mine cât și pentru alții, dar mai mult pentru ceilalți, am întrebări grămadă, cum ar fi:

Pentru comercianți: - cum le merge deverul?

Pentru copii: - cum e cu școala?

Pentru primari: - ce fac cu comunitățile pe care le conduc ?

Pentru doctori: - dacă sunt sănătoși atunci când scriu rețete de inimă unuia care va muri de cancer la gât?

Dar mai ales, pe cei aleși în Senat sau la Camera Deputaților i-aș întreba cum pot dormi atât de bine când știu că țara arde? Mai mult, pe domniii miniștri, de ce dau cu bâta în baltă de se udă toți cei ce stau în jurul lor și nu numai ei?

Cum aș putea să nu-mi pun întrebări, când văd cum doi bătrâni plâng lângă casa dusă de ape, cum toată munca lor de-o viață s-a dus pe apa sâmbetei? Cum pot să tac, să fiu indiferent, când un copil se spânzură la 13 ani de dorul mamei plecate la muncă în țări străine?

Da, întrebări. Cu răspuns sau fără, rămân tot întrebări, interogații, în interogatoriul mușilor, al acelor muți ce nici nu aud.

Asaltat sunt de întrebări fără răspuns. Nu am să-mi pot răspunde la ele, nu de alta, numai și pentru simplul fapt că nu sunt cel ce ar trebui să răspund. Pot doar să îmi răspund la întrebările puse mie, de către

mine sau de ceilalți. Pot doar să-i compătinesc pe cei ce au dreptate, în justiția pământească și pleacă să și-o găsească doar la Justițiarul Divin. Mă asaltează întrebarea pusă de bolnavii din fața farmaciilor, așteptând compensatele. Mă doare întrebarea nepusă de copilul ce s-a sinucis de dorul mamei plecată să-și câștige pâinea în țări străine, fără să știe dacă se mai întoarce la *casa de acasă*.

Am întrebat odată un parlamentar, de ce colegii lui nu văd ce se întâmplă în țara asta, de ce corupții fac legea, de ce și cum se poate să stai degeaba și să câștigi mai mult decât șapte, de nu zece, din cei care lucrează? Răspunsul lui a fost:

- Amice, ți se pare, noi lucrăm, dar la cooperativa munca în zadar, tocmai de aceea vouă vi se pare că noi nu facem nimic. Ori, crezi amice, că vei vedea nimicul ce nu este de văzut. Salariile nu sunt atât de mari pe cât credeți voi, mai mari sunt celelalte sporuri, de care tu nu știi...

La așa întrebare, așa răspuns!

Amar gust al interogației, pe care mai bine nu o făceam.

Am aflat și răspunsuri. Veți vrea să știți de unde? Vă spun, fără să aștept interogația. Răspunsul mi-a venit de la Creator. Doar El răspunde atunci când știi și vrei cu toată ființa ta și știi să ceri răspuns.

Plastic

Nebun cu o pungă dusă la gură, din care răzbate un firisor, iz de diluant. Operă absurdă. Aurolac.

Plastic. Seră, Terră, acoperită cu straturi de plastic sau cu noxe plastifiate, ce nu lasă căldura să răzbată. Dar căldura din inima mea... Copil aruncat la gunoi... dar stai, ăsta e latex.

Priză, PET, proteză ortopedică, navetă, totul până și artă plastică.

Provocare plastic aruncată, mănușă. Nu fug de provocări, dar nici nu sunt de plastic. Cu toate trăirile-mi plastice. Eu mă epuizez, plasticul nu se distruge prea ușor în natură. Sunt om cu toate că „simplastic”.

Reciclabil până la epuizarea totală, chiar arde (uneori degeaba). Fiind inconstant cu sine, maleabil sau dur, plasticul ia diferite forme. Aș avea curajul să spun că seamănă cu viața mea. Cu viața ta, cu viețile noastre ale tuturor.

Desenat, pictat, sculptat, cântat, neplastifiat. Desen identic unui alt desen, replica unui perete dintr-o catedrală. Plasticul începe și se termină, la fel Phoenix, îngemănarea unui suflet ce se spală de păcate prin foc. Diferit fiind de mitul păsării doar adevărul că o dată ars (la fel artei) nu se mai renaște din aceeași ființă. Are nevoie de altă materie primă drept suport de noi forme (în artă trăiri).

Spongios, dur, mat, lucios, pictat, cioplit, cântat, dansat, înșirat, împrăștiat plastic exprimat, scris sau recitat colorat. Cotidian plastic înscris la jurnalul intim. Plasă, pungă, folie, plastic, expuse pe galantarul galeriei de artă.

Plastică lume întinsă la maxim.

Contrarii

Uneori aş strânge toată lumea în brațe, alteori nu mă împac nici cu mine și strig la toți ca să tacă, să nu aud decât natura vorbind. Diferențe. De ce, de zile, de ore? Atunci îmi vine să le spun la toți (se poartă cu un „n” intercalat): „Vă urăsc”!

Uneori dau tot ce am, celui ce-mi cere pomană, alteori îmi vine să iau și de la cel ce nu are.

Uneori dăruiesc părți mari din suflet, alteori spun cuvinte care rănesc.

Sunt om?

Făcut din contrarii și ca toate să-mi dea dreptate contradictoriu trăiesc. Totuși contradicțiile clădesc, din contradicții se nasc marile idei; Concluzionând: -da sunt om.

Uneori... Uneori.

Gândesc că scriitorul nu mai are nevoie de spovadă, el se spovedește cu fiecare vers, cu fiecare poem, cu fiecare rând scris, în fiecare frază. Doar așa scriitorul poate a pune bucăți mari din spiritul său în ceea ce scrie. El se spovedește cu fiecare și în fiecare. O face public neașteptând iertarea. Doar din dorința de a împărtăși ceea ce simte. Fără ca, de cele mai mult ori, spovedania lor să fie bine primită, neașteptând să fie împărtășit.

Mărturisindu-se fără puțința de a se cumineca, unindu-se cu tot, fiind în toate, primind în schimb mila sau ura celor ce spovada i-au citit.. Așteptând apoi liniștea din 'năuntru, lăuntricele gânduri, muza, ca să o poată lua de la capăt respovedindu-se iarăși în scris.

Uneori gândesc, alteori șed.

Uneori stau, alteori gândesc.

Uneori, alteori uneor... alteor... Une... alte... u... a...
dar totuși...?

Uneori contrazic, alteori dau dreptate.

Uneori râd, alteori plâng.

Uneori!

Uneori contradicții clădesc negândind. La ceilalți
sau pentru mine.

Uneori scriu lozinci sau slogane, alteori spun ce alții
n-au gândit. Răspicat îmi strig iubirea sau ura, ieșiri din
șabloane?

Nu alteori, nu uneori.

Uneori plâng, alteori râd.

Uneori spun adevărul cel mai crud, alteori mint de
bonton.

Uneori cred că scriitorul nu mai are nevoie de
spovadă, el se mărturisește prin ceea ce face în ceea ce
scrie. Găsind adevărul acolo în cel mai întunecos cotlon,
aproape gol, doar în zdrențele umilinței. Ca apoi, alteori,
să-l aducă pe fila cu pete de cerneală, în fața celor mulți
astfel cum el, cel ce scrie, cu ochii dinăuntru său l-a văzut.

Contradicții.

Contrare firii, ieșiri din stas-uri impuse ori pe care
tu singur ți le impui. Mărturia trecerii năvalnicei firii.

Om.

Uneori caut, alteori găsesc!

Nud interior

Mă simt ca o cutie de conservă goală, cineva a
luat conținutul hrănindu-se cu el, sau poate i-a hrănit pe

alții, apoi a aruncat cutia la tomberonul de afară, fără măcar să-i închidă capacul, dând posibilitatea milioanelor de musculițe să se hrănească la rândul lor din acele resturi. Ca la urmă să-și depună ouăle.

Mă simt atât de gol că-mi vine să scormonesc în zăpada de afară în căutarea unei frunze sau mai multe, cu care să mă acopăr, să nu-mi mai văd goliciunea. Nu că mi-ar fi rușine de trupu-mi gol, dar acum trupul meu are un acel ceva ce creează greață celor ce-l văd; nu numai lor, dar și mie, culori nedefinite de mucegai, cât și zdrențe de piele atârânănd șiruri, dinăuntru-mi par ieșite ca niște plăgi supurând.

Văd negru-mi faptelor rele pe fruntea-mi încruntată și nu pot să-l acopăr, mi-ar trebui o frunză mare de brustur cu care să-mi învelesc capu-mi hâd.

Sărac. Sunt prea sărac în lacrimi ce ar trebui să le vărs pentru durerea mea, nu numai a mea dar și a celor din jur, nu mai am nicio coajă de lacrimă cu care pot plânge jalnica mea stare, nu mai am nicio fărâma de oftat cu care să-mi hrănesc trupul flămând de durere, am risipit totul aruncând în cele patru zări munți de lacrimi și mări de oftaturi, dar în zadar; și totul pentru alții, mie rămasu-mi-au doar două mărgăritare ce pot să le arunc la porci, ca să-și rupă în ele dinții, apoi să moară că nu se vor mai putea hrăni, neuitând că pentru porci mâncarea este totul, trăiesc doar să halească știind că și ei la rândul lor vor fi haliți.

Mă simt gol și sărac, atât de gol și de sărac, săracă goliciune! Simt durere, durerea mea împreună cu durerea semenilor mei, mă dor toate, mă doare până și durerea din inima ta. Nemărginite dureri mă fac să

urlu la pixul din mână care la rându-i, strigă la foile pe care scrie, puterea durerii ce se înalță spre cer, odă mută. Îngeresc cânt pe care și cei morți (care atât de ușor sunt uitați) îl vor auzi. Iar durerea aceasta nu o resimt fizic, deoarece fizic nu sunt în stare să mai simt nimic. Durerea mea, vine dinăuntru, din acel loc în care sălășluiește sufletul, acea parte stranie ce-ți dă aripi, iubire sau ură, din acel loc de unde spun cei ce cred că știu, pleacă câteva sute sau zeci sau chiar grame atunci când mori.

Mă doare, sunt sărac și gol în suflet. Își fac veacul uragane prin al meu interior, rafale ce sparg și rup în alte părți, în mine nu au de ce se lovi, totul este ca o mare de sticlă, cum ai putea să faci valuri?

Caut un calmant, măcar durerea să o alin, dar nu știu de alchimistul, sau de farmacistul o avea vreun leac pentru durerea atâtor câți mă dor pe mine. Găsi-va oare, vreun „algocalmin sufletesc”?

Scriu, scriu, despre Icarul cel jalnic ce a zburat cu aripi de ceară spre soarele fierbinte de vară. Mai scriu despre bobul de grâu ce va renaște, dar nu acum, doar colo-n primăvară.

Mai scriu și iarăși scriu despre copilul din mine ce vrea să se dezvolte într-un fel, un altul, cred eu. Spune că nu mai vrea goliciune, preferă o haină în locul frunzei din nea. Îmi mai spune să pun capacul conservei că s-a săturat să tot umble muștele în noi. Mai spune fătul din mine (al conștiinței embrion, ori poate doar al științei), că lumea ar putea fi mai bună și-mi strigă la fel ca pixul din mână ce scrie pe albe foi: „Bă, nenea, tu crezi că este bine să faci pe cel ce nu ești?” Iar eu, umil îi răspund: „nu vreau să fiu altceva decât cine sunt și să știi că deși mă dor

durerile altora, eu tot am să le descriu și-ți vei uza pasta mângăind despre ele, atât cât oi mai fi. Bine?”

Și aș mai vrea să știe că voi căuta prin omătul de afară o hăinuță mai mică, mai trei-sferturi, numai bună de el, dar să aibă răbdare.

La sfârșit, dar nu în cele din urmă îi spun că și el trăiește tot atât timp cât trăiesc (cu plus sau minus) și eu, iar pe urmă, de o mai fi un pe urmă... dar nu la sfârșit om mai vedea.

Rădăcini

Statornicia ne este dată de locul din care ne tragem, de pământul pe care strămoșii noștri îl călcașeră odinioară. Locul acela ne este de baștină. Baștinaș mă consider pe acest pământ al vechii Dacii.

La pomi rădăcina este bine înfiptă în pământ și este mare; unii spun că atât cât e, coroana pomului este și rădăcina înfiptă în țarina din care a crescut. La buruieni este mai mică și pot fi deșrădăcinate mult mai ușor din locul de baștină. Românul este ca pomul cel stufos în ramuri, cu rădăcini puternice bine înfipite în pământul țării lui. Dar ce se întâmplă când pomul migrează iar rădăcinile îi sunt într-o parte, coroana într-alta? Mă întreb dacă trunchiul acela nu va ajunge pe foc. Știam că mălinul migrează, așezându-și trunchiul pe pământ și-și face noi rădăcini în locul undegăsește lumină și apă, propice creșterii lui, statornicindu-se. Aceasta o face o singură dată în lunga-i viață. Migrează și oamenii. Aceasta făcut-au și în alte vremuri, nu numai acum. Deșrădăcinându-se, rupând legătura cu pământul natal devin un alt soi, un soi pe care

cealaltă pădure nu îl acceptă deplin, umbrindu-i cu ale lor ramuri, nelăsându-le nici apă, nici soare suficient să se poată dezvolta. Acei copaci lasă în urma lor un gol imens, atât în suflete cât și în teren. Nu am de gând să opresc migrația românilor, nici să le stau în cale, ci doar să-i întreb unde le sunt rădăcinile, aici sau acolo? Dacă ei sunt mălini, atunci să nu uite, că mălinul își lasă rădăcina cea veche în urma sa, iar aceasta putrezește. Ai noștri plecați în străinătăți, revin după un timp și tâmp ne zâmbesc spunându-ne că au uitat să scrie în limba natală. Copiii lor au învățat o altă limbă, pe care ei, părinții lor, nici măcar nu o știu, vorbind-o cum domnul a dat; Un fel de două feluri, pe care nici băștinașii de acolo nu o înțeleg. Dar fac pe snobii și ne privesc de sus, ajungând să fie la fel buruienilor pe care foarte ușor le poți dezrădăcina. Să nu uitați fraților, că buruiana se aruncă uscându-se în gunoi, copacul rămâne și tăiat fiind, pe cioata rămasă odihni-se-va poate oareșcine. Acei plecați mălini, uită că rădăcina de ploi este udată. Ei își reneagă de multe ori rădăcinile, acoperindu-le adânc, nelăsând seva să vină până la frunză, lăsând-o să se usuce... apoi se usucă ramurile... în cele din urmă trunchiul... sfârșind prin a cădea cu totul uscat și fără de vlagă la pământ, dorindu-și seva din orice parte, dar totul fiind prea târziu, deoarece demult este uscat.

Uitându-ne limba și cultura ne uităm pe noi înșine, ne uităm neamul. Ce nu au reușit nici unul din multele popoare ce au cotropit acest tărâm slăvit al vechii Tracii, vor reuși să facă ai noștri migratori. Făcând din limba noastră un talmeș-balmeș de multe alte limbi în care nici un lingvist din lumea asta nu se mai poate descurca. Îi cred și îi înțeleg, e greu în țară iar ca să câștigi un ban cinstit, trebuie să pleci uneori printre străini.

Dar nu pot să-i înțeleg cum pot să își facă până și copiii să își uite limba, darămite ei înșiși să uite limba străbunilor. Nu pot să înțeleg cum un om educat vorbește bine limba natală chiar dacă este plecat de 30 de ani, iar un altul (fotbalist fiind), ce pleacă două săptămâni, revine vorbindu-ne de sus, cu accent. Cum de copilul unuia știe să ne vorbească limba cursiv, iar al altora parcă a uitat să se și joace românește. Am spus-o și mai spun, nu am nimic cu cei ce vor să plece prin străinătate un viitor să își facă. Am ce am cu cei ce se întorc făcându-ne să ne simțim ca proștii, prin felul în care se comportă cu noi, prin felul în care ne vorbesc, de parcă ei au zidit turnul Babel, uitându-și vorba.

Fraților, voi toți acei ce sunteți de prin pădurile noastre, nu uitați de izvoare, de țarina de acasă, de cântul de leagăn căci românești fost-au și nu uitați că Eminescu, Blaga, Enescu, Noica, Iorga, Titulescu, Vlaicu, Coandă și mulți, foarte mulți, alții ca ei, din marea pădure românească sunt, au fost și vor fi un pom din pădurea acestei țări.

Semnată anonim

Mă bucur de apusul de soare și mă bucur când văd culorile din răsărit; iubesc ploaia, arșița, ninsoarea, pe toate le îndrăgesc când toate la timpul lor revin. Sunt un mic bulgăre de pământ. Mă bucură tot ce îmi dă falnica GEEA, iar trecerea timpului o simt. Clipe fiind când mă întreb, ce-i moartea, iar după, unde ne ducem? Sunt sigur că nu voi rupe aceste rânduri, sunt sigur că le voi reciti. Nu pot să spun nici când, nici cum. Nu pot spune de va fi un mâine, eu sunt un mic grăunte de țărână, nu un proroc. Nu

sunt morbid, îmi place să trăiesc, iar ziua câștigată-i o încântare, nu îmi doresc să strâng avere pe pământ, îmi plac și zilele cu ploaie, de-i cald îmi bine, de-i frig e bine și nu pot cârți când totu-i bine.

Nu am creat nicio secundă din timpul planetar, gândesc și nu pot trăi ca o legumă. Ascult cum ploaia îmi bate-n geam, cum vântul cântă, aud un tunet din cer aruncat pe un pământ ce-i gata să se ducă. Îmi plac toate și îmi doresc mulți ani de acum încolo; sunt om și vreau să trăiesc; de azi, mă bucur! O nouă zi încep; fac asta la fel oricărui muritor de pe această planetă, o fac cu bucuria câștigului unei noi zile și cu durerea zilei de ieri, trecută. Cu fiecare ceas încerc să mai adaug câte ceva, învățând ori acumulând material, dar nu știu de ce, am impresia că sărăcesc, că pierd ceva din acea parte numită suflet. Oi fi poate prea conservator, dar prefer o carte în locul „tembelizorului”, pe Enescu în loc de „Paraziții”, o șuetă la o cană de ceai în locul internetului, mersul pe jos în locul mașinii (pe distanțe sub trei km) și mai doresc să pot iubi, nu să urăsc.

Îmi place răsăritul și nu urăsc apusul, fiind sigur că tot ce se naște și moare, având certitudinea pe care o păstrez cu sfințenie-n suflet căci moartea nu-i un punct de finiș ci doar un nou început, viața ne este dată doar ca un dar, un dar divin. Mă bucur de bucuriile celorlalți, mă dor nefericirile lor. Iubesc zborul păsărilor și nu-mi plac coliviile. Sunt totuși o mică fărâmă de lut, din pământ îmi vine seva, nu construiesc castele de nisip, când pe mare este furtună. Îndrăgostit sunt de brazda tăiată de coasă, în fân proaspăt dori-mi-aș să mai dorm. Dar nu mai pot, că-n centru am o casă, am devenit monden, dar nu uit că sunt om. Îmi plac sunetele astrale, iar simfonia stelelor o ascult

oricând. Vântului i-aș face un imn de slavă, în cântul molcom de prin păduri și vii, în vuietul de izvoare plăcerea mi-o găsesc, din clipocitul valurilor bătrânii doina au cules. La fel ca pescărușul ce-n apă pescuiește, așa-mi găsesc astâmpăr și odihnă la izvorul ce-mi cântă doina sa. Ascult cum crește iarba, iar bobul din țărână, povești îmi spune despre ai mei strămoși. Aud trecând anotimpuri iar bobul se transformă, crește, în spic se preface, cocându-se, cu pâine ne hrănește. Nu am văzut de aproape un vulcan dar rolul lui îl știu. Îmi plac ale lui năvalnice zvâcniri, admir căldura lui și cum transformă totul în jur.

Într-un cuvânt, iubesc! Nu știu să conjug verbul „a iubi” la trecut, nici să mă prefac că nimic nu a fost sau nu va fi. Din viața acestui pământ primit-am și noi viața. De aceea îl iubesc, îl știu că trăiește... sau ați văzut vreun mort să dăruiască viață? Eu asta nu înțeleg, da' ce mai contează ? Și totuși știu încotro ne ducem, îți vrea să știți?

Rupând spirala ciclică a vieții și neînțelegând rostul celor patru elemente, haotic folosindu-le, nu voi putea să văd prea multe răsărituri de soare cred, și nici prea multe apusuri, iar dragoste nu voi mai avea pentru a dărui. Nici vânt să ascult, nici apă, nici pământ, doar foc!!!

Nu fac pe salvatorul Terrei dar nici indiferent nu pot să fiu. Sunt gânduri din visele mele și îmi doresc să vi le pot împărtăși. Să pot să-mi strig of-ul la stele și de la ele răspuns voi primi. Mă doare durerea mea, iar durerea acestei lumi mai tare mă doare.

Ziua sunt biciuit cu bice de foc, care noaptea se transformă în flori mari de aur. Mă simt ca un copac de ape, rupt din rădăcini, nu îmi pot trage seva din pământul drag mie și asta mă doare. Sunt un bulgăre de pământ din

această planetă, sunt o frunză luată de vânt, anonim mă simt, dar totuși la fel cu toți sunt eu.

Îmi plac și pantera și mârța comună. Pentru că amândouă zburdă, una-i în junglă iar alta în curte, libere sunt, de asta le plac. Nu cred în răul total, cred că nu putem fi mai buni și cred că în visele noastre nu suntem nebuni.

Bună ziua

Bună ziua. Al treilea război s-a terminat, noi suntem cei ce aducem pacea. Așa poate vor zice câștigătorii celei de-a treia conflagrații. Dar ce va rămâne din noi în cea de-a doua zi ?

O, noi oamenii nebuni, nu vedem că distrugem planeta! Tot ce poate fi frumos în jurul nostru. În vârtejul TEHNICIZĂRII mondiale uităm că această planetă e vie, uităm că tot ce ne înconjoară trăiește. Pavând o stradă, săpând un puț ori o mină, luăm din tot ce ne dă planeta, și realizăm din ele așa zisele mijloace cu care ne facem traiul mai fericit. UITÂND (de cele mai multe ori voit), să dăm înapoi din ceea ce luăm.

Când rupem flori, nu mai sădim altele înapoi, tăiem un copac, dar așteptăm puietii să-i pună altcineva; extragem minerale, țigeti, gaze, din dărnicia planetei luăm aproape tot, uitând între timp de ele, împrăștiindu-le apoi ca un copil răsfățat prin toată curtea acestui dar divin, primit nu știm de la cine sau poate voit impus nouă. Împrăștiem în aer noxe, deșeuri de tot felul pe sol, în sol ori în ape, tot ce-i stricat sau vechi, nepunând în loc la ceea ce am luat decât deșeuri. De cele mai multe ori, nimic. În goana lor nebună după înavuțire, copiii planetei uită că nu

ei au creat ci invers, deoarece este scris: „din pământ te-ai născut, în pământ te vei întoarce”.

Uităm că mai există și vântul și soarele și apa, nefolosindu-le fiindcă sunt la îndemână și prea ieftine. Am uitat mersul pe jos. Nu credem în motorul cu apă, în neconvenționalele energii. Fiindu-ne la îndemână, le uităm voit, căci nu distrug. Ucidem cum niciun animal nu o face, ucidem din plăcere (apoi o numim necesitate), dar mai rău, ne ucidem între noi. În numele înavuțirii s-au dus și se vor mai duce războaie, vor mai muri mulți oameni, dar ce-i mai rău, mulți cai, cum zis-a oareșcine. Ce poate fi mai rău când în numele unor așa-zise idealuri, am exterminat civilizații pe care doar foarte târziu am încercat să le înțelegem? În nestăvilita foame de a ocupa, am exterminat specii, în numele cunoașterii distrugem, apoi spunem că a fost eroare umană, dând vina pe cei ce ne-au pus la dispoziție arma, uitând de cel care a tras.

Bună ziua!

Al treilea război s-a terminat!

Așa vor spune atomii reactivi de uraniu, răspândiți pe întreaga planetă, când tot ce este viu pe planetă a murit.

Darurile Creatorului

„La început a fost cuvântul”, cum bine spune Evanghelistul Ioan. Frumos spune și bine este de a învăța acest extraordinar adevăr. Dumnezeu, de la început „A zis și s-a făcut”, știind că cerul și pământul sunt lucrul mâinilor Sale, la fel și omul.

Atunci, la începutul lumii, germenii creației au primit un dar neprețuit. Creatura (mai bine zis omul)

primitu-și-a cadoul cel de mare preț, căpătând drept formă de comunicare cuvântul. Cuvânt pe care perpetuându-l dusu-l-a în comun până la Turnul Babel, ne unește și cred că noi oamenii am descoperit cuvintele ce ne despart.

Vorbeam totuși despre daruri. Minuni primite pe care le vedem sau nu. Minuni de tot ceasul, sau minuni ce se pot trece în analele istoriei. Icoană care plânge omenirea cu lacrimi de sânge, vindecări mai mult sau mai puțin miraculoase, bucata de pâine primită atunci când ești mai flămând și mai lipsit. Toate sunt minuni. Cum altfel aș putea numi răsul copilului? Cu toate că acel copil, acum câteva secunde a plâns.

Cum aș putea numi iertarea de nu minune, cadoul cel mai de preț dat firii omenesti. Dar, totuși, cadoul cel mai de preț (după părerea mea), este acel minunat sentiment trăit doar atunci când iubești și ești iubit, acest dar numit dragoste. Dăruire deplină pentru cel ce-l iubești Daruri făcute creației de Creator, pe lângă viața dată odată cu prima suflare. Suflare, cuvânt creator. Primim și acum, nu le vedem. Nu mai avem puterea sufletească de a le observa. Trăim prea intens și de asta poate ochii ne sunt închiși a nu le vedea. Cadouri făcute pe care chiar de le vedem, le uităm în următoarea clipă, uitând să-i mulțumim pentru ele celui ce le-a făcut. Darăștia suntem, nu ne mai vedem pe noi înșine, darămite să mai observăm cadourile făcute de Creator; nu mai avem puterea sufletească de a ne bucura de succesele noastre. Am murit spiritual, nu mai știm să ne mulțumim unii celorlalți, darămite Celui ce le-a făcut pe toate. Păcat, mare păcat. Așa într-o doară, am să relatez o întâmplare trăită de mine. Și eu fac parte dintre cei mulți.

Nici eu nu am văzut darul, doar acum scriind, scriind, l-am rețrăit. Doar astăzi mă bucur cu adevărat pentru ce am primit.

„Cu ani în urmă, din anumite motive, mai mult din cauza mea decât din alte cauze, am avut o pareză de plex. Ambele mâini mi-au rămas inerte. Medicii mi-au dat șanse de refacere undeva la șaizeci la sută, am fost speriat, dar nu am rămas consternat. Îmi spusese să mă obișnuiesc cu ideea de a nu mai putea face mai nimic cu mâna dreaptă. De simțuri, nici nu mai era vorba. Au trecut luni și mai cu muncă, mai cu dureri și nervi, dar mai ales cu darul rugăciunii, asistat mai mult sau mai puțin medical, am recâștigat încet, încet, ce pierdusem, adică mobilitatea mâinilor. Acuma scriu cu mâna dreaptă, despre care doctorii spusese că-mi va rămâne inertă. Este real că nu mai am simțurile și mobilitatea unui om sănătos, dar cred că darul primit este mai mare decât șaizeci la sută. Mă tulbură acum când scriu aceste rânduri faptul împlinit sau neîmplinit, real sau nu, dar adevărat; eu nu cred că am mulțumit pentru darul primit. Chiar dacă am făcut-o, nu cred că am făcut-o destul. ăsta sunt și ăștia suntem.”

Ne zbatem, luptăm mereu pentru ceva, chiar dacă uneori luptăm la fel lui Don Quijote cu morile de vânt. Trăim intens, ardem ca o flacără în șira de paie, uitând permanent momentul sau momentele clipei sau clipelor în care primim, uitând să dăruim, uitând darul primit.

Uitând, devenim insensibili.

Uităm să mulțumim chiar și pentru viață, iar viața-n sine este un dar divin, dar de iubire.

Căutându-mă

Arta de a-mi vorbi. Încercarea de a mă înțelege

Adevărul. Ce este adevărul? Poate fi definit? Pot spune mai mulți oameni adevărul, zicând fiecare că are dreptate? Spunând realități diferite, convergând fiecare realității, dar separat. Poate exista adevărul meu, al tău, al celorlalți? Pot să-l conjug la trecut, prezent, sau în alte forme? Însușindu-mi o definiție biblică transpunând-o pe o coală albă (ce este albul?), adevărul este calea și viața. Deci adevărul este o persoană pe care o admiți sau nu. Pentru creștini, adevărul se identifică cu Isus. Pentru celelalte religii sau pentru atei, nu știu.

Sunt fărâma de nisip de sub talpa elefantului cunoașterii.

Fiind cel ce nu știe dar dorește cu tot dinadinsul să asimileze noi cunoștințe, sunt cel mai mic dintre cei mici. Cu toate acestea sunt – și sper ca și alții să mă perceapă așa cum sunt – adică om.

Totuși, ce este adevărul?

Definire per ansamblu, într-un cuvânt, a perfecțiunii? Uneori, străvezie formă de a ascunde. Durere sau alinare? Materială formă indestructibilă sau neant. Încercare de a ascunde realități care dor. Dar cum altfel poți spune copilului născut cu malformații hidoase că este cel mai frumos copil pe care l-ai văzut... ați avea curajul să spuneți de față cu părinții cât este de urât? Cum poți face ca cei dragi să nu simtă durerea de tine ascunsă? intenții bune dar... Cum poți ascunde realitatea (de poate fi ceva ascuns) fără să-i faci pe ceilalți să sufere? Oare poți urca pe scara politichiei spunând doar adevărul? La asta

pot răspunde doar cu reactualizarea unui proverb și anume: „Nu am văzut copil cuminte, babă frumoasă și politician să își țină toate promisiunile electorale”.

Dar cu politica e altă treabă, altă babă așa că... desprea ea nu mai vorbim. Adevărul este iubire, iar iubirea-ți dă aripi, să poți zbura. Zburând poți ajunge oricât de aproape/departate îți dorești. Aripi lipite cu ceară are minciuna, cu ele poți zbura doar pe întuneric, căldura soarelui le dezlipește, Icar mincinos devenind. Cădere în trecutul zilei de ieri, zi definită-n creație o mie de ani. Trecut trăit, din care răsare ziua de mâine, imaterială formă. Plus infinit. Nu voi trăi niciodată ziua mâine, deoarece pot trăi doar clipe din acum, clipa ce vine nu știu ce aduce, profet nu sunt să știu ce va fi.

Adevăr. Așa cum scriesem la început, definit doar de concepte, adevărul de complezență neînsemnând decât minciună. Minciună perpetuă, care dă acea stare plăcută de dependență, numită de cei ce pun etichete: mitomanie. Trăim într-o lume de mitomani, uitând de unde vine minciuna și cine a inventat-o. Ca să mă lepăd sau să-mi fac mitomania mai ușoară, spun că a venit în lume deodată cu îngerul căzut, doar astfel pot complica. Mă simt mai bine oare crezându-mă astfel desculpat, dar nefăcând nimic altceva decât să mă inculp? Înțeles, neînțeles. Adevăr trunchiat și spus de fiecare-n parte, lăsând în urmă, nu fapta ce s-a petrecut ci dimpotrivă, ce noi vrem, mai altfel spus, făcând din realitate minciună. Trei oameni văd același eveniment, toți trei îl percep, dar altcumva. Deși toți vor să descrie apoi același adevăr, nuanțând, fiecare adaugă la imaculatul faptei pete de culoare și cu toții preferă culori diferite. Retezând sau punând la adevărul primordial, creăm câte un adevăr care este doar al nostru,

înțelegând diferit. Uitând despre ce era vorba la început, facem din adevăr minciună, iar din partea cea neagră a minciunii (nu că ar avea vreuna albă) ne facem un model de viață. Trăim apoi în mărirea mândriei minciunii, iar cei ce caută incipientul adevăr devin minoritari. Cum minoritari sunt cei ce gândesc, cei ce caută, cei ce vor să facă ceva, cei ce tind la puritatea spirituală. Cât de mult mă caut și eu în minoritatea aceasta, dar... și cum întotdeauna există un dar...

Biserica goală în timpul liturghiei, acesta este adevărul zilei de azi. Mărgăritar de mare preț, cine mai vrea să-l caute prin cocina murdară după ce porcul l-a bălegat? Nebuni sunt acei ce caută adevărul, orbi, surzi, dar fericiți.

Calea și viața sunt totuna cu adevărul sau cel puțin acesta este crezul meu. Adevărul meu, sau dacă vreți astfel, adevărul în stare pură. Alb și negru – definiții și nu culori, la fel cum adevărul și minciuna sunt două personalități distincte, alfa și omega, început și sfârșit... enumerarea poate continua, dar eu închei scriind bine și rău.

Chiar mă doare durerea ta!

Da, prieten drag, mă doare durerea ta, mă simt de o mie de ori vinovat că tu nu ai pâine pe masă. Ți-e sete și apa la mine la robinet curge, tu ești departe și nu pot să-ți dau, dar fii sigur că mă doare agonia copiilor ce mor de inaniție. Tu, prieten drag și de departe...

Cuvintele-mi se pot înșira pe coala de hârtie, dar știu bine, nici unul nu poate lua durerea foamei ce în tine, parcă sălășluiește din veșnicie. E parcă eternitatea durerii.

Și nicio vorbă nu o poate lua, deoarece nu s-a născut încă omul ce se satură fizic doar ascultând sau citind, mai avem nevoie și de hrană și apă. Iar eu, prieten drag, sunt atât de departe de tine și nu pot să te ajut cu nimic în afara ăstor gânduri ce se îndreaptă către tine.

Dar tot ce-ți scriu? Mai bine las acum să-ți vorbească despre mine prietenia și cum prietenia, asemenea iubirii, nu poate fi trăită decât în doi, am să tac pentru că tu nu poți să-mi răspunzi. Tac. Tac dorindu-ți tot binele, pentru că binele este cea sămânță ce se înmulțește la căldura prieteniei.

Îmi ești atât de aproape, prieten drag. Și totuși, ne despart câteva străzi, etnia și un tomberon plin cu gunoi.

Ieri, ori un alt fel de-a privi ziua de mâine

Zilele trecute, redactorul-șef îmi ține aceeași, dar aceeași „frumoasă” prelegere despre modul în care consideră dânsul că-mi fac eu, umilul subaltern, un biet reporter de investigație, treaba. Și dă-i și luptă, ca la paș'opt ar zice maestrul Caragiale. Nimic nu era destul, totul nu avea formă, totul era anost și fără substrat. Desființa tot din ce produsesem până atunci, chiar și relația dintre noi, care mie îmi părea mai mult decât amicală, pierise, aruncată cât acolo în năduful vorbelor spuse doar așa, să poată lovi.

Încercările-mi disperate de a-l face să înțeleagă că nu tocmai astfel stau faptele, au dat greș, totul părea sortit pieirii, o concediere fără drept de apel plutea deasupra mea, mare cât teancul de ciorne sau articole mai vechi ce stăteau frumos așezate pe biroul unde îmi desfășuram

activitatea în redacție. Deja gândeam la ce o să fac în viitorul apropiat deoarece planuri pe termen lung.... Acestea au devenit pentru mine un ideal de neatins. Când? Da. Când... dau cu privirea de sertarul în care pusesem toate articolele pe care le scrisesem eu și dânsul le semnase. Mai erau acolo și articole sau interviuri pe care tot dânsul, nu le publicase, deoarece depășeau politica jurnalului la care lucram și alte multe. Eram salvat?

Nu, deoarece să prezinți lucruri vechi ca fiind noi, nu are niciun farmec așa că am luat privirea de acolo și am ascultat docil, cu gândul în altă parte, ce spune șeful. A tot vorbit cu rost sau fără, ca apoi să vină iremediabil verdictul:

- Dacă de mâine, ce spun mâine, dacă deseară la închiderea ediției nu am un articol semnat de tine... dar un articol, nu o cacealma de umplutură, poți veni liniștit să-ți strângi lucrurile, să-ți iei ultimii bani de la noi și să ne vedem fiecare de altă treabă. Uf, am răsuflat oarecum ușurat. Era mare lucru ca el să mai dea cuiva o derogare de la soluția ultimă. Astfel, într-un fel, eram liniștit... dar ce să găsești când timpul este prea scurt, sursele tac, politicienii au luat vacanța, judecătorii așijderea. Ce să fac? Din ce să scot un articol de primă pagină... că doar asta se simțea din nevririle șefului.

Și dintr-o dată, ochii îmi cad pe același sertar ce nu a devenit element de discordie, dar poate o deveni scăpare din astfel de situații. M-am pus pe scotocit.

Arzând parcă în mâinile mele, dau de caseta de reportofon, veche de când lumea (cum îmi place să numesc lucrurile mai vechi dar frumoase), ceva îmi spunea că acolo o să găsesc ceva, dacă nu scăparea, dar ceva frumos care să mă facă să trec peste toate greutățile. Dar unde să o ascult?

casetofon nu mai am de demult doar tehnic... da tehnica?!?
Of și cu tehnica asta!

Plec la locuința-mi (acasă voi pleca, dar eu nu știu când), poate prin vreun ungher o să gădesc casetofonul.

Iau un taxi, mecanicul m-a asigurat că mașina mea va fi gata peste vreo două zile. Astfel, străbat metropola din centru spre cartierul mărginaș unde stau, cu taxiul. Șoferul încearcă o conversație, nu îl ascult. Dar disting în fundal o melodie plăcută și relaxantă, nu auzi așa ceva pe un post comercial de radio. Curios întreb: ce muzică ascultăm? La care șoferul, răspunde cu un zâmbet stânjenit, parcă uimit-umil: „este un Acatist, muzică Creștină, dacă vă deranjează, închid casetofonul sau comut pe un post de radio, cum doriți.”

Dintr-o dată totul îmi pare altfel, a spus cumva casetofon? Pentru siguranță întreb „Ai spus cumva casetofon?” „Da, îmi răspunde și mai stingherit, nu am avut destui bani pentru altceva mai modern”.

Îmi vine să-l sărut, să-l strâng la piept pe străinul ce mă conducea spre locuință. Nu am făcut în schimb nimic din toate acestea, ci l-am întrebat pe un ton superior dacă pot asculta o casetă la dânsul în mașină până ajungem la destinație. Nu cred că era cel mai bun mod de adresare, dar atunci asta am făcut.

Răspunsul veni imediat, jovial, iar fața taximetristului parcă se destinse, dilatându-se într-un imens zâmbet. „Dar cum să nu, dați-mi caseta”! Am scos-o din buzunarul de la piept, deoarece acolo o pusesem, dându-i-o, l-am rugat să pună potențiometrul aproape de maxim, apoi ciulindu-mi urechile am luat o poziție mai relaxată, ca să ascult.

Când începu audiția, am realizat imediat ce era.

Era vorba despre un interviu de care uitasem. Cândva, în ajunul unei sărbători Creștine, am fost la o Biserică din cartierul meu să iau pulsul oamenilor sau să văd dacă nu pot găsi ceva inedit pentru gazetă. Oricum, gândeam eu atunci, tot ce o ieși, este bun venit. Perioada din înainte de Crăciun aduce parcă cu ea și un sentiment de pietate. Așa că... totul părea perfect. De ce nu am mai publicat articolul nu mai știu, poate am încercat punerea lui în pagină și alte evenimente și-au făcut loc în acel timp... sau o fi fost respins? Toate acestea se amestecau în minte-mi așa că nu prea am fost atent la început.

Atenția mi-a fost atrasă totuși de un glas ce nu-mi părea familiar, cineva în fundal încerca să facă pe un altcineva să înțeleagă un altceva. Nu am înțeles dintru început despre ce se discuta, realizând mai apoi încercarea unuia de-al face pe cel de-al doilea să surprindă realitatea momentului pe care amândoi îl vor trăi peste un anumit timp. Atunci nu am înțeles despre ce ar putea fi vorba. Totuși, voind să refac cât mai aproape de real acele clipe, redau discuția celor doi așa cum s-a imprimat:

„- Ieri m-am întors. Este ceva de vis. De mult nu am mai auzit păsărelele cântând, stoluri de păsări luându-și zborul spre alte zări pentru iernat. O vară de cântec am avut, o toamnă bogată de parcă eram în paradis și un început de iarnă blândă. Ce pot să-ți spun? M-a fascinat șederea la țară. Am simțit iarba cum crește, apoi cum natura se îmbracă în haina de iarnă. Am ascultat cum cântă vântul balada frunzei ce ruginie cade, ca să îngrășe pământul, ca la anul să o ia de la capăt.

Minunile Creației într-adevăr, nu le-am văzut pe toate. Dar pot spune cu mâna pe inimă că am atins un colț de rai. Așa că am venit cu toată pioșenia să mulțumesc

Creatorului, apoi să-L rog să-mi ierte păcatele, astfel încât, să văd când o veni timpul, Edenul pe de-a întregul.

- Frumoase gânduri prietene, spuse al doilea personaj, du-te și fă cum te îndeamnă sufletu-ți plin de bucurie și să știi, dragul meu, că și eu mă bucur de bucuria ta. Fie ție după gândul tău”.

O conversație scurtă ce m-a făcut să nu-mi mai dau seama când am ajuns în fața imobilului meu, atent m-a făcut șoferul ce a surâs din nou parcă umil și m-a întrebat.

- De când nu ați mai auzit păsărelele cântând?

Nu a așteptat răspuns la întrebarea lui, îmi întinse bonul de cursă și caseta așteptând plata. Iar când am deschis portiera și am ieșit a spus:

- Dacă vă este greu sau ușor, simțiți teamă sau sunteți curajos, mergeți și dumneavoastră unde a fost primul interlocutor.

Nu am mai avut timp să întreb ce a vrut să spună că a și plecat în trombă de parcă nici nu a fost vreodată pe strada mea.

Voi știți unde a plecat?

Tristeți

Primăvară-i iară, ăst anotimp mă face să-mi iau traista-n băț și să plec. Consider călătoriile de voie sau de nevoie, o reală plăcere. Nedefinită într-adevăr, dar totuși plăcere. Acest fapt mă împinge nu numai să trec prin locuri, să văd fapte, dar să și stau de vorbă cu cei pe care Dumnezeu sau hazardul mi-i scoate în cale. Petrecuta mea viață m-a readus de astă dată pe meleaguri pe care nu le mai văzusem de demult. Trecător prin astă bucată de

lume am fost iarăși și cum am zis, mi-e dragă primăvara. Deci. Nevoia și anotimpul revenirii la viață, scosu-m-au afară din casă. Luatu-mi-am traista pe umăr și valea către Valea Jiului, mai bine zis spre Petroșani. Nu mai văzusem „cetatea huilei” de două decenii, așa că, m-a împins curiozitatea să văd și partea nevăzută a urbei, să ating cu privirea interioară, sufletul celor ce dau suflet orașului, adică să vorbesc cu cei care odinioară se numeau cu mândrie mineri.

Grele păcate făcutu-mi-am punând degetul spiritual pe rana sufletului negru, dar nu de cărbune, ci doar de atâta amar. Negre fapte trăite, urâte vise împlinite au ba. Grea viață cotidian neîmplinită, zile ce par să se repete, zi a cârțiței, murdară de atâta necaz, înnegrită de praful minciunii, nebună zi.

Am întâlnit niște tineri frumoși, cărora parcă li s-au înecat corăbiile ce nu le aveau. Gesturi, priviri normale... dar în scris aveau doar culori funebre: negru, gri, sur, amestec de din toate, dar negru în preponderență. De nu mă credeți exemplific cu un titlu de poem scris de o puștoaică de treisprezece ani: „Îmi vine să mor”. Cu asta cred că am spus tot.

Or fi uitat acești tineri că iubirea mai are și zvâcniri de roz, sau poate că viața le-a spus că nu pot trăi o clipă de fericire dacă nu se spânzură de ea. Aici este doar o mască forțată, aici râsul este doar pentru copiii mici sau pentru cei foarte bogați. Azi și aici am înțeles sensul frazei din „La Medeleni” : „Se vede că el îmi este tată”.

Am înțeles cum un copil uită să râdă, chiar dacă genetic are un tată jovial. Am văzut și negrul din zâmbetul tâmp al copiilor ieșiți la cerșit pentru bucata de pâine pe care părinții nu mai pot să le-o pună pe masă. Văzut-am

astăzi copii cu trăiri interioare de străbunic, am văzut cum oamenii uită să râdă chiar și la cea mai bună poantă, am înțeles că lor nu le mai trebuie decât pâine, nu de alta, dar au trăit în ultima perioadă și încă trăiesc prea mult circ. Gladiatorii din forum în loc să ucidă leul, îl asmut asupra celor flămânzi ce stau neputincioși și se uită; în loc să se bucure, ei devin hrană, iar cei ce conduc ciroul, arată cu degetul în jos ca să moară; să trăiască, vor doar când au nevoie de ei. Adică la mineriade sau la votări.

Ce scriu or fi supărări la cele văzute, or fi nervii acumulați și răzbunați în scris. Nu, nu cred, mai degrabă cred că ceea ce relatez se poate numi „Falimentul Fericirii”.

Trăit-am azi în valeaneagră a huilei sentimentul unui pom dezrădăcinat. Rupt de vijelii, culcat peste râpă, dar totuși util. Mai are o rădăcină bine înfiptă în pământ, mai are ceva verde în coroana ce dincolo de prăpastie se află, ar dori să se ridice, dar cum? Totuși, util este celor ce trec râpa, o punte formată între „acolo” și „aici”. Ei sunt, sau vor fi guvernatori, alții prosperi oameni de afaceri, iar pomii sunt ei, cei ce au uitat să râdă; sunt ca ei mulți.

Arborele „Văii plângerii” se va usca cu timpul sau va putrezi, urmând calea nescrisă a trecerii, dar se va chinui. Agonie pe care mai mulți oameni cu suflet o pot curma sau o pot face mai puțin dureroasă, ridicând pomul cu o macara financiară – nu macaraua subvențiilor păguboase – ci a investițiilor reale, fără milostiviri.

Văzut-am multe în mica mea călătorie, crezusem că-mi va aduce ceva nou, speram că întâlnind alți oameni voi regăsi trăiri mai intense, arderi umane ce nu scot doar fum pe coș, ci produc și speranțe în mai bine.

Nu a fost să fie. Nu am găsit decât ce lăsasem acasă. Mai mult, am găsit mai multă mizerie umană, pe care nu

pot și nu vreau să o înțeleg. Mizerie ce doare, bătrâni cerșind, copii plângând sau așteptând pomană. Tristețe cotidiană.

Nu cred în sentimente asemenea unei solii albe, pe care este scris cu aur „nu sunt pe lume decât frumuseți”. Dar nici să fim loviți în permanență pe la spate, de cei pe care tot noi i-am ales, nu mi se pare normal. Nu văd în Valea Jiului o situație specifică numai acelei părți a țării, dimpotrivă la fel este întreaga noastră țară: „Arena leului flămând”.

Pata de clipă încleiată

Albă culoare are pata de pe măsuriga⁴¹ cernită. Măsuriga sau fața de masă de la moți, ce-i lucrată pe îndelete în lunga iarnă la războiul cu ițe și spete, nu la cel cu pușca și bomba. Of, sălbatică-i lumea în care trăiesc. Zi, zi nedreaptă și murdară ca o pată de clei albă pe țolul cernit...

Uf, ce tăcere de boltă cerească se așterne pe inima-mi ce nu mai vrea să bată...

Greu e dorul de oameni ce vor cu tot dinadinsul să rămână oameni...

Mă simt murdar, întinat. Mă simt Iudă, cu toate că, nu eu l-am vândut pe Isus. Sunt pătat de mine însumi și mă lepăd de lumea în care trăiesc.

Eternă trecere ce te îndepărtează sau te apropie. Început de ceva sau sfârșit, acel ceva depinzând doar de punctul de vedere în care te afli. Văz. Dar altfel de simț. Zărire cu ochiul minții ce mă face să mă

⁴¹ fața de masă

simt pată de clei pe țolul cernit. Motivare sau nemotivare a singurătății trăirilor neîmpărtășite.

Trăiri tulburi de clipe fără a-l simți pe cel ce te aruncă în vârtoarea vieții, reper rămânându-ți doar cernitul țol al asfințitului de soare în ceața de după neguri. Clipă, sau clipe în care doar îngerul mai poate tulbura sau limpezi apa. Dar și atunci rămân singur, singurătatea lumii nu mă mai afectează deoarece am devenit pata de clei pe țolul cernit.

Și totul durează. Durând secunde poate. Minute poate. Ore, zile, ani, cine mai știe măsura? Nu mai am totul și toate devenind doar multiplu a ceva sau...

Diplomatică enumerare ca nu cumva să deranjeze pe cineva. Dar ce o fi diplomația, dacă nu arta de a face totul posibil? Iar diplomatul, acel om ce face să crezi că ai realizat imposibilul? Și timpul? Da, timpul nu este el cel mai mare diplomat? Nu în timp au devenit cele mai multe lucruri imposibile, posibilități?

Pată oare? Ori poate încercarea de a fi unul dintre aceia ce vor să depășească fără a egala?

Întrebările celui ce pare singur? Există oare singurătate ce nu poate fi împărțită cu altcineva?

Trebuie să-mi definesc toate acestea ca apoi să-l gădesc pe acel ce mă va arunca din nou în tulpurea apă îngerească.

Lipituri cu scotch ale gândurilor rupte, colaj de pete încleiate pe țolul necernit al vieții. Conflict ce vine din încercarea săririi unor etape. Acele etape ce egaleză vechiul, fără a încerca să-l extirpi ca și cum nu ar fi fost, astfel rearanjând. Zidind temeinic, nu frunză-n vânt.

Mă simt murdar. Pată neagră pe albă năframă, într-o lume ce arată ace și un țol cernit.

De unde a fugit?

Chiar așa, de unde ai fugit? Ești parcă scăpată din mâinile unor satrapi. Da, coană Loialitate, de unde ai venit așa zănatec? Mă mir de tine, deoarece de mult timp nu te-am zărit. Mă întrebam deunăzi, chiar, mai exiști? Aveam și încă mai am, vaga impresie că nu. Nu mai ești, au poate luat-ai altă formă, în care eu, cel simplu, nu te recunosc, mai știi, poate te-ai compus? Deci, coană, matale ești sau nu? Nu mai știam nimic de tine dusu-te-ai de tot, sau ai luat, cum toată lumea face, o scurtă pauză de țigară? Chiar poate o vacanță...

Atunci când un semen suferă, când un copil ori bătrân plânge de foame, mă întreb, Loialitate, unde ești? Îi avea zile libere sau conced' făr' de plată? Când greu apasă pe umeri necazul, când din tină nu poți să te ridici, am certitudinea că madam Loialitate a devenit o specie pe cale de dispariție. Dar să exemplific: deunăzi am întâlnit o bunicuță. Mergea ținând de mână nepoțelul, în drum spre grădiniță, nimic ce să surprindă până aici, nu? E cotidiană acea trecere pe strada mea, dar ceva din gesturile lor m-a făcut să îi însoțesc cu privirea. Pașii incerți, de gârbovă vreme ai bunicii, pașii nesiguri și zvâcniți de fraged mers, împleticit amestec. Agale grabă.

Dintr-o dată, cel mic se oprește și suav gângurește, vârstnicei însoțitoare: „Mă dor de mama”, alene reiau mersul repetând la nesfârșit „mă dor de mama”. Tot repetă, repetă, la nesfârșit parcă, într-atât de mult, încât acele cuvine au început să mă doară pe mine, însoțitorul lor de mai departe, mare-i durerea acelu dor. Da, coană, aflată departe, o vai, adolescentină rearanjare-n firesc, vai

nouă, celor ce trebuie să auzim durerea de dor a unui prunc. Ce tare trebuie să doară acel „mă dor” ... Iar mie tare „mădor”... Degrabă maturizare-n durere. „De floarea soarelui” mă arde un dor.

Îmi este dor de vara ce trecut-a, de urma pașilor Tăi îmi este tare dor. Mă doare atât de tare dorul, încât îmi vine să fug desculț prin ploaia care-n valuri curge, să-mi aud pașii și să-i confund oare cu ce, dacă nu... Sau poate să Te aud pe Tine luându-mă în brațe. Vai, de dorul unui of, mi-e tare dor.

Îmi este greu să fac diferența între nori, norii ce trec, norii ce vin. Nu îi cunosc. Oare aş putea, sau cum i-aş putea recunoaște? Ei vin și se duc. Unde se duc, de unde vin? Of, oare știi? Îmi vine să cred că nu! Îi confund în permanență, cu ce oare, dacă nu... Balansată de ploaie, o frunză-mi bate în geamul odăii, nu cunosc ritmul, nici melodia ce-Ți cântă, dar cred, sigur sunt, o confund, oare cu ce...

Miros de ploaie, iz de primăvară, toamnă avea la început vara aceasta, ori o confund... oare cu ce? sau poate cu... Nu știu, nu am răspuns la toate. Totul se confundă adânc în mintea mea; cu pașii Tăi să îi confund, poate, dar cu ce? nu știu... Poate cu omul ce se dezumanizează. Poate cu începutul meu trecut sau poate, pe toate le confund. Așa să fie? Poate! Și dacă așa este, cum și oare de ce?

Mi-e teamă de vara ce-n mine nu mai vrea să vină, mi-e teamă că nu o să mai aud sunetul urmei pașilor Tăi. Frică îmi este de dezumanizarea din mine. Gânduri din vara cu ploaie, o viață pe care... unde și de ce? Îmi este tare dor de Tine, dar cărui creatură nu-i este dor de Creatorul său? Vara vine și pleacă, acel anotimp în care ai timp să-ți

strângi de toate (maturitatea), înaintea toamnei și nu pot să nu-l citez pe Saint-Exupéry: „Orice adult a fost odată copil, dar foarte puțini își mai amintesc asta”.

Tare mă rod și-mi e amarnic de ciudă pe gândurile-mi notate. De ce? Deoarece pot să revăd peste timp ce acum am gândit, dându-mi seama ce nu am realizat sau ce am făcut altfel, ce durere nu trebuia să mă doară sau cu ce intenții am pornit și ce operă a rămas la sfârșit. Distructiv eu, nimicul ce din rest gândesc și trăiesc?

Și atunci? Mă întreb. Oare nu îmi doream să fiu fericit?

- Dragul meu, tot eu îmi răspund, treizeci la sută din viață este fericire, treizeci la sută tristețe, restul este ceea ce-ți alegi.

Laolaltă se leagă. Există, de crezi, o vară și pentru tine și despre fiecă vară ce este în noi. Terminând pot reargumenta cu înțeleapta zicere: „Credința nu este cunoaștere, ci calea ce duce la cunoaștere, deoarece căutarea nu are sfârșit, ea se termină doar atunci când...”

Oda căpșunarilor

Scrisu-s-au și s-or mai scrie tone de hârtie, publicate sau nu. Vorbitu-s-a și se va mai vorbi mult timp. Până acum și de cum înainte. Despre acei concetățeni ai noștri dezrădăcinați de deprinderile avute, ruși de pământul natal. Nu folosesc acești termeni puțin cam duri, „numai așa, de pomană”, nu-mi stă în caracter să arunc sau să scriu, vorbe în vânt. Dar lor și nouă tuturor ajuns-am să ni se potrivească de minune versurile cântecului:

„Și-așa-mi vine câte-o dată,/ Să dau cu cuțâtu-n piatră./ Din piatră să iasă foc,/ Că io-n lume n-am noroc.”

Supărați pe toate cele de acasă, necăjiți că nu pot să le dea copiilor ce ar vrea să le dea, părinților un minim de existență, celor ce cer pomană, nu pot să le dea decât un „bună ziua” (nu de alta, dar și cei ce par în ochii celor ce cerșesc, bogați, sunt cei ce cer, pe munca lor un trai decent), necăjiți pe toate și pe toți, îndurerați, strâng bruma de leuți, puși bine deoparte (albi bani, de zile negre și ce poate fi mai negru decât deznădejdea?), ori luând împrumut de la vecinul rămas în ordonanță (altă găselniță guvenamentală ce te face să uiți de necaz, și asta doar o scurtă perioadă de timp), deci luând din ce aveau sau cum scriam, împrumut, pleacă.

Unde și cum? Cei mai mulți dintre cei ce pleacă nu știu în momentul despărțirii.

Ce lasă-n urmă, ce vor găsi?

Grele-ntrebări, răspunsuri deopotrivă. Greu îmi este să descriu sentimente netrăite. Nu voi putea descrie intensitatea aceea ce-au simțit-o fiecare în parte și toți laolaltă. Cum pot descrie lacrimile mamei, ce își vede fiica plecând? Cum pot să scriu despre durerea copiilor lăsați cu bunica, nu se știe până când? Cum aș putea descrie durerea despărțirilor de soț sau de soție, deoarece o căsnicie la distanță nu mai poate fi fericită? Mai mult sau mai puțin pot să descriu durerea celor plecați ca să câștige un ban cinstit care ajung să fie sclavi de orice fel, rămânând cu dorul de acasă.

Chiar dacă pleacă, chiar dacă banul este ban, la munca prestată, nu cred că pot sta nepăsători atunci când în țară își ies apele din matcă.

Cei de acasă ce fac pentru ei? Ridică din umeri și le pun interdicții de intrare sau de ieșire din țară. Ba am văzut că mai fac ceva. Tam-tam pe posturile de tembeliziune dacă vreunul fură. Alta, mai nimic.

Dacă se sinucid copiii celor plecați, tot ei sunt de vină (nu au avut grijă să telefoneze la timp), de-i mic bugetul, tot ei (nu vin acasă cu câți bani voit-au guvernării). De mor bătrânii, cine alții ? (nu au grija părinților). Dar lor, cine le dă ceva în afara vizei și a unui rece „drum bun”?

Sunt clipe

Sunt momente în viață când îmi vine să urlu ca lupii la lună plină. Sunt clipe care mă dor mai tare ca orice durere. Sunt acele momente în care văd un bătrân pe stradă, uitându-se cu jind la trecătorul mai tânăr ce mușcă hulpav dintr-o banană sau din covrigul luat de la colț. E grea poate viața, dar nu cred că ar trebui să fie chiar atât de grea și pentru cei ca ei. Nu pot să trec nepăsător pe lângă acești oameni, nu pot și nici nu vreau să uit lacrima din ochii lor. Au muncit o viață, cu crezul că ceea ce fac ei fac bine, credeau cu adevărat în ce fac și nu că la bătrânețe nu vor avea din ce trăi. Sunt primii ce își plătesc taxele, dar sunt tot primii la spitale sau farmacii. GREU...

Merg uneori pe la medic și-i aud plângându-se de tot felul de boli. Le este frică, o teamă nebună de ziua de mâine. Oare ce vor face cei mari, ce pot lua decizii în țara aceasta de își vor învinge teama? Știut este că o sugestie e frica, iar când învingi sugestia, pierd și frica.

Plâng cu lacrimi de sânge, plâng plânsul lor. Mă doare când văd durerea cum frânge și ultima speranță din inima lor. Mă dor durerile lor, mă doare când îi văd cum suferă. Pe ei ce ar trebui să se plângă nu de bani, de pâine ci doar de reumatism. Plâng. De plâns e să-i vezi pe acești oameni, nu cerșind, dar plângând tacit de atâtea nevoi. Momente sunt în viață când îmi vine să urlu ca lupii la lună. Vă rog din sufletul meu mic, de nebun, nu întrebați de ce, sau cum.

Urlu ca lupii căci nu pot să plâng. Dar ce să-i faci? Există momente în viață, mai ales în perioade de stres, când și cele mai infernale lucruri îți par frumoase. Iar ei, dragii mei bătrâni trăiesc alături de noi, cei mai tineri, perioada aceasta de maxim stres de 15 ani.

Ce pot eu face, mai nimic mai mult, decât să urlu ca lupii la luna cea plină. Să plâng cu lacrimi de sânge din inima-mi ce nu poate să facă nimic din ce vrea. Eu râd și plâng, plâng și râd.

Râd de această lume, iar râsul îmi este amar, râsul nebunului îmi este, acel hohot ce anunță o criză.

E de răs... de agonie.

Bântuind, urlând, rugându-mă

Bântui prin gândurile altora, mă doare atât de tare în cot și-n umărul drept...

– Ce cred ?

– Cred că mă doare capul dacă mai stau să mai și gândesc.

Strâng iubirea în brațe și o strâng atât de tare că ar putea să se contopească cu mine. O strâng în pumnul

drept, încleștat, mi-e frică să nu o scap printre degete. Îmi este teamă să nu o pierd.

Urlu ca lupul de pe stema dacicului steag, nu la luna plină ci doar la micimea mea.

Ce spun?

– Spun că nu este nimic de spus.

Durerea mi-a devenit o obișnuință; mă doare ce simt, ce văd, ce trăiesc.

Durerea îmi este o nouă plăcere. Mă doare, deci așa simt că sunt, nu am murit.

Mă rog pentru durerile lumii, nu pot să le uit, am timp să le ascult.

Tac?

– Nu cred că aş putea să tac, vorbind îmi descarc energia negativă...

În taina durerii găsești și iubire, sunt de nedespărțit. Mă doare, iubesc, e tot una atâta timp cât trăiesc.

Chip de cenușă sunt

Cenușă din jarul timpurilor eu sunt, din focul cel veșnic mi-am luat ființa, din bobul cel sacru ce a rodit pentru prima dată pe pământ luat-am bucuria, din chinurile primei nașteri luat-mi-am suferința. Căldura din focul cel sacru îmi dă visului zbor, în lacrimi de sfinți scăldatu-mi-am fața și mi-am șters-o cu frunze de laur; mă doare tăcuta, măreța și sacra durere a pământului primordial. Din vântul de vară luat-mi-am speranța, un chin îmi este viața. Sunt cel ce aude și vede mai tot. Nu sunt Creatorul și nici nu mă compar cu El, dar nu sunt orb și nici surd nu sunt, aud și văd durerile celorlalți, nu pot

să trec nepăsător pe lângă agonia semenilor mei, nu lovesc și asta, nu pentru a nu fi lovit ci pentru că nu pot să cred că cel ce lovește, se poate numi om. M-am născut (uneori), deodată cu această planetă, îmi pare că martor am fost la creația ei, cu toate acestea nu știu de cele mai multe ori în care parte este stânga sau dreapta. Nu uit, dar iert, iar iertarea mă face să simt plăcerea de a trăi. Iertarea înnobilează, uitarea te face să devii amnezic, idiot, aici știu să fac diferențe. Nu uit, am zis, dar nici nu îmi fac o deosebită plăcere amintirile triste, nu pot să văd oamenii plângând. Spălatu-mi-am fața în lacrimi de sfinți, căci sfinții sunt aceia ce uită și iartă, iar plânsul lor nu este altceva decât râul ce-n mare se varsă. Ce poate fi mai pur ca lacrima de rouă găsită dimineața-n glastră, pe o floare pură a sufletului mare de prun ce deodată cu ziua cea nouă se naște. În focul cel veșnic, cu lacrimi de îngeri voi să-mi călesc viața. Lumina îmi dă putere, iar noaptea-mi clădește soarta. Zid între ele nu este, se completează una pe alta, sunt despărțite dar nu există interpus între ele, graniți sau ziduri de piatră. Din bobul cel magic ce rod dete întâia dată, din spicul cel dintâi care rodi pe planetă gustat-am odată. Din pomul oprit al științei odată cu Eva mâncat-am. La fel ca ei izgonit sunt din ceruri, pe astă lume nu îmi găsesc locul, fug de întunericul nopții, mi-e ruptă o aripă și nu pot să-mi iau zborul. Din toate mâncat-am, dar dor îmi este de hrana din ceruri, iar manei sacre îi duc dorul. Știu că există și iadul, întunericul vine în urma luminii. Negrul ca și culoare este perfect opus albului, iar albul nu exprimă durere.

Sunt cenușă adusă de vânt de pe altarul vechilor asceți.

Sunt clipa ce vine și totuși sunt clipa care a trecut, sunt totul și absolut nimic. Totuși sunt, deci trăiesc, sunt ultima și cea mai mare creație Divină.

Sunt om.

Fiind cel ce sunt, salut creatorul și vreau, dacă se poate, să-mi trăiesc fiecare zi ca pe cea din urmă. Trăiesc în fiecare zi minunea de a nu-mi fi cea din urmă zi, minunea de a exista. Sunt totuși cenușă iar ca cenușă în patru zări mă spulber, din focul sacru îmi trag seva, din el luatu-mi-am chipul, prin el exist, în el mă contopesc.

Căldura sufletului

Am regăsit o clipă de rai, o clipă care, așa cum ziceau bătrânii, ar trebui să o regăsești în fiecare zi. Nu am regăsit-o decât după o lungă perioadă de timp, iar cel de a fost factorul determinant la regăsirea clipei a fost un om. Cu greu în aceste zile bântuite de nebunia înavuțirii, de microbul ce bântuie mai tare ca gripa păsărească, numit de unii, cotidian, iar de alții, necazul din fiecă zi. Cu greu spuneam, poți să găsești un om ce știe să facă o sobă care să încălzească și sufletul nu numai trupul. Hoitul ce cere de toate, dar rămâne aici. Au fost, sunt și vor mai fi oameni atinși cu degetul de divinitate. Ei sunt cei ce văd în aer firele de praf, celulele din apă, ionii din eter dansând mirificul dans al vieții de aici și a celei de dincolo de noi. Ei văd și simt acele lucruri și umbre pe care noi, cei mulți nu le vedem și nici nu le simțim. Un astfel de om a venit să-mi facă o sobă care să încălzească trupul, dar a lăsat în urmă mai mult decât soba, a lăsat căldura lăuntrică, cea sufletească. În urma trupului

rămâne doar ceea ce vor vedea arheologii, după mult timp. În cazul în care ceea ce ai făcut va dăinui. În cele mai multe cazuri nu rămâne nimic. În urma sufletului, rămân generații ce-ți poartă amprenta, de ai știut unde și cum să ți-o lași. Sunt oameni ce își trăiesc visele lor, dar mai mult sunt oameni, (la fel celui ce făcutu-mi-a soba) ce trăiesc intens, așa putea spune că se hrănesc cu visele și dorințele sufletelor noastre.

Văzuți cu ochi pragmatici, ei sunt numiți nebuni, văzuți de-o femeie, ei sunt numiți artiști, văzuți din prismă tehnică, ei se numesc inventatori. Văd, simt, percep ce nu pot percepe alții, iar umbra morții o văd în realitate.

Sunt darnici, au ce da și nu se întreabă cui sau de ce? Își dăruiesc și lor sălbatice clipe de frumusețe pură. Dând, ei primesc și nu numai materialul îi interesează, pentru ei o vorbă are valoare mai mare decât o bucată de pâine. Cuvântul are valoare de lege, nu-l calcă și nu acceptă să fie călcat.

Nu sunt bogați, dar au din acea bogăție ce nu seacă niciodată, au mai mult decât un milion de alți inși, tot timpul vor avea ceva de dăruit, măcar o vorbă. Celor ce au, le dăruiesc mai multe decât ar putea da vreodată ei.

Spre deosebire de ceilalți, au harul de a-i găsi pe cei ce sunt în pericole sau sunt mai nevoiași. Nu îi caută, dar îi găsesc pretutindeni pe cei năpăstuiți. Au de dat și vor da, atât celui ce are nevoie, dar mai ales, celor ce cred că nu mai au nimic de primit nici de la viață, darămite de la alții. Ei dau fără a cere nimic înapoi, dau doar pentru bucuria de a dăruia.

Nu o fac poate ei înșiși sau poate da, dar sunt siguri că prin ei, Divinitatea își arată una din multiplele ei forme.

Cu fiecare dintre ei o alta și prin fiecare câte o rază din lumina vieții.

Nu vom descoperi poate niciodată frumusețea ascunsă dintr-un astfel de om și nu pentru că nu am putea-o vedea, ci doar pentru faptul că este multiplă și atât de desăvârșită încât ne-ar părea ireală și noi cei ce nu suntem ca ei am percepe-o altfel.

Sunt acei oameni pe care divinitatea i-a atins cu un deget, sunt acei „nebuni” atinși de Dumnezeu.

Altfel de trăiri

Sunt momente în viață, momente în care te întâlnești cu stări sufletești pe care demult le-ai trăit, momente și gânduri, vorbe sau fapte ce odată uitate nu le mai vrei înapoi, acele stări de spirit ce nu ai mai vrea să le retrăiești.

Dar, of, mai vin și acele clipe când nu mai poți face nimic și trebuie să refaci legătura cu acele stări sau fapte. Clipe în care ești nevoit să faci aceleași greșeli pe care le-ai făcut cândva. Iar ca să mergi mai departe, ca să învingi răul, să poți să trăiești, le faci, chiar dacă atunci distrugi tot ce ai mai bun.

Sunt grele și rare momentele acestea și de ele depinde uneori bunăstarea sau chiar viața ta sau a celor dragi ție. Tocmai de aceea faci concesia ce te doare cel mai tare, tocmai de aceea nu ai cum să nu intri în joc. Să mergi mai departe nu ai cum, de nu retrăiești această amintire. Asta cred. Că cel ce intră în joc nu intră ca să piardă ci doar să câștige. Nimeni nu joacă doar de dragul de a pierde, cel ce zice asta minte, mințindu-se pe el însuși sau

mințindu-i pe alții. Când joci, vrei să câștigi... iar ca să câștigi mai și riști. Ca să câștigi ceva de la viață, trebuie uneori să și greșești, să faci aceleași greșeli pe care le-ai mai făcut, de care nu numai că te ferești să le faci dar nici nu te mai gândești că o dată le vei mai face.

Trebuie să guști din nou durerea pe care ai trăit-o. Să fugi din nou pe aceleași cărări pe care nu ai fi vrut să mai ajungi vreodată. Nu spun că ar fi bine să o faci, nu spun că trebuie să revii în permanență la amintirile de mult uitate. Dar spun că sunt necesare. La fel ca și trasul cu pușca atunci când viața îți este în pericol, la fel ca și aerul când ești înconjurat de prea multă apă. Retrăind aceleași sentimente, fapte sau gânduri, poți să alegi de le mai trăiești sau nu, dar după cum am mai scris, în joc nu intri ca să pierzi, dar sunt momente în care mai vrei și altceva de la viață.

În altă ordine de idei, nu lăsa amintirile triste să te copleșească, nu te lăsa învăluit de ceea ce ai făcut. Nu ucide în tine viața doar ca să moară o clipă de trecut. Trăiește cu bune sau rele, cu tot și cu toate. De nu, vei urla ca lupul (dar poate că și lupul mai spune câte ceva prin urletul lui).

Trăiește cu tot și cu toate, nu esti primul nici ultimul ce a greșit.

Manuscris de la frunza moartă (I)

Trecător am fost aseară pe alei, trecător sunt și pe astă lume. Cu trecerea mea, trecut-au anotimpuri, cu trecerea lor, trecut-au ani. Mergeam agale gândind la nu știu ce, sau poate, la nu știu cum.

Văzut-am ceea ce mulți văd și anume: cum pică o frunză, o frunză de plop, din plopul de pe marginea aleii. Nu știu de ce și nu știu cum, dar am luat frunza și am dorit să o pun la loc în plop; când mă uitam unde i-ar fi locul, frunza mi-a zis:

– Nu ești tu cel ce dai viață și ai grijă, că cel ce dă, trebuie să aibă de unde să dea ca nu cumva să ți se ia și ție din ceea ce vrei să dai. Nu tu ești acela ce dă viață, tu nu poți decât să o trăiești, nu încerca să faci pe creatorul căci s-ar putea să uiți de unde ai venit..

M-am speriat atunci, întrebându-mă cum poate să-mi vorbească o frunză... cu grijă am așezat-o înapoi, grăbindu-mă să plec. Abia atunci mi s-au deschis ochii, mirați și mari au zărit că în jurul meu cădeau alene și duse de vânt alte frunze; m-am aplecat să le adun pe toate, dorind să le așez la locul lor, în plop. Mirat am văzut că una dintre toate nu semăna cu o frunză ci mai degrabă cu o filă ruptă dintr-o carte, așa că am luat-o pe aceea, lăsându-le pe celelalte jos. La lumina palidă a lunii, curios fiind, am vrut să o citesc. În momentul acela frunza ce-mi vorbea, ca dusă de vânt mi se așeză pe umărul drept și-mi șoșoti la ureche:

- Cum vrei să citești ce nimeni nu poate, de ce vrei să înțelegi ce alții nu vor ?

Un fior de spaimă mi-a trecut prin tot trupul și am fugit ca un nebun pe alei. Alei pe care doar cu câteva minute înainte mă plimbam agale în seara de toamnă, gândind la nu știu ce sau poate la nu știu cum.

Astăzi, mai bine zis deseară, o să mă plimb din nou pe alee și sunt sigur că vor cădea din nou frunze dar și mai sigur sunt că nu voi reîncerca să pun din nou frunzele în copac. Le voi lăsa să zacă pe asfaltul aleii, pân' vor veni alți

oameni să le strângă și poate vor auzi și ei frunza cea moartă vorbindu-le.

Am luat aseară cu mine o frunză, dar nu știu și poate nu voi ști niciodată de este frunza ce mi-a vorbit, ori este o frunză ca oricare alta. O frunză galbenă, ca oricare alta care din plop s-a desprins. Dar frunza mea nu va rămâne pe asfaltul aleii ci pe pământul jilăvit de brumă se va ofili.

Nu o să uit niciodată cum vorbește o frunză.

Nu voi putea să uit acel manuscris de pe o frunză moartă. Oare cât vor mai cădea frunze? Nu de alta, dar aș dori să știu cât vom mai fi...

Unde te duci, omule?

Zilele acestea m-am strecurat prin acele locuri binecuvântate de Domnul, acele tărâmurii în care după cum spunea un bătrân, nu simți trecerea timpului și crezi cu adevărat că în fiecare zi trăiești cel puțin o clipă din rai. O nemurire, voi menestrelii și barzi, plecați ale voastre dalbe frunți în fața locurilor și acelor ce locuiesc în țara nemuritorilor daci, în Țara Moșilor. Acolo unde simți într-adevăr cum timpul se scurge, unde natura îl mărturisește pe Creator iar la rândul ei, Divinitatea trăiește în tot ce te înconjoară.

Am fost doar trecător o zi și chiar mai puțin decât atât, trecut-am prin Apuseni. Dar frumusețea acelor locuri rămasu-mi-o întipărită în veci pe retină, revăd din memorie măreția munților, verdele spre cărămiziu al frunzelor mărețelor păduri, în nări am și acum mirosul rășinii de brad. Cum aș fi putut să trec nepăsător pe lângă

aceste sublime frumuseți pe lângă locul pe care istoricii îl numesc „leagănul lumii”...

Acolo am simțit o altfel de speranță. Până mai ieri, o simțeam ca o funie groasă în jurul gâtului meu, dar nodul nu era strâns deocamdată și de aceea mai puteam să respir, dar într-o bună zi aș fi putut muri din cauza speranței care-și strângea lațul, nemaiputând să mai ajung idealul la care am încercat să ajung, acel ideal ce nu ar fi fost decât o lume mai bună. La moți am aflat că nu este greu să atingi un scop atunci când de la viață ceri doar atât cât poate să-ți dea, necăutând să sari mai sus decât un campion olimpic dar, totuși, tinzând la moralitate și nedorindu-ți să urci pe înălțimi din care poți să nu te mai întorci. Sunt locuri din care te încarci, de unde simți că vii cu acel „ceva” ce te mai face să reziziți încă nu an în stresul zilnic dat de traiul din aglomerațiile umane ce se numesc orașe. Acele locuri, eu găsitu-le-am în acea mirifică parte de țară și nu numai că am luat din energia lor, dar am și regretat că nu trăiesc acolo. Pe acele tărâmurii, eu am descoperit că într-o cutie prăfuită și goală poți descoperi comori, pe care alții nu le văd, aruncând cutia. Dar mai sunt și alții la fel ca cei pe care i-am întâlnit, acei ce scormonesc fie și doar cu gândul, găsind în ce alții au aruncat, comori nebănuite, tainicele diamante neprețuite ale înțelepciunii, smaraltele cunoașterii demult uitate, clarviziunea celor ce vor fi, puterea de a înțelege neînțelesul. Dar nu numai atât, ei cred cu adevărat în acesta, cu a lor premoniție își împlinesc ca niște adevărați apostoli ai acestui sfârșit de lume, ne împărtășesc și nouă, dar de cele mai multe ori, nu vrem să-i auzim, lăsându-le lor greul de a se face auziți, murind și reînviind în paradis. În lumea noastră sunt două feluri de oameni: acei ce

sărută obrazul și acei ce îl întorc, să fie sărutat. Moții cred eu sunt acei oameni ce le fac pe amândouă fără să pară și fără să fie duplicitari. La fel lor și eu aș dori să fiu...

Mirifice meleaguri și pline de parfumuri, cu zumzet de albine și clipocit de ape ... de nu mă credeți mergeți și veți vedea că adevăr vorbit-am și minciună nu. Adevărat, nu curge lapte și miere, traiul lor greu este, cu toate astea nu uită, de te văd străin, să te cheme în a lor casă, la masă să te așeze și să te ospăteze cu ale lor bucate, iar la un pahar de țuică să-ți zică cum strămoșii lor și ai noștri, aurul din baie l-au scos.

Aici, la moți am înțeles că din toată tehnologia noastră doar praful se va alege, că ne distrugem mergând tot pe al robotizării drum. Că omul mai trebuie să mai și citească, că filosofi sunt doar cei ce cugetă și nu doar cei ce vorbesc.

De la acei oameni aflat-am (sau poate deja știam) că sclav nu este robul ci doar stăpânul lui; sclavul speră în permanență că o să fie cândva liber, dar pe stăpân, cine îl va mai putea elibera de gânduri și de greutatea pe care doar el singur și a lui bogăție l-au înrobit? Ne-am înrobit și noi, făcându-ne stăpâni peste mașini și calculatoare, am uitat că frumusețea locurilor se poate descoperi doar mergând pe jos, nu mai gândim, că doar are cine să și gândească pentru noi: computerul. La moți încă se zice că îi aici aproape, ori peste deal, deși distanța-i de 20 de km, iar a gândi e omenesc și nu numai pentru lucruri ori fiare.

Acolo am înțeles că sfârșitul evoluției cibernetice poate fi și atunci când tot ceea ce omul a creat ca să-l ajute se va opri. Toate vor lua o pauză (una totală) iar noi vom fi nevoiți să gândim, să scriem, să citim și să muncim, așa

cum ne este dată firea, nu tehnologizați.

Dacă îți vrea să mergeți prin Apuseni, eu (nu sunt agent de turism) v-aș chiar dori s-o faceți, iar când veți reveni să-mi spuneți de am avut sau nu dreptate. Atunci veți vedea că la mari bucurii pământul ni se pare mai mic, insignifiant, iar la neazuri, ori când bolnavi suntem, pământul își reia locul în imaginea noastră și nu numai atât, se mai mărește și ni se pare mai greu și mai apăsător. Iar când totul ne fuge de sub picioare, când mașinile de tot felul sună din sirene, de-abia atunci înțelegem că moții se ajută într-altfel, că ei știu ce înseamnă întrajutorarea umană și nu știu ce pot să însemne cuvintele „nu pot” sau „nu vreau” și mai mult decât atât, la nevoie și greu nu se simt față de nimeni străini. Ei sunt acei eroi ce nu au vârstă, nici rasă, nici sex, ei sunt doar oameni.

Ăștia sunt moții și asta este firea lor, cu care nu doar natura i-a înzestrat ci și acel „ceva” ce nu poate veni decât dinăuntru, decât din strămoși.

Fără nume

Ce iubim mai mult? Viața, acest bun de preț la care ținem atât de mult, cu atâta înfrigurare și pe care nu am dori să o pierdem.

Întrebări, întrebări și alte mii de întrebări... Eu nu aș vrea să îmi pierd credința.

Tu, poate nu ai dori să pierzi femeia iubită. Ei sau ele, nu ar vrea să piardă ce?

Era o dată un om foarte bogat, căruia îi plăcea săucidă. Justiția nu îl putea considera un ucigaș deoarece

întotdeauna făcea un târg cu victima sa.

Îl întreba pe cel ce-l alegea drept victimă ce își dorea mai mult de la viață. Aceia încheiau un contract din care reieșea că victima câștigă averea iar satrapul îi ia acestuia viața. Acesta era ultimul lucru pe care ei și-l doreau.

Câștigurile agonisite de cei morți erau fantastice. Unii au câștigat averi, alții plăsmuiri fantastice, chiar și un colț din lună a fost câștigul lor. Toți au primit ceea ce și-au dorit și totodată au rămas fără viață.

Oare ce mi-aș fi dorit eu ? Dar tu?

Ce am vrea în fond și la urma urmei de la viață?

Totuși aș vrea să cred că aș dori același lucru ca cea din urma victimă a bogătașului.

El nu a dorit bogății sau lucruri trecătoare, el a dorit ca un ultim sacrificiu, ca nababul să i-L arate pe Creatorul tuturor.

Surprins a fost criminalul. Încheiase un contract ce nu îl putea duce la bun sfârșit, deoarece cel ce este în întuneric nu vede lumina, iar cel ce nu vede ziua soarele, este orb. Orbi călăuziți de alt orb, așa că nu puteau să nu cadă cu toții în abis.

Încercând să-L găsească pe Cel ce le-a făcut pe toate, bogatul nostru nu numai că a uitat să ucidă, dar s-a și căit de ceea ce-a făcut. Lăsând lumii ce era a lumii, împrăștiind averea celor ce aveau nevoie de ea, s-a dus în pustiu să mediteze cum putea să-l găsească pe Creator. Dar nu singur, ci cu cel ce trebuia să fie ucis.

După o perioadă mai lungă sau mai scurtă de timp, asta nu știu, a venit vremea ca cel bogat să moară. În ceasul morții l-a întrebat pe cel cu care venise:

- Te rog, spune-mi, unde am greșit? Când ți-am

propus în schimbul vieții orice?

Tovarășul său i-a răspuns:

- Eu nu ți-am cerut ceea ce credeam că nu poți să-mi dai. Nimeni nu l-a văzut pe Creator. Iar tu în întunericul tău interior nu ai văzut lumina. Acum căzutu-ți-o negura de pe ochi și ai văzut lumina, ai privit pentru prima dată frumusețea lui Dumnezeu. Tu nu ai știut să mi-o arăți pentru că nu o cunoșteai. Din întuneric ai văzut lumina. Abia acum ai făcut diferența dintre adevăr și minciună. Oare nu crezi tu acuma că cel ce ne-a creat este omniprezent în tot și în toate, că totul, totul, are viață, iar ce trăiește vine de la Domnul Luminii, deoarece acel domn al întunericului creează dar nu poate da viață ?

Dragilor iubiți, în tot ce are viața, în tot și în toate, Domnul viețuiește. Spun asta pentru că doar cel ce a creat știe să înțeleagă creația iar cel ce știe cum, poate să și conviețuiască în ea.

Nu am creat un fir de iarbă, niciun atom sau fir de praf. Pe toate le găsim create, noi doar le folosim.

Pot spune că acel om devenise dependent de crimă, atât de legat de ea, încât îi lipsea, iar ziua fără crimă părea o zi pierdută, o zi dureroasă.

Era la fel ca cel ce se droghează, căutând în crimă doza de adrenalină, căutând să uite durerea lui, să o ascundă în durerea celorlalți.

Fumătorul caută țigara, alcoolicul sticla, dependentul de narcotice, doza zilnică o vrea. La mai mult tânjesc cu toții, cu toate că organismul slăbește, iar doza cu cât este mai mare cu atâta îi face să dispară mai repede de la noi.

Trebuie să-mi fac datoria și să scriu despre un altfel de dependenți. Acei altfel de oameni, acei ce rămân

de dragoste dependenți. Acei minunați oameni care din cauza dependenței lor ar intra și în foc ca să-l ajute pe cel ce le-a creat dependența. Nu pot să îmi permit să-i numesc nebuni, dar nici departe nu sunt. Lucizi fiind, ei se distrug pe sine, lăsând la o parte tot ce trebuie să facă, uneori ruinându-se chiar moral, fizic sau financiar, pentru cel iubit. Această dependență este la fel de greu de tratat ca toate celelalte; de nu are un umăr pe care să se sprijine, mult mai greu îi este dependentului.

În povestirea anterioară, sunt două personaje. Unul dependent de adrenalina crimei și un altul dependent de dragoste.

În anumite împrejurări, oricare dintre noi am putea fi unul din cei doi, deoarece în alte feluri iubim, în cu totul alte conjuncturi și forme ucidem.

Dar asta este iar e bine de știut, că oricând și oriunde, dependența ucide lent și iar bine este de știut că nici nu ne grăbim.

Să nu distrugi de nu vrei să fii distrus, iar în întuneric de ești, caută lumină!

Bucurii de jaf și pulbere

(bacoviana realitate)

Un zâmbet și un buchet de ghiocei. Of, da, un zâmbet de copil și un buchet de ghiocei! Atât îmi doresc în astă dimineață, tânjesc să văd copiii râzând să-mi umplu sufletul cu atât de multă căldură încât să uit că suntem la începutul lui april și nu am de unde să găesc buchetul de ghiocei. Bucuriile de zi cu zi vin din bucăți, bucată din cel din jurul meu rășfrântă în mine astfel părășia bucuriei

tale se întregește în bucuria mea, nu pot fi bucuros pe deplin dacă tu ești trist, prunc mic cu ochii căpriei. Bună dimineața de o altă zi. Zi în care mă reîntâlnesc cu cotidiană tristețe, cu bacoviana trecere spre plumb, nimic din jurul meu nu arată a ceva schimbat. Zăresc de plumb oamenii zoriți de plumb briciuri ce adânc taie brazde pe frunți, pe chipuri ce doar ieri erau de copil. Am vaga părere că medicii cardiologi își vor schimba aparatura cât de curând pentru că inimile noastre au devenit atât de ridate încât este nevoie de mai multă acuratețe în diagnosticarea maladiilor ce sunt provocate de durerile bucuriilor cu gust amar. Inimi bătrâne de oameni ce fizic sunt tineri. Ce se întâmplă de nu mai zăresc și-mi este atât de dor de un surâs sincer de copil.

„E-o noapte udă, grea, te-neci afară”, ce bine sunt redade drumurile noastre, priviți în jur. Fețe ce parcă nu au râs niciodată, capuri plecate și înfipite între umeri, o plasă-n mâna fremătândă și-un murmur pe buze, parcă toată lumea vorbește surd cu sine. Un urllet ce nu se aude dar se simte zboară prin aer aidoma unei cucuvaie de zi.

„Parfume triste, îndoliate....

Vise, ah, vise, aici, au murit....

În haine negre, întunecate,

Eu plâng în parcul de mult părăsit...

Și-a mea serenadă s-a rătăcit

În note grele, și blestemate...”

(George Bacovia - Ecou de serenadă)

Da, visele mor, uneori deodată cu diminețile, alteori deodată cu trezirea la realul nostru cotidian, de noi în noi dărâmat. Parfum tare de jaf și pulbere străbate alături de umbrele pustii pe străzi, într-un amalgamat amestec de mosc cu mici și bere.

Nimeni sunt

Momente triste dar reale, momente în care după ce ai greșit fie ție însuși, fie altora, nu ai puterea să recunoști: „Da, am greșit!” Cât doare clipa aceasta, dar cât de mult purifică ea, este acea clipă ce învinge teama, clipa curajului deplin.

Din frica de a pierde ceea ce iubești, poți pierde totul. Îngrădind, nu aperi ci doar izgonești. Legând, nu doar unești ci de cele mai multe ori dezbinii. Nu aperi o pasăre rară fie ea de aur, punând-o în colivie, nici nu ți-i aperi pe cei dragi luându-le libertatea de mișcare, închizându-i în casă.

Frica este umană, la fel și iubirea, dar nu sunt egale și nici interschimbabile, nu te poți apăra doar iubind și nici nu poți iubi frica. Dar după cum spunea cineva, nu cel ucis în luptă a câștigat războiul ci cel ce îl poate duce până la capăt. Sunt două feluri de războinici: cei care au murit și au devenit eroi, acei eroi de care ne vom aminti în zilele festive iar uneori nu ne vom mai aminti deloc și cei ce au fost printre învingători, în această parte fiind de cele mai multe ori chiar cei ce au început războiul.

Moment trist ce veșnic reapare, clipă, minut sau oră, trăire care de cele mai multe ori deznădăjduiește, adevăr spus fără jumătăți de măsură.

Oricât de mult am renega acest moment, oricât am dori să-l țin ascuns el va (re)ieși la suprafață arătându-mi realitatea, adevărata față. E greu acel moment și de nu ai un umăr pe care să poți plânge, mai greu va fi și tot amarul singur îl vei duce. Atunci vei zice, te vei întreba „unde este Creatorul?” De ce nu vede necazul meu.

Vei pierde oare și al Lui ajutor?

Tocmai de aceea nu este bine să te lași ucis de astfel de momente, mai bine dai afară și spui tuturor necazul tău. Chiar dacă vor râde unii, chiar dacă alții te vor compătimi, chiar dacă nu te va ajuta nimeni, ai învins, ai rupt contractul cu minciuna...

Teama de adevăr ne face uneori să ne complacem în micimea suflească. Complăcându-ne în minciună ne creăm un univers aparte, ce este mult diferit de realitate. Mai bine ar fi să avem puterea de a înfrunta irealul decât să ne înfrângem singuri complăcându-ne în minciună.

Cu greu accepți scuzele cuiva care ți-a greșit mult, dar și mai greu accepți minciuna aceluia, nerecunoscând greșeala, mai mult, infirmând-o. Dar cum poți accepta minciuna ta, îndreptată spre tine însuși, greșeala pe care tu însuși ai făcut-o, pe care tu însuși nu ți-o recunoști, greșindu-ți ție. Cu ce ochi te vei mai privi în oglindă sau cum îți vei ura în fiecare dimineață o zi bună?

Adevăr sau minciună, ce vrei să alegi... Părerea mea e că adevărul, deși doare îți dă speranța unor noi orizonturi, îți dă tăria să o iei de la capăt. Pentru cele mai frumoase clipe din trecut, pentru cele mai frumoase clipe din prezent și pentru cele mai extraordinare posibile clipe din viitor, mergi mai departe, continuă să trăiești dar fără minciună, în adevăr.

De aceea te rog să înțelegi că nimeni nu este un nimeni, că fiecare dintre noi ar trebui să aibă pe cineva aproape, pentru că acel cineva există și stă lângă noi, fie el părinte, iubit sau frate.

Dacă te ierți tu și ceilalți te iartă, iar de te iartă ei, iertat vei fi de toți și de toate. Să nu crezi niciodată în afirmația „eu sunt un nimeni” și să nu spui niciodată că nu

crezi în iertare, întotdeauna există iertarea, cel mai frumos dintre sentimente.

Trecut, prezent și viitor, vă iert! Mă iert pe mine, uitarea să vină peste tot ce a fost rău, nimeni nu trăiește doar ca să trăiască!

De ce teamă?

Cine nu se teme sau cui nu-i este frică? Sunt mulți acei ce spun că lor nu le este frică de nimic, ei nu se tem.

Așa o fi oare? Cum reacționezi atunci când mama ta este lovită de cineva, din ce cauză reacționezi? Doar din spirit de aventură? Doar curajul te face să intervii când cel ce lovește îți este triplu ca ani, înălțime, greutate sau forță? Adevărat este și faptul că cel ce lovește nu este om, ci brută; doar un animal îl lovește pe cel mai slab, pe cel mai mic. Oare ce te poate face să intervii? Oare nu frica, care atunci transformată în milă ți-a dat curajul s-o aperi pe mama ta? Groaznice clipe ce vrei să le uiți, momente pe care niciodată nu ai vrea să le re trăiești. Momente de groază. De aceea nu mă poate convinge nimeni că nu teama, acea teamă transformată apoi în rușine, nu o face pe mamă să ascundă incestul soțului vitreg, când cea agresată a fost chiar fetița sa. Aceași frică care de data aceasta e acea teamă de ziua de mâine, de acea zi care va fi, îi dă curajul aceleiași mame să strige întregii lumi adevărul, oricât de dureros sau murdar acesta va fi.

Ce om este acela ce face incestul? Părerea mea și al meu crez e că a fost bestie, care avea doar chipul uman, iar în rest nimic. Cu toate acestea, frica transformată în alte stări de spirit l-a făcut pe acesta să își apere locul bine

meritat. Cine te îndeamnă să îți iei pușca și să tragi în cel ce îți intră în casă să fure, de nu acea senzație, acea stare pe care ți-o dă frica? Sau cine te învață să te interpui între mașina cu un șofer bezmetic când ai copilul de mână, dacă nu ea?

Ea, am ajuns să o numesc ca pe o persoană, deoarece trăiește, e vie în fiecare din noi. Fie că-ți aperi mama, copilul sau avutul, frica îți dă putere și starea de spirit, acea nebulie ce nu o poți avea în fiecare zi, ea, frica, te ajută să învingi.

Nu spun că din cauza fricii este normal să ucizi, dar nici nu cred în acei oameni ce spun că lor nu le e frică niciodată, că lor nu li se pot întâmpla asemenea lucruri niciodată. Nu cred că frica ucide ci doar adevărul cel sumbru și negru ce-l face pe om să trăiască în frică, să se obișnuiască cu ea.

Cum poți scăpa de frică?

Nicicum, ea este ancestrală. Trăiește și se naște odată cu noi, mai mult crește în fiecare zi, tot cu noi deodată. Nu poți nimic să faci, doar poți să o controlezi. Ne supunem fricii cu toate că nu o spunem; cât stres ne crează ziua de mâine din cauza ei. Mult și multă durere...

Sărac sau bogat, mic sau mare, ne naștem și apoi murim. Dar avem și frica ce se naște și moare deodată cu fiecare din noi. Nu spun că nu trebuie să ne învingem teama și nu zic că trebuie să acționăm cum ne dictează clipa. Dar spun și îmi asum cele scrise adică: „frica păzește oile, nu câini și tot ea ne face să năzuim la ceva mai bun.”

Nu credeți că multe invenții s-au făcut din frică sau pentru a ne apăra de ea, pentru a o opri sau pentru a o diminua? Deci nu uitați, mai suntem și oameni și uneori este bună și frica.

Uneori frica crează, ea aduce cu ea alte și alte sentimente, stări de spirit, iubiri, adevărate iubiri neînțelese, dar totuși iubiri.

Manuscris de la... „frunza moartă” (2)

Trecător am fost aseară pe alei, cu siguranță trecător sunt și pe astă lume. Cu trecerea mea, trecut-au anotimpuri? Nu cu a lor trecere trecut-au anii? Nedumerit mă tot întrebam, mergând agale sau poate gândind la nu știu ce, sau poate la nu știu cum. Trecerea-mi apasă gândul cu șoptite-n van interogări

- Cine sunt? Mă macină-ntrebarea precum răspunsu-mi.

- Unul dintre acei mulți oameni, care trăiesc pe Terra. Diferențe în unitate. Sunt bobul de grâu de sub brazdă, ce se visează bucățica de Carne ce se Jertfește la Sfântul Altar.

- Ce cred? Veni la rându-i (of gând ne-nșiruit)...

- În definiri ce nu au contraziceri. În alb, nu în negru... amestecate, putând da culoare, „culoarea mizeriei”. Cred că de așa crede cu adevărat, așa auzi la fel proto-părinților noștri, glasuri de îngeri, mai mult, Dumnezeiasca Voce.

- Ce simt?

- Dorința aprigă de a repune în viața cotidiană, adevăratele valori.

- Ce vreau ?

- Să pot vorbi aceeași „limbă” cu toată lumea. În cele din urmă, să pot iubi pe fiecare om al aceste lumi, ca pe mine însumi.

- Ce văd?

- Circul lumii și pâinea tot mai scumpă.

- De ce scriu ?

- Este modul în care redevin eu însumi. Nu pot trăi în permanență ca o bombă de curând amorsată, scrisul mă readuce dintre nori cu picioarele pe pământ.

Cam ăsta sunt, asta simt, astfel vă rog să mă etichetați. Nu pot și nici nu vreau să învăț vreodată să pot urî cu adevărat, deoarece din dedesubt de zi vine o noapte, o noapte ce zice zilei: pleacă, nu mai ai loc, la ce mai vii?

Văzut-am ceea ce mulți văd și anume: cum pică o frunză, o frunză de plop, din plopul de pe marginea aleii. Nu știu de ce, nu știu cum, luat-am frunza și am voit a o pune la locul ei, locul din plop; găsit-am locul, întins-am mâna, când ce să aud? Frunza mi-a zis:

- Nu ești tu cel ce dai viață și ai grijă, că cel ce dă, trebuie să aibă de unde să dea ca nu cumva să ți se ia și ție din ceea ce vrei să dai. Nu tu ești acela ce dă viață, tu nu poți decât să o trăiești, nu încerca să faci pe creatorul căci s-ar putea să uiți de unde ai venit... Of, cum dedesubt de artă vine *kitsch-ul* ce spune artei: „nu ai loc în stuful meu, eu sun la modă!”.

M-am speriat. Buimac, cu mâna-ntinsă și paralizat de necunoscut întrebam gândul din urmă: „cum poate să-mi vorbească o frunză?...” Apoi, cu grijă, am așezat-o înapoi pe caldarâmul jilav grăbindu-mă să plec. Fugeam în mine cu pași mari, implozie a firii ce atrasă-i de necunoscut. Tot am fugit cu pași de grea stâncă ce-mi băteau puternic în tâmpurile sure când am deschis ochii și... abia atunci, mirat – simțurile-mi au zărit – am perceput că în jurul meu cădeau alene și duse de vânt alte frunze; m-am aplecat să le adun pe toate, dorind să le așez

la locul lor, în plop.

Mirat am văzut ca una dintre toate nu semăna cu o frunză ci mai degrabă cu o filă ruptă dintr-o carte, așa că am luat-o pe aceea, lăsându-le pe celelalte jos. La lumina palidă a lunii, curios fiind, am vrut să o citesc. În momentul acela, frunza ce-mi vorbise, ca dusă de vânt mi se așează pe umărul drept și-mi șușoti la ureche:

- Ce faci, ce fac ai tăi?

- Ai „mei” bine mersi, o parte și-au lăsat oasele prin temnițe, o altă parte au fost batjocoriți și asupriți. Azi, mai bine zis acum, cu toate că suntem „liberi”, le îngrădesc mentalitățile lor de... de doi bani, cu toate că avem proprietăți pe hârtie (in)justiția le lasă celor ce au, mai bine zis urmașilor ce n-au avut nimic al lor. Pot continua dar de moment îmi e destul.

Îți doresc să vezi mereu dincolo de valul care ni se așează uneori pe tâmpile... dincolo de materie, dincolo de cuvinte, să vezi mereu adevărul în cei ce te înconjoară și frumusețea sufletelor. Toți suntem la fel și toți suntem altfel.

Orice Gând, orice gest, orice faptă reprezintă marele desen, viața noastră.

Lubește atunci când crezi că merită cel mai puțin, deoarece atunci are nevoie cel mai mult de iubire, oricine. Poartă-te așa cum ai dori să se poarte cu tine, oricine, orice. Când vei privi marele desen îți vei privi viața, din dedesubt de viață ce vine la Viață, Viața ce spus-a morții: „pleacă, pleacă odată, viață este și va fi în veci!”.

- Cum vrei să citești ce nimeni nu poate, de ce vrei să înțelegi ce alții nu vor? De ce te crezi în stare să deslușești desenul vieții și al morții, cum tu, fiu viu și vesel plin de culorile iubirii, pictat pe pânza bunătății, în

nuanțele luminii, în ramele mulțumirii, crezi că poți primi trăind sărutul morții?

Un fior de spaimă mi-a trecut prin tot trupul și am fugit ca un nebun pe alei. Alei pe care doar cu câteva minute înainte mă plimbam agale în seara de toamnă, gândind la nu știu ce, sau, poate, la nu știu cum.

Astăzi, mai bine zis deseară, o să mă plimb din nou pe alee și sunt sigur că vor cădea din nou frunze, dar și mai sigur sunt că nu voi reîncerca să pun din nou frunzele în copac. Le voi lăsa să zacă pe asfaltul aleii, pân' vor veni alți oameni să le strângă și poate vor auzi și ei frunza cea moartă vorbindu-le.

Am luat aseară cu mine o frunză, dar nu știu și poate nu voi ști niciodată de este frunza ce mi-a vorbit, ori este o frunză ca oricare alta. O frunză galbenă, ca oricare alta care din plop s-a desprins. Dar frunza mea nu va rămâne pe asfaltul aleii ci pe pământul jilăvit de brumă se va ofili.

Nu o să uit niciodată cum vorbește o frunză.

Nu voi putea să uit acel scris de pe o frunză moartă. Oare cât vor mai cădea frunze? Nu de alta, dar aș dori să știu cât vom mai fi...

Gând nebun din alte vremuri

Negândind, uneori gândesc?

Oare gândesc, sau acea parte din mine ce se numește gândire este altceva? Oare negândind nu acționez? Iar de cele mai multe ori acțiunile în pripă dau rezultate neașteptate. Cele mai bune rezultate.

De ce oare se întâmplă ca uneori să acționez

într-un sens, iar apoi să mă doară acțiunea mea? Mai puternică îmi va fi durerea când cei din jur spun că am făcut un lucru bun, dar mie mi se pare cu totul altceva, nu că aș fi greșit dar acest „altceva” nu-mi dă pacea sufletească, ca atunci când lovești un prieten doar ca să îl aperi.

De ce ? De unde? Cum?

Întrebări la care nu știi și nici nu cred că voi găsi răspuns.

De ce acționez fie și sub impulsul clipei, de unde-mi vin gândurile și cum se transformă spontan în idei, iar apoi ideea în faptă?

Nu știi cum se transformă lumina în culoare, nu știi cum un flutur din cocon iese.

De ce acționez fie și din impulsul clipei?

Sentimente, dureri, bucurii, stări anoste. Toate se transformă și renasc din propria cenușă, neredevenind un Phoenix, ci doar acțiuni cotidiene. De cele mai multe ori neobservate. Trecând fără să le bagi în seamă.

De ce poate fi mic, chiar și un ou mare? De ce plâng apele la izvoare? Când și de ce poate să vadă un prieten zbulciul lăuntric al trăirilor mele? Atât de tare se aude cum doare ceea ce alții spun că a fost bine...

Întrebări, întrebări, întrebări...

Oare am căzut în butoiul cu melancolii de iarnă? Ninge afară iar eu îmi pun întrebări?

De ce doar un prieten, un cineva de aproape poate să vadă zbulciul lăuntric al sufletului meu, mic și amărât?

E grea starea de veghe când toți dorm. Sunt grele acele gânduri, care nu știi de unde vin și care va fi consecința lor. Mai greu îți pare când toți stau și doar tu

cugeți. Dar sunt oare eu în măsură să gândesc pentru alții, sunt eu în măsură să iau decizii în locul lor? Hotărât, nu! de aceea mă întreb, de ce?

Gând dăruiești, gânduri primești. Mai multe gânduri îl înnebunesc și pe cel mai puternic om, unii chiar mor prea mult gândind. Tot gândul te poate aduce în cele mai sublime stări de spirit. În gând poți trăi aventura, iubirea și orice ai vrea, dar tot cu gândul poți ucide de nu poți să-l ții în frâu, bune sau rele tot gândul le face și tot cu el le poți despărți.

Fapta gândită și nepusă în practică îți dă, de cele mai multe ori, remușcări. Gând – cuvânt nebun ce ne ridică de la stadiul de plantă, la cel de om.

Gândind, cum ziceam, la nemurirea sufletului, ajung uneori să nu mai fac nimic, punând în practică ce a mai rămas din inerție, fără nimic în plus.

Adio sau bun venit, nu mai știu cum să te salut, mă gândule, gând nebun...

Nervi răzbunați în scris

Ați văzut vreodată cum moare un canar în colivie? Eu nu și tocmai de aceea-i întreb pe toți oamenii care se cred oameni, cum de se întâmplă acest lucru. Știam că păsările trăiesc în pomi și zboară; dar într-una din zile, din puținele mele zile trăite pe ăst' tărâm, numit de unii și vale a plâgerii, am auzit nu unul, ci mai mulți oameni care se plângeau că le-a murit pasărea de apartament. Știam că mai sunt și astfel de cazuri, dar nu înțeleg de ce?

Cum poate un om ce își dorește libertatea să pună la poprire viața unei ființe, o viață ce nu a dat-o dar vrea ca

să o ia, o fi ea colivia de aur, dar tot închisoare rămâne. Am stat și am tot stat uitându-mă la ai mei semeni, mă crucesc când văd cum se omoară acele păsări ce ne iasă din cuget, acele păsări ale gândului ce se numesc vise, iar de cele mai multe ori, idei.

Închid în colivia prostiei tot ce nu înțeleg și tot ce cred ei că nu se înscrie în jumătatea lor îngustă de minte. Nu vor să înțeleagă că unii gândesc, iar ei în a lor micime nu pot s-o facă. Nu mai vreau să fiu privit ca un paria căci nu sunt la fel ca ei, căci nu mă înscriu în categoria lor și nici nu doresc. Poate că sunt dintre aceia ce încă nu înțeleg că o prietenie nu este o afacere și nu lovesc atunci când cineva este întins la pământ, am onestitatea de a nu vorbi pe la spate, dar se vede că toate acestea nu mai sunt calități de apreciat la omul modern. Am pierdut amici (și le spun așa pe bună dreptate) dar nu am pierdut niciun prieten. Nu îmi reproșez nimic din relațiile mele cu viața, nu îmi plâng de milă, tot ce am făcut până acum poate să-mi fie reproșat, dar ce am făcut este ireversibil, iar timpul trecut este bun dus. Nu fug după trenul ce a plecat din gară. Iar acelora ce cred că vorba nu este cuvânt, le zic că nu îmi pot fi prieteni, iar locul lor nu este în lumea aceasta. Nu vreau și nici nu pot să descriu durerea pe care o simți atunci când esti rănit de cei pe care tu îi consideri a-ți fi aproape, de cei ce ai crezut că te vor ajuta și tocmai aceia, în loc să-ți întindă mâna ca să ieși din groapă, te împing și-ți mai dau un șut acolo unde nu te arde soarele decât atunci când stai la nudiști.

Urcați în pomul care nu aduce roade și nu vă suiți acolo cu un scop, ci doar din dorința de a fi mai sus decât alții, voi ați uitat că cineva v-a luat scara și stați acolo cocoțați. Nu numai atât, dar v-ați tăiat și crengile ce ar fi

trebuit să vă ajute să coborâți.

În nesimțirea voastră mă mai și înjurați, dar stați acolo, dragi amici, acolo sus, mult și bine căci scara nu e la voi, la cei ca voi nu este decât toporul.

Pace zic eu vouă, celor ce nu aveți de lucru altceva decât să troceriți pe seama celor ce vă cred că le sunteți aproape. Pace să aveți, că noi cei ce gândim vă zicem că atât puteți și nu vă cerem mai mult.

VOI SUNTETI MULȚI, DAR MAI SUNTEȚI ȘI
ALTCUMVA.

AMIN.

Nu știu

Acum nu știu de ce am luat pixul în mână, acum nu știu de ce am început să mai scriu, poate o muză mai leneșă îmi dă târcoale, poate un moft, nu știu de ce scriu.

Nu înțeleg niciun sens al vieții acum, poate doar (așa cum citisem pe o cruce) călătoria noastră să fie la sfârșit în această vale a plăgerii numită, nu știu de ce, Pământ, când e optzeci la sută apă...

Mă întreb, de unde? Mă întreb, încotro?

Mă întreb, când și cum?

Întrebări la care niciun pământean nu le-a dat răspuns, dar totuși, sunt om de aceea mă întreb.

O fi poate muza cea aiurită, o fi poate crucea de pe acel mormânt, o fi repetata mea întrebare, răspuns bun la tot ceea ce simt, dar tot mai întreb de ce bate vântul, de ce plouă, de ce-i cald, de ce-i frig, de ce ?

Aștept un răspuns, dar fi-va răspuns la întrebarea mea?

De voi nu o vreți ea vă vrea!

Mă simt atât de mic astăzi, mă simt un nimeni și altceva poate că nici nu sunt. Mă simt o haină veche aruncată într-un pod de mult uitat de toți și de toate. Am poate sau nu am, stropul meu de adevăr, de dreptate, dar cum cuminte sunt, nu pot să cred că cei ce trebuie să o împartă pe doamna doamnelor, regina democrației, nu o fac. Nu, nu cred că ceea ce am auzit este adevărat, nu pot să cred că adevărul poate fi minciună. Am încredere în oameni și nu cred că pot fi chiar toți mincinoși. Am crezut și mai cred în democrație, am crezut și voi mai crede în libertatea de opinie, în dreptul la proprietate, că ceea ce se spune este și auzit.

De ce mă cred așa, de unde îmi vine această tristețe? Totul a început din podul nemaiumblat de multă vreme, a început de la acea haină veche pe care un ingrat a pus o etichetă nouă, încercând să o vândă ca un castravete unui grădinar. O haină nemaipurtată de 50 de ani de nimeni, pe care astăzi, un alt nimeni a luat-o pe dânsul (acel dânsul cu mai multe sensuri) și nedându-și seama că-i este prea mare, atât în lungime cât și în grosime, o poartă fălos nevoie mare, fandosindu-se cu ea.

Purtând-o nu ca pe o haină, ci ca pe un portdrapel ce-l fâlfâie la fel ca pe-o zdreanță, o sperietoare de ciori. Podul de care vorbesc este un pod ce acoperă toate casele noastre, nu este cerul și nici nu poate fi, pentru că cerul este curat și fără pată, doar noi îl pătăm, îl murdărim, făcându-l să fie mai urât decât este, făcându-l să pară mai negru ca noi...

Podul meu este un pod inexistent deoarece, în țara noastră nu există. El se numește în traducerea mea, *adevăr sacru*.

Mă simt atât de mic astăzi, dar nu sunt nimeni. Nu port haina ponosită, dar pun pe ea o etichetă: aceea a prostiei ridicată la grad de instituție. Acea etichetă numită realitate.

Da, pun eticheta minciunii celor ce merită. O pun primarilor ce uită să mai dea înapoi din ceea ce au luat atunci când au fost votați.

Pun eticheta nebuniei celor ce iau cu sila dreptul altora (la proprietate, la învățământ, la un trai decent). Pun eticheta ipocriziei marilor aleși ai acestei țări, nu numai lor, dar și celor ce au furat și încă fură această țară.

Acum în ajun de sărbători vă iert și am de gând să vă și uit, dar aș dori să dați celor ce-o pot purta, haina dreptății; Lăsați, vă rog, roba dreptății celor ce merită s-o poarte! Nu vă erijați în tot și-n toate voi, dragi aleși, (puțini culeși)...

Lăsați adevărul și dreptatea pe seama celor ce au ce face cu ele, nu le distrugeți doar de dragul de a distruge, nu dați cu piatra doar ca să dați.

Eu nu mă erijez în cel ce are dreptate, nu sunt acel ce deține supremul adevăr. Nu sunt o haină ponosită. Am o etichetă, totuși, la care țin.

O altfel de umilire, sau de ce mai trag clopotele?!?

Mă întreb până unde sau până când mă voi tot lovi de aceleași vechi probleme, cât timp va mai trece până

când eu voi înțelege că toate-s nouă, vechi îs toate, nu de alta dar în loc să-mi tot pun aceleași întrebări putea-voi bine merci să fac ceva util, de pildă să tai o mână de frunze la câini. Pot, de altfel, să mai trec și strada pe roșu, să merg cu spatele, când toată lumea se grăbește și nu de alta, dar cine mă bagă în seamă?

În nebunia generală, ce mai contează unul în plus? De ce se mai trag clopotele, când toată lumea e moartă, de ce se mai aud? De ce mai scriu, cui mă adresez (da „cui” dar... del' prezidențial, sau nu?... de Pingelică?). Vezi trecutul apropiat, zi de ieri cu „optșpe” ani în urmă. Ori poate doar acum, (prezent la trecut fără o altă specificație, că doar nu dă nimeni note informative la cei mulți). O altfel de... Un altfel de a fi...! Corect să fiu cu mine aș spune: „tăt aia da' cu mai mult liber”, deoarece liberi suntem să facem ce vrem, putem chiar migra, păsări la curtea nimănuși fiind, că nu ne mai întrebă nimeni de ce sau cu ce cumpăra-ne-vom pumnul de boabe cu care să supraviețuim. Piu, pui, piu, curaj găină, că te tai! Acel tai, tai, spus în loc de pa! Dar și nenea Ion de la mitropolie avea un ceva al lui. Întrebat fiind: „de ce te grăbești, Ioane?” El răspunde zâmbind tâmp:

- Să trag clopotele a sărbătoare!

Și dialogul continua neschimbat astfel:

- Da, ce sărbătoare-i astăzi, Ioane?

- Io nu știu, că n-am călindar, da așe mi-o zâs vlădicu'. De rest ce mai contează?”

- Bine, nea Ioane!?!

Mă simt umilit de mine însumi când tac, când nu fac, când doar gândesc și nu pun în practică, de ceilalți atunci când asemeni mie fac toate acestea. Mai mult, sunt umil atunci când gheara celui ce trebuia să-mi fie

îngrijitor devine vulpea din cotețul găinilor, mai mult, el sau ei ajung să strige „hoțul” la grădinarul ce nu-i lasă să fure castraveții din seră. Mă simt umilit în fața celor ce nu-și fac treaba dar se plâng cât de greu le este să se muncească cu mulți ce vin la ei la ghișeu, le stau în față, le sorb aerul de care ei au atâta nevoie, ce nu știu că ei au venit la serviciu, nu la muncă, nu se mai poate domle' de parcă dau turcii nu alta. Iar eu fără gram de milă mă duc să-mi rezolv ale mele interese, că doar sunt zile destule nu chiar azi să-mi plătesc ce am consumat, de nu-mi convine să aprind o lumânare în locul becului, să fac focul în sobă cu lemne că astfel poate mai economisesc și nu mă mai plâng că toate-s scumpe, ce vreau să mai plătesc impozit că doar am vreme tot anu'. Mai nesimțit, mai vreau și drepturi, că nu mi-o fi destul că pot vorbi. Ce ei votat-au vreo lege? Nu domle', așa că cei ce votat-au să-ți dea, că ei veniți sunt la servicii și nu la muncă, așa că... Și vezi de nu mă supăra, că chem gardianul, sau jandarmul, depinde de caz, atunci să mi te ții...

De ce se trag clopotele, că doar toți au murit? Morți sunt când tac în fața celor ce sunt la serviciu, dar dau tare din clanță acasă și pe stradă, la coadă unde or fi, aici sunt vii, devenind dintr-o dată „zombi ai democraticului cotidian”. Fac analize de tot felul, sunt mai ceva ca cei ce apar la tembelizor, nu uită și nu iartă nimic, cu toate că mor din nou o zi sau mai multe pe lună atunci când ajung iarăși în fața marelui și atotputernicului ghișeu.

Zombilismul cotidian poate fi clasa de medicină între bolile transmisibile, un fel de gripă aviară, dar fără rată de mortalitate, mor în coteț doar acele păsări ce sunt ajutate să se sinucidă, în rest, pe sărite, că numai la

naștere am venit pe rând.

- Bine, bine, dar tu, tu ce vrei de la noi? Poate veți ...

- Eu nu vreau nimic, mi-am revenit și eu așa, tam-nesam. Am și eu la fel ca dumneavoastră, acea perioadă de după, sunt în acele zile de viață post ghișeu, și fără să vreau,...!?! Iertare, trecut-am în perioada de zombism creator.

- Dar cine te crezi ca să impui șabloane? Te crezi vreun Darwin sau mai știi cine? Vezi că poate nu ai pus tu coada la prună! Trăiți, mă scuzați, dar nu v-am observat, aoleu, un om viu între noi, să trăiți, iertați, domnule Cutărică și eu pe aici, dar dumneavoastră tot la servicii?

- Bine, bine, hai du-te și ai grijă că... Ai înțeles!!! Vezi...? Neagră amintire de dat cu „sus”semnatul (scuzați cu „sub”, dar jos, mai jos, jos de tot, la subsol) că acolo era locul lui „Da, am înțeles.”

Despartu-mă de acele vremuri doar ani, nu și de acele mentalități. Nu mă crezi ? Vorbesc autorizat, putem face și un proces-verbal pe această temă, cu ștampilă și antet, să fie consemnat, semnat în alb pe coală... Că doar și eu, ca și hârtia, suport orice (cu simț acut de zombi, noi nu mai avem alte îndatoriri).

Pecete n-am în frunte și nici pe mână pusă.

Stigmat mi-e pe limbă și în fiecare frază ce scrisă se poate găsi, un pic de roșu sângeri, parafă de zombi ce are doar dreptul să tacă și să plătească fără a gândi. Aici s-a pus un stop! Atât, alta nimic. Cum însă nu mă consider încă rece și necrezând în dangătul clopotelor ce se aud doar în acele clipe când majoritatea plânge, vă salut pe voi, cei vii și nu uitați, doar cei de la serviciu (adică

servitorii – acei plătiți să servească interesul public) ne consideră morți. Ce-ar fi să adevărim (proces-verbal-scris), să demonstrăm că... sau poate... zombism nimic.

Oare chiar născutu-ne-am sub semnul păcălelii, oare nu în decembrie revenit-am la viață, sau poate greșesc și am rămas într-un perpetuum întâi april... ne păcălesc, iar noi nu facem altceva decât să ne lăsăm păcăliți, hilar apriluș.

Dar umilirea la care sunt supus nu este hilară, de a fost glumă eu nu am râs, îmi vine greu să cred că alții râd. Poate doar cei ce merg la serviciu. Între noi fie spus, stt...! să nu ne audă. Încet vă spun, ca să nu și-o ia în cap, îmi sunt dragi și cei de la serviciu, altfel, cu ce aș ocupa hârtia? Și nu numai de aceea, sunt și ei oameni, greșesc, sper ca în ceasul când scriu, mulți nu mai sunt ce au fost. Nu mai perseverează-n greșeală.

- Ai timp să crezi ce scrii?

- Eu nu prea am, dar Cine stăpânește timpurile, are timp pentru toți, așa că... Mai cred în oameni și nu de alta, dar în ei văd Chipul Ziditorului.

- Nu crezi că...?

- Ba da, folosesc cuvinte ce loc țin de definiții, tocmai că nu cred că clopotele bat doar pentru cei morți. Om semăna cu o nație de zombi, dar cred că suntem doar somnambuli și într-o bună zi (cât mai repede, sper) ne vom trezi.

Vise

Gânduri ce se vor întruchipate, idei sau idealuri, dorințe, țeluri, într-un sfârșit, o parte din ele: fapte.

Piață liberă neconcurențială, deoarece nimeni nu poate avea vise frumoase ca mine sau ca tine, dorințe, trăiri, mai frumoase ca noi. Toți suntem și fiecare în parte visele proprii ni le trăim.

Magazin sătesc în care găsești în același galantar o icoană pe sticlă de lampă, la un loc cu un nasture de blug second hand.

Mall în care stau bine aranjate, pe rafturi, ori pur și simplu aruncate pe jos, umerase, frigidere, pe două sau patru roți.

Toate sunt mărfurile magazinului de vise, toate sunt ale mele sau ale noastre năzuințe, of-uri sau idei, mai mult, o parte din ele sunt viitoarele fapte.

Piață liberă și fără taxă, poți da sau lua un vis pe zece bani sau mai mult, depinde de vis, depinde de încrederea cu care vrem să ne trăim visul, depinde de-l știm sau vrem să-l știm, ca să ni-l facem faptă. Liberă intrare, ca la un concert de binefacere, dai cât ai, cât vrei, iar de nu ai nu dai, nu că nu vrei dar nici nu poți. Precupeți de toate felurile, înalți, mai mici, mai grași, mai slabi, urâți, frumoși, de toate soiurile. De ce nu ar fi? Totuși sunt împărțiți în două tabere distincte. Una e formată din cei ce se doresc a fi deștepți (dar nu foarte, aș spune), a doua e cea a celor ce nu vor, dar sunt proști (de dau în groapă sau în mai multe gropi). Vanzători de tot felul, (asemeni precupeților sunt), negociază cu cei ce vând sau intermediază vânzarea viselor altora.

Pestriță lume și aici nu sunt toți. De ce oare?

Vise se cumpără sau se vând la colț de stradă, în plină noapte. Hoți nu sunt. Nu fură nimeni un vis, când cel ce l-a furat are și el prea multe vise. Ce poți să faci cu ceva dacă nu știi ce este? Cum poate să viseze un bogat visul călugărului ce până în ajun postit-a?

Of! și vai! de smecherașul ce-l ia, cum va trăi el ca cel ce își trăiește viața ca și cum ziua de azi ar fi ultima zi, cum ar putea să facă bine când răutatea este incorporată în firea lui, cum va putea să stea el să se gândească la a sufletului nemurire, când gândul lui primordial e furtul, grea povară, mai bine, ba!

Încredere oarbă în ziua ce vine dă visul.

Coșmare mai sunt și acum, nu le cumpără nimeni, când ești sătul, zilnic coșmare trăiești.

Market-ul cum bine numitu-l-am, este pe principiul pieții libere, ceri și primești, negociezi visele. Se vinde și se cumpără tot, toată lumea o face pe ales, am cumpărat un vis de copil cu fluturi și veverițe, cu roiuri de albine și munți înzăpeziți. Mai încolo, un om își vinde visul de om înstărit, sunt multe astfel de vise și se vând cel mai puțin.

Cui îi trebuie sau cine mai vrea astfel de vise, când viața pare desprinsă dintr-un film de groază în alb și negru, pe alocuri gri? Poetul din colț ar vrea să vândă mai multe vise laolaltă prinse-n volumul nescris.

Dar stai, ce vād?

Mai încolo, ca și prin ceață vād un filosof, ce visul cu piatra filosofală să cumpere ar vrea.

Mulți scriitori zăresc; mai toți cumpără, doar unul sau doi vând; așa o fi de greu să-ți scrii propriile vise... sau... nu le au? E greu să visezi ce alții nu vor s-o facă nici singuri nici măcar cu alții deodată. Mai spre centrul pieței-market,

sunt muzicieni și cântăreți de muzică bună ce vor ca și Luther să dea visul unui cânt, apoi să spună ca el: „De voi putea, prin cântecul meu, să fac pe cineva să suradă, atunci nu am trăit în zadar”. Dar cine să viseze la Luther sau Bach, atunci când manea este rege?

Mai sunt și alți artiști ce vor să-și vândă visele. Mai vând, dar cei mai mulți pleacă cu ele acasă. Încrezători în ziua de mâine, ei visătorii, vor reveni.

Pe locurile centrale se vând vise pentru cei bogați: mașini ce zboară, nu merg pe șosele; vile luxose cu sute de încăperi, băi multe, piscine și alte acareturi având. Excursii exotice, pe tărâmurii de vis. La prețuri fantastice sunt toate, dar asta vor, asta au, nimic nu este prea scump pentru ei.

Retras de tot, în cel mai întunecos ungher, stă un ascet ce vinde realitate. El vinde, și spun greșit că vinde, deoarece el dăruiește tuturor, necerând nimic nimănui. El dă din prea-plinul viselor lui speranța, scriu „dă” deoarece nu-l vinde ca Iuda pe 30 de arginți, pe Isus. Are de unde și poate! Are realități și nu vise deșarte!

Aici nu se poate ce eu aș dori, de aici nu poți lua realitate. Cu toate că mi-aș dori să pot cumpăra un loc din ea, mai sper să am un loc și eu în ea!

Nu este rău să avem vise și nici să ne dorim câte ceva, dar nu până acolo încât să nu mai putem diferenția realul de vis, dorința de realitate, crezul de ideal; asta vor să ne dea vânzătorii de vise și nu cred că nu ar da, dar de unde să dea, dacă nu au nici ei?

De unde, ce?

Cineva îmi strânge mâna, a devenit banal acest gest, cum nefiresc ne pare să fim salutați pe stradă, urgent vin întrebările. Cine este, de unde-l cunosc sau întreb însoțitorul pe drum: „îl cunoști”?

Atât de mult ne deghizăm, încât nu ne mai recunoaștem pe noi, ne ascundem în fața realității, mascând ipocrizia într-așa fel încât nu ne mai recunoaștem în propria deghizare, pierduți sub chipul pe care vrem să-l oglindim. Mințim încât trăim propria minciună, uitând la un moment dat cine suntem, mințim pentru a fi alții.

Același sentiment l-am simțit astăzi, astăzi, când unii încercau să-mi vândă gogoșile minciunii. Niște baliverne frumos împachetate, încât unii nici nu vedeau din cauza culorilor hârtiei, conținutul pachetului, urât mirositor.

Hârtie cu multe fețe de parcă chinezești ar fi. Că doar chinezii de mici sunt învățați că au o față pentru sine, o față a lor, dar nu personală, o altă față pe care o arată lumii și o cu totul altă față care este aceea reală. Cu totul, patru fețe de nu mai știu nici ei care le este adevărata identitate. Dar asta este la chinezi, toată stima, ridic pălăria în fața miilor de ani. Vedeți dumneavoastră, eu sunt român, iar la noi este zicala „ce-i în gușă și-n...” poate de aceea ne și spunem „români verzi”, ne coacem greu ori niciodată.

- Îl recunoști? mă întrebă companionul...
- Nu, îi răspund.
- Păi era Cutărescu, din Parlament, își face campanie.

Zău că nu-l recunoșteam. Nu aveam cum, deoarece nici nu-l cunosc, darămite recunoștință, nu aveam cui, că nu-mi făcuse niciodată nimic. Și cum așa recunoaște o mască?

Dar el, el, ce vindea gogoșile minciunii, mă cunoștea? Nu cred. Pentru el, nu eram decât un posibil alegător, (era să scriu virtual dar încă nu au inventat sistemul de votare pe calculator așa că am scăpat măcar aici de mascarada publicității electorale), un nimeni ce ar fi bine să înghită pastila așa, pe sec și de se poate fără prea multe întrebări, nemaispunând că apa-i scumpă.

Aici ai greșit, dragă mască, eu sunt eu, un singur om ce nu-și dorește să fie confundat. Un individ în multa mulțime, dar sper eu, că unic în felul meu.

Cum vrei să te recunosc, domnule *catindat*, cânt tu nu mă cunoști?

Diferență

Nu suntem identici. Avem figuri diferite. Până și gemenii se diferențiază între ei. Gândim, dar nu avem aceeași lungime de undă, din interferențe se nasc prietenii și iubirea. Trăim cu toții, dar nu la fel.

Murim. Până și în moarte suntem diferiți.

Umbrim pământul, unii mai mult, alții mai puțin, diferență de volum sau de ani trăiți, diferență de fire, unii fac umbră pământului doar stând, alții muncind.

Suntem diferiți prin ceea ce facem. Unii lasă în urmă case, alții pomi. Unii vorbesc în loc să facă, alții scriu ce unii vorbesc, suntem cu toții diferiți. O parte din noi sunt în centrul atenției, devenind vedete. O altă parte și chiar cei

mai mulți nu ajung să fie ca ei, chiar dacă au construit prin muncă cinstită, șapte case. Necunoscuții sunt mulți, iar cum cei mai mulți nu sunt băgați în seamă, ieșirea din tipare frapează, devenind diferențe. Sunt judecați de cei ce știu că este scris: „nu judeca”. Sunt blamați, uitând că însuși Isus a spus: „fericiți cei săraci cu spiritul”, uitând sfârșitul „bucurați-vă și vă veseliți...”.

Dar tiparele nu sunt puse ca să micșoreze diferențele, ieșirea din cotidian doare, deoarece dureros este să vezi un creștin spânzurat. Dar...

Cine sunt eu? Să pun egal între mine și ce aș face și durerea incomensurabilă a bolnavului de cancer. Cu ce ochi pot să văd, cu ce gură să vorbesc bătrânului ce nu mai are aproape de el pe cei dragi? Nu mă vor durea oare toate atunci când îi voi auzi răspunsul?

Diferențe. Asta este. Deci nu judeca, deoarece vei fi judecat. Cum poți să spui copilului să nu plângă când el asta vrea să facă? Cum poți cere râului să nu curgă, cucului să nu cânte, florilor să nu înflorească, cum poți să pui egal între diferențe, chiar dacă acestea frapează?

Înțeleșuri

Neînțeleș este profetul în țara lui, neînțeleș și respins. Nu cred că am început bine cu înțeleșul neînțeleșului.

Nu de alta, dar revolta-mi lăuntrică nu-mi spune nimic despre profeți. Sau mai stii, poate mă înșel, ori poate, profeție o fi, ceea ce spunea mai deunăzi, al sănătății cap (dar nu de pește, că ar fi împuțit întreaga Europă, cu miasme de stricat, și nu de acuma, ci mai de demult). Vă

zic, căci spunea (cu o anumită morgă la tembelizor, bătând frumușel apa în piuă, de-i sărea untul pe marginea gurii), deci spunea că nu se vede nimic din cele făcute de dânsul, și bine zice, deoarece nu văd în urma lui decât procese care nu vor face altceva decât să secătuiască bugetul, și așa mic, al acestei țări. În fond și la urma urmei, tot banul celui ce contribuie la bugetul de stat, adică tot al nostru. Are dom' ministru ce are cu directorii de spitale, îi dă sus și tare că musai trăbă schimbați, (nimic de zis, mai sunt și uscături, ce au înverzit la pungă, pe urma nepăsării, incorectitudinii și a furtului din bugetul sănătății, în urma funcțiilor ocupate). Adevărat este faptul că fiecare trebuie să își facă meseria, tot adevărat este că un bun profesionist nu este egal cu un bun manager. Dar nu înțeleg nici să mă taie toți chirurgii, ce treabă are un dom' ministru cu opțiunea politică a unui astfel de director. Nu înțeleg de ce se ia la harță cu tot sistemul, doar pentru a schimba un opozant.

Ar fi suficient ca din patru în patru ani, odată cu noile alegeri și doar atunci când veți fi aleși să conduceți, să-i împușcați pe cei ce nu au fost în stare să atragă voturi, cu minciuna, deoarece toate faptele lor ulterioare făcute după ce au fost sau nu aleși (mulți dintre ei propuși pe liste, doar din inerția momentului) și pe orice partea baricadei s-ar afla denotă după a lor fapte un genocid și mai mult, un fraticid, deoarece își omoară conaționalii (și uneori prin legea strâmbă dată), proprii frați. De nu mă credeți, faceți un recensământ al celor ce mai trăiesc înastă țară și veți vedea că am dreptate. De-i numărați și pe cei plecați din țară la muncă, ori numai așa, sătui fiind de corupție și minciună, tot nu am mai fi câți am fost în anul o mie nouă sute nouăzeci.

Revin la dom' ministru, ce nu are alta a face decât să bată toba, să o scuture bine de praful ce ni-l aruncă-n ochi, să nu mai vedem cum și de ce se fac mișeliile, să ne prostească cu bătăi de tobă, cum că vine mare bal, mare. Mă tot întreb, cum de mai pot suporta și vă întreb cum de nu v-ați săturat de minciună, prostie, hoție. Cum de nu ne ridicăm glasul împotriva lor, lăsându-i pe alții să strige până or răguși, iar noi, cei mulți, cu mine în frunte, să trecem nepăsători pe lângă problemele noastre. Din nou mă întreb cât praf de pușcă îi trebuie mămăligii să explodeze, oare nu-i destulă tensiune acumulată în cei șaisprezece ani de pseudodemocrație, a minciunii, sau poate mai trebuie un chibrit american ori poate de undeva din Europa, să putem exploda în pace și onor, onor dat celor ce nu mai sunt printre noi.

Da! Veți spune: Tu poți vorbi și scrie, ai spatele asigurat, ăștia mari nu se pot lua de tine. Vă asigur că nu este așa. Eu pot vorbi și scrie deoarece cu adevărat am simțit libertatea, pentru că mie, nimeni nu îmi mai poate fura credința și nici visele. Da, am scris și voi mai scrie, atâta timp cât voi, cei mulți, o să rămâneți în tăcere, atâta timp cât îi veți lăsa în pace pe acei parlamentari ce moștenesc palate și averi de la mătuși. Mătuși ce nu aveau cândva nici după ce bea apă, iar după revoluția burghezo-comunistă, cu o pensie de 400 de lei, au cumpărat hectare de pământ, la prețuri mici, având în bucătăria garsonierei, pe unul din pianele cu coadă, picturi de Rembrand, ascunse în subsolul blocului, comori pe care le vor lăsa nepoților parlamentari. Poate mai credeți că nimeni nu a făcut înastă țară poliție politică, nu au existat comuniști, au murit oameni în 1989 pe străzi doar de dragul de a muri. Sau credeți că securitatea comunistă este doar basm, sau filme

vechi, pe vechi ecran. Nu vă cred atâta de creduli încât să credeți că toate averile făcute de politicieni au fost strânse muncind cinstit. Poate mai credeți că economia noastră s-a dus singură pe apa sâmbetei și nimeni nu a ajutat-o. Am devenit ce își doreau europenii, o țară de consum. Am devenit ce am făcut în primele luni după lovitura de stat. Am consumat și nu am produs. Consum, acesta este cuvântul care a definit și va defini, mulți ani de acum încolo această parte din lume numită România. Consum, cuvânt de ordine, mai rău decât atâta, o marfă denumită de cei ce vând și cumpără, „second-hand”. Viața ne-a fost într-adevăr condimentată, cu sare și piper, pe care noi singuri ni l-am pus și asta doar pentrusimplul motiv că așa noi ne-am făcut-o. Tocmai această condimentare îmi dă speranța de a nu crede că nu am murit cu toții, de aceea cred că mai avem vise, pe care le dorim fapte.

Aș vrea să fiu profetul alungat de ai mei semeni, mult mi-aș dori să fiu hulit, dar totuși, ai mei contățeni se vor trezi la realitate. Mult v-aș dori să aveți puterea de a vă trăi intens visul. Un vis trăit. Nu ar fi rău ca să mai punem mâna din când, în când pe câte o carte, eu v-aș recomanda „Bătrînul și marea” de Hemingway, deoarece am putea din ea să învățăm să nu uităm niciodată că ne putem împlini cu adevărat visele, cum ar fi, să ne arătăm adevărata față, să ne deschidem mintea la noul care vine, să fim cinstiți și cred că asta ne-ar aduce doar înțelegere. Oricât am fi de amărâți sau dezamăgiți, să ne reamintim de viața ce trebuie trăită, să credem în puterea noastră ce vine din interior. Părerea mea de neprofet ar fi să vă trăiți visele. Iar tu, ministru drag, ai grijă, că poate la următoarele alegeri...

Patru și 1/2

Atât de mult mă bucur că sunt prost!

Bă, sunt prost de dau în gropi, atât de prost că după ce am fost notat cu 4,500000 (de parcă mă poate opri cineva să pun zerouri după virgulă așa că mai puneți și dumneavoastră) pentru unele scrieri, am curajul să mai scriu.

Dumneavoastră vă asumați răspunderea citirii unui text al cărui scriitor s-a ridicat la nivelul de patru și unu pe doi. Punctaj acordat de un membru al unui juriu online ce nu are nici măcar curajul de a puncta pe față, ca nu cumva să suporte consecințele propriilor fapte. „Sunt prost bă, sunt prost!!!! ” Că am avut curajul să scriu de patru cincizeci (mai puneți dumneavoastră niște zerouri după virgulă, că „profii” de română și așa nu le știu rostul). Sunt prost.

De ce sunt prost? Deoarece am avut curajul de a scrie lăsându-mi inima să judece în locul minții. Sunt prost pentru că nu fac parte dintre aceia care au călcat pe urmele pașilor marilor creatori (era să zic că au călcat pe unde dâșii s-au că... vezi rima), că am curajul să scriu fără a înjura. Sunt prost pentru că doar un prost răspunde prostiei altuia. Astfel sunt prost băăă... sunt prost.

Dar eu îmi asum răspunderea prostiei mele, sunt masochist poate, și voi să-mi chinui talentul. Chiar dacă patru și cincizeci nu-mi dă voie să consider că am cât de cât talent, dar cel puțin o să las să mă chinuie talentul pe mine. Cum nu cred în nota aceasta, am să mă exemplific cu o povestire (adevărat nu-mi aparține, dar tot adevărat că tot ce se scrie este un plagiat intersectat cu propriile idei, adaos fiind personalitatea fiecăruia), dar să dau drumul

povestirii că de un prost v-ați fi săturat. Băăă, dar sunt prost...

„Cândva, pe vremea când pământul era doar pruncul ce mai târziu va legăna la sânu-i omenirea, atunci când nimeni nu avea ceas ca să măsoare timpul, iar muzele se mai jucau încă nestingherite de nimic, Nebunia (așa cum o cunoaștem și acum la fel și neschimbată) avea un chef nebun, cum altcumva, de joacă.

Văitatu-s-a în stânga și în dreapta, dar nu o băga nimeni în seamă. Unii se fereau știind prea bine de ce este în stare, alții aveau treabă (și chiar munceau deoarece omul, după cu am zis, nu apăruse ca să le încurce treburile). Până la urmă Dragostea, mai bună din fire se milostivi de Nebunie și îi propuse un joc „de-a v-ați-ascunselea”. Entuziasmată, Nebunia se puse să numere. Și numără așa cum numără un nebun din jumătate-n jumătate: „unu, unu și jumătate, doi, doi și jumătate, trei, trei și jumătate, patru, patru și cinci zeci”, off, băăă, da prost sunt. Și așa mai departe.

Dragostea avu timp să se ascundă, să se plictisească, ca mai apoi să adoarmă. Iar Nebunia nu mai termina de numărat. Dar, cum în totul și-n toate sunt și daruri, Nebunia își aminti ce are de făcut și se luă în căutarea Dragostei.

Se sui pe un munte și nu văzu nimic, nici urmă de Dragoste (cu greu iubești un nebun), a coborât și pe mare se întâlni cu Statornicia și cu Pacea ce se osteneau să pună zăgazuri trainice apei; Întrebând de Dragoste, Statornicia îi răspunse ostenită că nu o văzuse, rugând să fie lăsate în pace să-și vadă de treabă. În rare cazuri schimbi o vorbă cu unul ce iese din tipare dorindu-ți pace sufletească, uitând că poate și el asta caută. Astfel, Nebunia plecă mai departe.

Pe o colină verde, în zumzet de albine se așeză obosită. Uită că mai are de căutat, era frântă, ocolise pământul cel tânăr și firav. Ar fi mâncat ceva, dar nu știa să facă diferența între plantele comestibile și cele otrăvitoare. Ar fi strigat pe cineva în ajutor dar nu era nimeni în preajmă (și dacă ar fi fost, câți vă amintiți să fi hrănit în ultimul an un nebun?) așa că rupse un băț cu două crăcane și se juca cu el împungând pământul, lovind în stânga și dreapta ,ca să îi tracă de urât (dintre toate cea mai urâtă este singurătatea). La un moment dat, văzu o tufă de trandafiri și lângă tufă ceva mișcând.

Lovi tare cu bățul. Un vaiet prelung se auzi de-ndată. Ce se-ntâmplă? Dragostea ieși din tufă cu bățul nebuniei înfipt în ochi. Adormise și nu mai auzi Nebunia umblând ca să ia seama. Așa că Nebunia o orbise. Câte lacrimi din partea Nebuniei, tânguiri, jale, ce să mai faci, Dragostea era oarbă!

Drept recompensă sau ca o reparație, Nebunia se obligă ca tot timpul să însoțească Dragostea pe oriunde va umbla. De atunci, Dragostea este oarbă și merge mână în mână cu Nebunia. Chiar dacă uneori Nebunia, nebună cum e, o mai lasă singură, revine cu constanță la atribuția pe care și-a asumat atunci când a orbit-o pe prietena sa”.

De ce povestea aceasta? De ce acum, de ce aici?

Pentru că doresc să închei și nu pot altcum decât astfel. Prefer să fiu făcut nebun, dar nu prost. Așa că am să dau mâna cu dragostea și o să scriu mai departe strigând: „Sunt nebun după dragostea voastră, sunt nebun. Dar nu de patru și jumătate ci sunt de totului tot (dar nu tont) nebun!!! Eu îmi asum nebunia, dar mata, membru al unui onorabil juriu, îți asumi curajul de a-mi spune verde în față de ce atât?”

Băăăă, sunt nebun. Dar sper că nu și prost.

Am să caut mai departe Dragostea călcând pe urme de daci nu prin mizerii de artiști. Încercând să împlutesc în felul meu cuvintele, chiar dacă croșeta mea nu are valoarea penei altora, eu am să știncănesc⁴² cuvântul.

Identitate din greșeală?

De peste două veacuri se discută la noi tema „Identității Naționale”, temă atât de mult uzitată, îndelung dezbătută. Atât de analizată și dezbătută și totodată atât de necunoscută a rămas. Au fost lăsate în plan secund, de multe ori, teme importante în detrimentul „Identității Naționale”. Au existat pe tema ei discuții pe larg și adesea contradictorii între intelectualitate și nu numai.

De cele mai multe ori nu interesa cunoașterea. Nimic nu ne-a pasionat atât de la pașoptiști și Maiorescu până la unii politruci contemporani, nimic din sensul vieții ori din istorie, nimic n-a făcut atâta dispută pe tapetul suspiciunii, nimic din concretul zilei nu a intrigat atât de mult. „Identitatea națională” a fost atacată din toate părțile, învăluită din flancuri, prelucrată politic de toate regimurile.

Unii i s-au devotat statornic, alții i-au combătut pe aceștia. Unii au tratat-o cu religiozitate și respect, alții, cu pretinsă obiectivitate. Nu în cele din urmă, au fost și cei care au trecut-o în derizoriu. Dar aproape toate mințile, toate generațiile au răsucit-o, au întors-o până aproape de nonsens. În cele din urmă n-am aflat nimic, cel mult tot ceea ce știam era de la bun început. Și atunci? Nu credeți că

⁴² croșetez

e timpul să ne oprim? Să stăm puțin și să vedem unde greșim ca apoi să găsim adevărata identitate?

Desigur, a fost, este și va fi o trambulină a ascensiunii politice, dar, zic eu, eram mai liniștiți fără astfel de trambuline. Dacă am fi avut autostrăzi și drumuri practicabile, școli în care să nu se-nece nimeni la WC, spitale dotate cu aparatură și buni practicieni, șomeri puțini și o clasă de mijloc puternică, ar fi fost loc poate, de.... Am fost pe rând „daci”, „romani” sau chiar „cumani”. Suntem cu asta mai fericiți, mai buni, mai drepți, mai bogați, mai liberi?

Vrem să lucrăm, vrem să devenim, vrem să creăm? Perfect! O putem face și fără pompoase nimicuri exagerate. „Identitatea Națională” vine de la sine, lăsăm amprente pe tot ce facem autentic, valoros, sănătos. „Identitatea națională” se recunoaște spontan, din lucruri și fapte bune, ea se vede și respiră sănătos, este la fel nouă și are o viață puternică în general. Devine ușor de recunoscut și se impune de la sine, fără prea multe discuții. Prea mult disecată, frământată, devine vorbă-n vânt sau mai rău, se strică aidoma unei bucăți de carne lăsată prea mult la macerat!

Atenție la toxiinfecție! Mă-nclin, DOGC!

Adevăratul fals

Adevărul. Ce este adevărul, poate fi definit? Pot spune mai mulți oameni adevărul, zicând fiecare că are dreptate? Spunând realități diferite, convergând fiecare realitate, dar separat. Poate exista adevărul meu, al tău, al celorlalți? Pot să-l conjug la trecut, prezent, sau în alte

forme? Însușindu-mi o definiție biblică, transpunând-o pe o coală albă (ce este albul?), adevărul este calea și viața. Deci adevărul este o persoană pe care o admiți sau nu. Pentru creștini, adevărul se identifică cu Isus. Pentru celelalte religii sau pentru atei, nu știu. Sunt fărâma de nisip de sub talpa elefantului cunoașterii. Fiind cel ce nu știe dar dorește cu tot dinadinsul să asimileze noi cunoștințe, sunt cel mai mic dintre cei mici. Cu toate acestea, sunt și sper ca și alții să mă perceapă așa cum sunt, adică om.

Totuși, ce este adevărul?

Definire per ansamblu, într-un cuvânt, a perfecțiunii?

Uneori, străvezie formă de a ascunde. Durere sau alinare? Materială formă indestructibilă sau neant. Încercare de a ascunde realități care dor. Dar cum altfel poți spune copilului născut cu malformații hidoase că este cel mai frumos copil pe care l-ai văzut... ați avea curajul să spuneți de față cu părinții cât este de urât? Cum poți face ca cei dragi să nu simtă durerea de tine ascunsă? Intenții bune dar... Cum poți ascunde realitatea (de poate fi ceva ascuns) fără să-i faci pe ceilalți să sufere?

Oare poți urca pe scara politichiei spunând doar adevărul? La asta pot răspunde doar cu reactualizarea unui proverb și anume: „Nu am văzut copil cuminte, babă frumoasă și politician să își țină toate promisiunile electorale”. Dar cu politica e altă treabă, altă babă așa că... cu ea închei.

Adevărul este iubire, iar iubirea-ți dă aripi să poți zbura. Zburând, poți ajunge oricât de (aproape) departe îți dorești. Aripi lipite cu ceară are minciuna, cu ele poți zbura doar pe întuneric, căldura soarelui le dezlipește, Acar

mincinos devenind. Cădere în trecutul zilei de ieri, zi definită-n creație o mie de ani. Trecut trăit, din care răsare ziua de mâine, imaterială formă. Plus infinit. Nu voi trăi niciodată ziua de mâine, deoarece pot trăi doar clipe din acum, clipa ce vine nu știu ce aduce, profet nu sunt să știu ce va fi.

Adevăr. Așa cum scrisesem la început, definit doar de concepte, adevărul de complezență neînsemnând decât minciuna. Minciuna perpetuă care dă acea stare plăcută de dependență, numită de cei ce pun etichete: mitomanie. Trăim într-o lume de mitomani, uitând de unde vine minciuna și cine a inventat-o. Ca să mă lepăd sau să-mi fac mitomania mai ușoară, spun că a venit în lume deodată cu îngerul căzut, doar astfel pot complica. Mă simt mai bine, oare, crezându-mă astfel desculpat, dar nefăcând nimic altceva decât să mă inculp.

Înțeles, neînțeles. Adevăr trunchiat și spus de fiecare-n parte, lăsând în urmă nu fapta ce s-a petrecut ci dimpotrivă, ce noi vrem, mai altfel spus, făcând din realitate, minciuna. Trei oameni văd același eveniment, toți trei îl percep, dar altcumva. Deși vor să descrie apoi toți același adevăr, nuanțând, fiecare adăugă la imaculatul faptei pete de culoare și cu toții preferăm culori diferite. Retezând sau punând la adevărul primordial, creăm câte un adevăr care este doar al nostru, înțelegând diferit. Uitând despre ce era vorba la început, facem din adevăr minciună, iar din partea cea neagră a minciunii (nu că ar avea vreuna albă) ne facem un model de viață. Trăim apoi în mărirea mândriei minciunii, iar cei ce caută incipientul adevăr, devin minoritari. Cum minoritari sunt cei ce gândesc, cei ce caută, cei ce vor să facă ceva, cei ce tind la puritatea spirituală. Cât de mult mă caut și eu în

minoritatea aceasta, dar... și cum întotdeauna exista un dar...

Biserica goală în timpul liturghiei, acesta este adevărul zilei de azi. Mărgăritar de mare preț, cine mai vrea să-l caute prin cocina murdară după ce porcul l-a bălegat? Nebuni sunt acei ce caută adevărul, orbi, surzi, dar fericiți.

Calea și viața sunt tot una cu adevărul sau cel puțin acesta este crezul meu. Adevărul meu sau, dacă vreți astfel, adevărul în stare pură. Alb și negru. Definiții și nu culori, la fel cum adevărul și minciuna sunt două personalități distincte, alfa și omega, început și sfârșit... enumerarea poate continua, dar eu închei scriind bine și rău.

În loc de postfață

Despre sciitorul Dan Orghici

Între scriitorii orăștieni ce-l omagiau exemplar printr-un simpozion pe Petru Baci, am remarcat o voce cu trup, neobișnuită, cu totul neobișnuit de aparte... Un discurs cu patos și trepidație, un arcuit peste idei inflamabile, un om care arde și se zbuțumă, un suflet imprudent arătându-se celorlalți, de fapt o ATITUDINE față de totul ce ne aparține fiecăruia, ca parte unică, ce se chinuie empatic întru regăsirea unicității. I-am spus că are o anume vervă... și atât; mi-a trimis două cărți electronice, așa că mi-a confirmat ceea ce intuisem, mai ales cu ale sale eseuri-tablete dintr-o carte pe care sper să o primesc spre mai calmă desfătare. Această carte, căreia i-aș reduce titlul și aș reedita-o (!), aș numi-o cumva cu o sintagmă care să conțină „palia”... (Ciudat, că Palia este un posibil etimon al numelui Octavian Paler!)... Dan Orghici este un filosof deghizat în înflorituri prozo-poematice, un înțelept practician(?), un Noica întors în urbe? Un împătimit dinspre Goga (dolorism ardelenesc cu carul!), dar și Bлага, dar și Radu Stanca, dar și Paler. Mini textele incluse aici de mine sunt din cartea .pdf, în care Orghici este povestaș hâtru, un pic adiind în duhul cimitirului vesel de la Săpânța. Sper să știm mai îndeaproape unul de altul.

Eugen Evu,

*Despărțiri de plural sau ieșiri din sistem, Deva;
Editura Polidava, 2010*

Dan ORGHICI — COLECȚIONARUL DE CUVINTE

În eseuri poetice sau note ale evenimentelor mai mult sau mai puțin importante ale cotidianului, în articole de pronunțată critică socială și politică, în meditația religioasă ori în profunde stări poetice, scrisul lui Dan Orghici mustește de melancolie, priviri blânde și dureri mai vechi ori mai proaspete.

Dacă toate scrierile lui ar fi fost ca „Zbor”, „Remember”, „Zile care nu seamănă”, „Drum de piatră” sau „Contrarii” le-am fi categorisit simplu eseuri poetice, dar cele mai multe scapă oricărui efort de a le alinia unui gen anume.

Autorul se crede damnat să scrie despre suferințele oamenilor. Remarcabil imbold pentru un scriitor ce se simte obligat să-și motiveze demersul creator.

Dan Orghici e conștient de originea divină a umanității, dar și de imperfecțiunea sa: „Trăiesc cu crezul că suntem compuși din aceleași materii ca stelele, doar că noi, oamenii, nu știm să ardem!” Asta nu-l împiedică să contemple vrăjit minunile lumii.

Profund religios, fără a fi mistic, el oscilează între o abordare livrescă și alta concretă a cotidianului frust, între naivitatea mărturisită a copilăriei ce și-a lăsat iremediabil urme în conștiința bărbatului matur și luciditatea dură manifestată față de tarele umane ale prezentului.

Aproape orice lucru, chiar și cel aparent banal, îl conduce de la meditație la indignare, de la ironie la satiră și înapoi la meditație.

Peste tot și toate, Dan Orghici se contopește cu natura: „Astă noapte m-am identificat (un verb mult prea

tehnic – n.n.) pe bolta cerească cu un meteorit, ce-și urma spargerea stelei de baștină spre alte zări. Am văzut cum timpul îmi curge prin vene, altfel de vene, altfel de timp”

Din contemplarea macrocosmosului, Dan Orghici se întoarce ușor în microcosmosul copilăriei entuziasându-se în fața unui firav ghiocel, pe care simte nevoia să-l protejeze, amintindu-și cu nostalgie momentele unice ale așteptării Moșului din seara de Crăciun ori făcându-i un portret complet și duios tatălui său.

În altă parte, el sare de la efuziuni quasilirice, declanșate de perindarea anotimpurilor: („Îmi zboară prin cap toți fluturii din lume, vin stoluri de păsări și-mi ciripesc” - splendidă imagine -) la trista imagine a țăranului român de azi, care nu vrea sau nu poate să-și depășească condiția de rob inefficient al pământului, continuând să-și strângă recolta cu un instrumentar... strămoșesc. În asemenea situație aproape de disperare, nu pregetă să facă un apel retoric la mai marii zilei: „Treziiți-vă dar, că poate nu-ți fi chiar cum zice vorba! TREZIIȚI-VĂ!”.

Dacă „unii scriu și trec mai departe, apoi refac, taie, mai pun și iese ceva, eu nu pot să revin asupra celor scrise”. Iar dacă intenția nu i s-a împlinit, autorul nostru cunoaște disperarea: „îmi vine să urlu, să mă dau cu capul de pereți, să sparg monitorul!”

Dar disperarea sa nu durează mult, doar până la următoarea idee, care îi apare repede: „Încep alte gânduri-cuvinte, ele vin de peste tot. Și cum se poate numi cel ce scrie decât colecționarul de cuvinte?” Iar în „ștrincăneala” (țesătura) cuvintelor, Dan Orghici pune bucăți din sufletul său după care le scoate „la mezat”, adică le oferă celorlalți, ca să se elibereze și să poată scrie altele. „Te dai la citit, te deschizi, încât nu mai ai nimic al tău, totul e al cititorului!”

Din păcate, notăm în scrisul lui Dan Orghici și expresii din limba veche cu totul perimate, care nu dau originalitatea stilistică dorită de autor („Că nu dau turcii!”), regionalisme (ștrînfi, dăști, a ștrincăni) utilizarea formei vechi a perfectului compus al verbelor („despartu-mă de acele vremuri”, „Cei ce votat-au să-ți dea”, „născutu-ne-am sub semnul păcălelii”), ba chiar și unele ironii neadecvate, cum e „...alene vine un car cu boi, doi ce trag și unul ce merge biped, înaintea lor...”, aflată în cel mai reușit text poetic care este „Drum de piatră”. Sunt aspecte mărunte, dar care aduc deservicii unui autor care încă își caută stilul.

Altfel, textele lui Dan Orghici sunt o lectură agreabilă, ce incită la reconsiderarea unor adevăruri simple, cu care ne-am obișnuit prea mult și asupra cărora nu mai medităm.

Ioan Drăgoi,

Revista literară „Inedit” Anul 2, Nr. 2, 2012

Textul care frige pe timp de îngheț

În căutările sale gnoseologice, autorul își găsește echilibrul în brațele credinței, aceasta devenindu-i sursă de viață și îndemn. După îndelunga zbatere și intensă trăire, rămâne pur și imaculat în fața vicisitudinilor, perfecțiunea spre care tinde neafectându-i însă instinctul de autoapărare, care-l ajută să treacă prin jungla formată din semenii săi.

Sublimul și grotescul care formează lumea înconjurătoare, sunt percepute exact, sunt diferențiate și disecate, autorul dorindu-și să găsească și găsind efectiv un

panaceum universal pentru salvarea tuturor sufletelor: creștinismul.

Pentru a fi scriitor, există o condiție sine qua non: să poți să-ți transformi gândurile, emoțiile și trăirile în cuvinte. Iar Dani face acest lucru într-un mod desăvârșit. El nu caută cuvintele potrivite, ele îi apar fără efort, crescând ca un bulgăre de zăpadă, maturizându-se rapid și atingând apogeul.

De aceea, nu întâmplător, Dani mărturisește în eseul „Cuvântul”: *„La început era cuvântul, (o spune chiar de la început Apostolul Ioan) iar omul (creație divină și cel lăsat să stăpânească), a luat cuvântul și l-a pus pe o tăbliță. Așa s-a născut scrisul!*

Cuvântul rămâne cuvânt și nu va putea nimeni și nimic să-l oprească din al lui curs. El frate e cu timpul, ne este dat odată cu prima suflare, iar totodată cu ultima ne este luat”.

Călătorind prin lumea imaginară a viselor, scriitorul constată că uneori nu visele devin realitate ci realitatea devine atât de incredibilă încât ușor poate fi confundată cu visul, iar clipele vieții devin „clipe de rumeguș – trăire sau drum regăsit”.

Chiar dacă, dându-ne din propria-i viață, autorul ajunge uneori să exclame: *„Mă simt gol și sărac, atât de gol și de sărac, săracă goliciune!”*, se regăsește în noianul de întrebări ce-l înconjoară și revenind pe pământul fertil al cunoașterii de sine își simte iarăși *„sufletul, acea parte stranie ce-ți dă aripi, iubire sau ură”*.

Iar sufletul său este deschis pentru bucuriile și durerile tuturor: *„nu vreau să fiu altceva decât sunt și să știi că deși mă dor durerile altora, eu tot am să scriu despre ele atât cât oi mai fi”*.

Ca să scrii despre opera lui Dan Orghici trebuie s-o citești, s-o recitești și apoi să ai curajul să încerci să te ridici la nivelul scrierilor sale, deoarece el a primit un dar pe care nu l-au primit mulți: spiritualizarea.

Nu mi se pare nimic mai concludent decât propriile-i cuvinte: „*Trăiesc cu crezul că suntem compuși din aceleași materii ca stelele, doar că noi nu știm cum să ardem.*”

Uneori caut, alteori găsec.”

Ileana-Lucia Florian,

Crochiuri în slove, Ed.Emma, 2012

Dan Orghici – spirit critic și justițiar

Dan Orghici aparține unei urbe cu tradiție publicistică, ceea ce poate fi și o povară, ca memorie culturală, dar și un psiho-stimul. Proza scurtă, evocarea, evenimentul ce tinde a fi semnificant-semiotic, notația scurtă compozitivă fac dinamica atractivă la lectură”, după opinia lui Eugen Evu din „Pseudo-prefață” la volumul «Fumuri de „palian”».

Într-adevăr, acest volum conturează personalitatea lui Dan Orghici: spirit polemic, constanța sa atitudinală față de realitatea aceasta anormală – cu o față gravă și responsabilă, cooperant și flexibil, cu un accentuat simț al umorului, dar și cu vădite chemări spre spiritul creștin. Vom pătrunde în aceste varii ipoteze, ilustrându-le selectiv cu „piese” ale volumului, pe care l-am fi dorit mai puțin divizat.

Ca jurnalist, Dan Orghici s-a impus la „Expresul de Orăștie” (11 martie - 22 iulie 2009), prilej de a-și diversifica preocupările publicistice, pentru a face nu numai reportaje sau interviuri, dar abordând și eseul sau proza scurtă. Experiența acumulată și-a fructificat-o în reviste precum „Visul”- revista online, „Repere culturale”, „Calea, Adevărul și Viața”, „Expresul de Hunedoara”. Articolele sale ancorate în realitate conferă savoare publicațiilor în care se afirmă.

Preocupările spirituale ocupă un spațiu larg în economia volumului: Calea crucii, evocând drumul dramatic al Golgotei și pledând pentru post, fapte creștinești, rugăciune, pentru a evoca, în pioase cuvinte, pe „Regina familiilor”, Fecioara Maria, cu misterioasele apariții, precum cele de la Lourdes, Fatima, Guadalupe, citând priceasna dedicată Sfintei Fecioare.

Din grupajul „*Reacții de creștin*” se desprind: pelerinajul greco-catolicilor din Orăștie spre Zlatna, serile de colinde onorate cu concerte susținute de grupuri de clerici, motivarea opțiunii de a fi creștin, omagii duse papei Benedict al XIII-lea, pledoaria pentru buna cooperare cu ortodocșii, popasul relicvelor Sfintei Rita de Cascia la Biserica Greco-Catolică din Orăștie, Sfânta Înviere a lui Hristos, vizita Episcopului Alexandru Mesian din Lugoj, pentru a încheia cu „misiunile populare destinate mirenilor”.

Puternic ancorat în realitate, spiritul critic și justițiar al lui Dan Orghici îmbracă forma artistică a pamfletului, operând benefic cu umorul.

Haiducul este una din piesele incitante ale autorului. Este vorba, desigur, despre „Haiducul modern”, care: „are la dispoziție sălile de fitness”, „ține hățurile cailor putere ce pun în mișcare o limuzina (fără T.V.A.)”, „se ia la trântă cu legea (...) o și învinge, ciupind de unde se poate și de unde i se dă locul”. „Haiducul modern (...) ia de la stat (...), înfruptându-se (...) din despăgubirile date de tribunalele internaționale în numele «dreptății» sale”.

Electorale am putea intitula o suită de „piese”, menite să stigmatizeze metehnele moștenite de pe vremea marelui Caragiale. Astfel doar „Vocea urnelor s-a făcut auzită din nou” ... aflăm cum „cetățenii (...) au făcut din nou să tacă politica, urmând ca cei aleși să-și ducă la bun sfârșit promisiunile”. Și mai precizează că „numai cu edili buni se dezvoltă cetatea” și „numai încrederea concitadinilor poate da puterea deciziilor”.

Autorul mai face câteva considerații de bun simț, realizând portretul robot al unui primar benefic: „să cunoască proiectele, să aibă deschidere către firmele din oraș”, să facă „politici sociale”, „să fie gospodar, un om pe care al cărui cuvânt să te poți bizui”, și mai ales, „să fie și creștin”. Alegerile prezidențiale îl derutează, neștiind cine ar putea merita înalta funcție, pentru că nici un candidat nu a oferit vreo „idee vizionară”. Chiar dezamăgit, îi îndeamnă pe concitadini să voteze cu acei candidați care „Vibrează pe aceeași lungime de undă” cu poporul.

Cât privește *Societatea civică*, merită relevate câteva constatări la care ajunge autorul: învățăm (...) din exemple negative, ne dorim echilibrul ca pe o „taină a vieții”, „greșeli de nepermis pe stradă”.

Două piese intitulate identic „*Din dragoste pentru cetate*” îl îndreptățesc pe Dan Orghici să afirme, pe drept cuvânt, că „Amintirea trecutului este ca o piatră de hotar pentru viitor. Nu poți trece mai departe (...), de nu te uiți la semnele pe care înaintașii le-au lăsat”. În consecință, jalonează succint „devenirea” Orăștiei: ridicarea la rang de oraș (1860), deputați orăștieni în Dieta de la Budapesta (1865-1868), monumentul ridicat în cinstea victoriei eroice da la Biskupitz (1866), datorită „bravilor flăcăi români”, „corul de la Orăștie”. Nașterea lui Aurel Vlaicu (1882) Bințiți, apariția tipografiilor și librăriilor „Franz Schasser” și „Carl Furhman”, „Societatea de lectură” (1883), ASTRA (1890), Tipografia „Minerva” (1891), „Reuniunea meseriașilor” și ziarul „Activitatea” (1899), foaia săptămânală „Libertatea” (1902), revista „Tovărășia” (1906), revista „Cosânzeana” (1911), „Convorbiri științifice” (1917), „Cucul din Ardeal” – revistă umoristică, „Frăția” (1926), la fel „Hai să râdem” (1921) și o serie de alte reviste și calendare. În ansamblu, cartea domnului Dan Orghici incită la lectură!

Maria Toma-Damșa,

Recenzie la volumul «Fumuri de „palian”»

CUPRINS

DAN ORGHICI: CALEA ȘI VIAȚA	3
Drum de Piatră	5
Măreția jumătății de om	5
Căutări	9
Zile ce nu seamănă	14
Rouă de clipe	17
Eu stau	19
Timpuri	20
Zbor	23
Contrarii.....	25
Călcând în străchinile minții	26
Remember	28
Protest necenzurat	31
Zumzet de tristețe	35
Și-ți mai aduci aminte... ..	39
Și parcă nu... ..	40
Dureri neostoite	43
De vorbă singur	44

Cioplituri de țăruză

Pom	46
Valoarea unui zâmbet de copil.....	47
Este miezul nopții, dormiți liniștiți!	49
Ce scrise-s din mine.....	53
Treceri tăcute	57
Gând desprins în primăvară	59
Feerică iarnă.....	62
Bună, iară-i primăvară!.....	63
Și parcă nu-nțelegi?.....	65
Letargie de primăvară	67
Povești	69
Potop de ierni ce vor veni.....	70
Grâu de vară.....	72
Tomnatică lene-gie.....	74
Treceri tăcute	76
Ficțiune.....	78
Anunț sau poate invitație	80
Negru impur	83
Negru impur 2	86
Alb impur	89
Zidire.....	91
Iovul interior.....	92
O altfel de fericire.....	95

Conjugarea încrederii	97
Mă întreb și eu.....	98
Amintirile mai și dor	101
Distincții sau poate iubiri.....	103
Tata.....	104
Cristina.....	109
Bătrânul dascăl	109
Haiducul.....	112
În ape tulburi... ..	113
Vasile	115
Drum bun, amice, drum bun!	116
Africa din mine	118
Despărțirile care rod.....	120
File de rumeguș	123
Cuvinte ștrincănite	126
Levitație	130
Destin de clipă ce-a trecut.....	132
Arderi degeaba	133
Cuvântul.....	136
Cercul cu colțuri.....	139
Castanul meu.....	141
Și totuși.....	143
Întrebări.....	147

Cioplituri de țăruză

Plastic	148
Contrarii.....	150
Nud interior	151
Rădăcini	154
Semnată anonim	156
Bună ziua	159
Darurile Creatorului.....	160
Căutându-mă.....	163
Chiar mă doare durerea ta!.....	165
Ieri, ori un alt fel de-a privi ziua de mâine.....	166
Tristeți	170
Pata de clipă încleiată.....	173
De unde a fugit?	175
Oda căpșunarilor	177
Sunt clipe	179
Bântuind, urlând, rugându-mă	180
Chip de cenușă sunt	181
Căldura sufletului	183
Altfel de trăiri	185
Manuscris de la frunza moartă (I)	186
Unde te duci, omule?	188
Fără nume.....	191
Bucurii de jaf și pulbere.....	194

Nimeni sunt	196
De ce teamă?	198
Manuscris de la... „frunza moartă” (2)	200
Gând nebun din alte vremuri	203
Nervi răzbunați în scris	205
Nu știu	207
De voi nu o vrei ea vă vrea!.....	208
O altfel de umilire, sau de ce mai trag clopotele?!?	209
Vise	214
De unde, ce?	217
Diferență.....	218
Înțelesuri.....	219
Patru și 1/2	223
Identitate din greșeală?.....	226
Adevăratul fals.....	227
În loc de postfață.....	231
Despre sciitorul Dan Orghici.....	231
Dan ORGHICI — COLECȚIONARUL DE CUVINTE	232
Textul care frige pe timp de îngheț	234
Dan Orghici – spirit critic și justițiar	236
CUPRINS.....	240